

L'OTAGE D'OMAN

par GERARD DE VILLIERS

Table of Contents

[Umman'daki Rehine](#)

[I. BÖLÜM](#)

[II. BÖLÜM](#)

[III. BÖLÜM](#)

[IV. BÖLÜM](#)

[V. BÖLÜM](#)

[VI. BÖLÜM](#)

[VII. BÖLÜM](#)

[VIII. BÖLÜM](#)

[IX. BÖLÜM](#)

[X. BÖLÜM](#)

[XI. BÖLÜM](#)

[XII. BÖLÜM](#)

[XIII. BÖLÜM](#)

[XIV. BÖLÜM](#)

[XV. BÖLÜM](#)

[XVI. BÖLÜM](#)

[XVII. BÖLÜM](#)

[XVIII. BÖLÜM](#)

[XIX. BÖLÜM](#)

[XX. BÖLÜM](#)

Gerard De Villiers

(Sas Dizisi) 02

Umman'daki Rehine

Gerard De Villiers (Sas Dizisi) 02 Umman'daki Rehine

SAS Dizisi No: 2

SAS

UMMAN'DA REHÎNE

I. BÖLÜM

William Schackley gözünü tavanda hareketsiz duran vantilatörün pervanelerine dikmişti. 168 günden beri tutuklu bulunduğu 8 metrelik odadaki tek lüks eşya bu vantilatördü. Bulunduğu yer Beyrut'un boşaltılmış güney banliyösünde, büyük bir binanın yeraltındaki garajına açılan bir odaydı. Kaçınılışı tekrar gözünün önüne geldi. Her zamanki gibi sabah 7.30'da bürosuna gitmek için evinden çıkmıştı. Bir Mercedes ve beyaz bir Renault 12, Hamra Caddesi'nden fırlayarak arabasının yolunu kesmişti. Silah sesleri, parçalanmış camlar, yüzü kan içindeki şoförün direksiyona yığılıp kalışı; komando kılığındaki gencecik gerillaların kapıyı açıp:

— Bizimle gelmezseniz sizi öldürürüz! diye bağırımları hâlâ kulağında çınılıyordu.

Başı yediği kabza darbesi yüzünden iki hafta boyunca ağrımişti.

Kendini kaybetmeden önce hatırladığı en son şey sokaktakilerin çil yavrusu gibi kaçıştığı idi. Ayıldığında kendini Mercedes'in arka koltuğuna yatırılmış halde bulmuştu. Araba Batı Beyrut'un çılgın trafiğinde, havaya ateş ederek kendine yolaçan Renault 12'yi takip ediyordu. Bu arada ellerini ve gözlerini bağlamışlardı.

Yarım saat sonra yeraltında sığınak gibi bir yere girdiklerini hissetmişti.

Kapatıldığı hücrede cehennemi bir sıcak vardı. Geceleri çıkan dondurucu soğuk ise onu sıcak kadar etkiliyordu. 16 Ekim'de kaçırılmıştı ve 1 Şubat olmuştu. William Schackley günlerini kamp yatağına uzanıp arasına getirilen dergi ve kitapları okuyarak geçiriyordu.

Kapıda sesler duydu biri kilidi açıyordu. Artık heyecan duymaz olmuştu. İlk günler her kapı açılışında onu serbest bırakmaya geldiklerini zannedip heyecanlanıyordu. Birleşik Devletler Elçiliği 3. sekreterini nasıl olup da bu kadar uzun süre tuttuklarını anlayamıyordu. Evet Beyrut tehlikeli, her şeyin olabileceği bir şehirdi ama bazı kurallara yine de saygı gösterilmeliydi.

Kapıda gardiyanların en genci duruyordu. Çocuk yüzlü Şii, alnında Kur'an'dan bir ayet yazılı bant taşıyordu. Her gün yemeğini bu genç getiriyordu. Tutsağı yatağa bağlayan kelepçeyi çözdükten sonra:

— Gel, diye seslendi.

Herhalde bildiği tek İngilizce kelime buydu.

Geniş bodrumu bir baştan bir başa geçtiler. Her tarafta üst üste yığılmış cephane sandıkları ve delik deşik olmuş zırhlı araçlar göze çarpıyordu. Tuvaletin önüne gelince gardiyan kapıyı aralık bırakarak Amerikalı'nın içeri girmesine izin verdi. Bu arada Kalaşnikofunun emniyetini açmıştı.

William Schackley orada mümkün olduğu kadar uzun kaldı sonra tekrar beraber hücreye geri

döndüler. Bu yapabildiği tek günlük geziydi.

Tıraş olmadığı için sakalı iyice uzamıştı. Geçen süre içinde 10 kilo vermiş tanınmayacak hale gelmişti. Gardiyan onu tekrar yatağa kelepçelediğinde beş haftalık "Şark'ın Günlüğü" gazetesini yirminci kere okumak üzere yatağına yerleşti.

Buraya getirilişinden 5 dakika sonra Rıza gelip günlük sorgulamasına başlamıştı. Kimsin? Ne zamandan beri Beyrut'tasın? Buradaki Amerikan ajanları kimler? Elçilikteki görevin nedir? Niçin Şiiler'e saldırıyorsunuz?

Sorular kulağında tokat gibi patlıyordu. Yeterince hızlı cevap vermediği zaman odada bulunan diğer Hizbullah üyesi Kalaşnikofun emniyetini açarak silahını William Schackley'in şakağına dayıyordu. Bunun Amerikalı'nın üzerinde çok büyük etkisi oluyordu, çünkü genç yaşlarına rağmen hepsinin birer katil olduğunu biliyordu. Elinden geldiğince sorulan soruları -bazı tehlikeli sorular hariç- cevaplamıştı.

Bir süre sonra sorgulamalar kesilmişti. Rıza birkaç kere Birleşik Devletler'e mektup yazması için onu zorlamıştı. Serbest bırakılmasını sağlamak için Başkan'dan gerekli her şeyin yapılmasını isteyen bir yalvarma mektubuydu bu. Dış dünya ile tek bağlantısı arasına getirilen gazetelerden ibaretti. Duyduğu uçak seslerinden havaalanının yakınında bir yerde tutulduğunu düşünüyordu. Bazen Rıza gelip itiraf etmezse tutukluluğunun devam edeceğini alaycı bir dille anlatıyordu.

Dışardan gelen gürültü, William Schackley'i daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı. Bir araç hücrenin önünde lastik gıcırtiları içinde durmuştu. Bağırış ve çığlıklar arasında hücrenin kapısı açıldı. Amerikalı gazetesini bırakıp gözlerini kapıya dikti. Acaba neler oluyordu?

Rıza büyük bir hışımla içeri daldı. Normalde sakın bir ifadesi olan yüzünde derin bir öfke ve nefret okunuyordu. Elindeki gazeteyi Amerikalı'ya doğru sallayarak:

— İt herif! Pis casus! Bize yalan söyledin! Sen de gebereceksin! diye bağırды.

William Schackley bu öfke fırtınasıyla paniğe kapılmış ne yapacağını şaşırılmıştı. Eğilip gazeteyi eline aldı. Bir gün öncesine ait "Washington Post"da yayınlanan hakkındaki makale kalemle daire içine alınmıştı.

"Beyrut'ta 4 ay önce kaçırılan Amerikalı diplomat William Schackley gerçekte CIA sorumlularından biriydi."

Schackley makalenin geri kalanını okumaya fırsat bulamadı. Rıza fırlayarak Amerikalı'nın boğazına sarılmış kafasını duvara vuruyordu. Bunu gören diğer Hizbullahlar da fırsatı kaçırmayarak William Schackley'e silahlarının dipçikleriyle vurmaya başladılar. Amerikalı bayılmıştı.

Kendine geldiğinde sandalyeye oturtulmuş ve ellerinin kelepçelenmiş olduğunu gördü. Hizbullahlar etrafında öfkeli bir çember oluşturmuşlardı. Rıza ise her zamanki sükunetini bulmuştu.

— Demek bir CIA ajanısın. Eğer hemen ölmek istemiyorsan itiraflara başlaman gerekiyor. İşlediğin bütün suçları tek tek itiraf edeceksin. Bazı kardeşlerimizin ölümünde mutlaka senin de payın olmuştur.

— Bu gülünç bir iddia, diye itiraz etti Amerikalı. Ben sadece bir diplomatım...

Yediği sert yumruk cümlesini bitirmesine engel olmuştu. Rıza büyük bir nefretle ağzından köpükler saçarak William Schackley'i silkelemeye başladı.

Sen bir casussun! Sen bir casussun!

— Hayır bu doğru değil, diye karşılık verdi Amerikalı.

Rıza birden geri çekilerek:

— Madem itiraf etmiyorsun biz sana söyletmesini biliriz, dedi.

Arapça bazı emirler verdi. Bunun üzerine Hizbullahlar'dan üçü William Schackley'e doğru yürüdü. Bağlarını çözdükten sonra belden aşağısını soydular. Sonra erkeklik organını kapı ile pervazın arasına doğru tuttular. Rıza yavaş yavaş kapıyı kapattı. Amerikalı'nın boğazından canhıraş bir çığlık yükseldi, dizleri tutmaz oldu. Yere düşerken çoktan bayılmıştı.

Komando kıyafetli dört genç William Schackley'i iterek hücrelerinden çıkardı.

Amerikalı'nın kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bir haftadır her gün bir saat boyunca dayak yiyordu.

İşkenceciler kapı deneyini bir daha tekrarlamamışlardı. İkinci kez dayanacağını sanmıyorlardı. Ona karşı tutumlarının sertleşmesi, hakkında kesin bir delil bulamadıklarını gösteriyordu. Bu durum umutlanmasına yol açmıştı.

Büyük bir ihtimalle Dışişleri de çıkan söylentileri yalanlamış olmalıydı. Bunda üst düzeyde bir memur olmasının da büyük rolü vardı.

Midesindeki sancı dayanılacak gibi değildi. Bir gün önce gardiyanlardan biri kabaralı botlarıyla midesini çiğnemişti...

Geniş bodrumun tam ortasındaydı. Nefesini kontrol etmeye çalıştı. Dünkü işkenceden daha kötü olamaz diye düşündü.. Artık serbest bırakılma fikri aklına bile gelmiyordu. Bazen ölmeyi bile ister hale gelmişti.

Bir Mercedes hızla bodruma girdi ve William Schackley'in önünde durdu. Rıza belinde el bombaları ve alnında kırmızı bandıyla arabadan indi. Yanında sinsî bakışlı beyaz sakallı biri daha vardı.

— Bize karşı işlediğin suç çok büyük, diye ağır ağır konuştu Rıza. Bu yüzden dini yargıç Amir kardeşi bu olayla ilgilenmesi için buraya çağırdım. İşlediğin suçları itiraf etmen yararına olur. Aksi halde o seni konuşurmanın yollarını biliyor.

William Schackley içinde büyüyen korkuyu bastırmaya çalışarak gözlerini İranlı'ya dikti.

— Saklayacak hiçbir şeyim yok, diye William Schackley sakın bir sesle söze başladı. Ben casus değil, bir diplomatım.

Amir başını sallayarak mükemmel bir İngilizce ile:

— İnkâr etmenin size hiçbir faydası dokunmaz. Hakkınızda her şeyi biliyoruz, dedi. Siz CIA örgütüne mensupsunuz. 1977'de Karaçi'de görevde bulunuyordunuz. O sıralarda Filistinliler Amerikan Elçiliği'ne düzenledikleri saldırıda bazı belgeler ele geçirmişlerdi. Bu dokümanlar daha sonra bize ulaştı. İslam Devrimi'nin iyiliği için itiraf etmek zorundasınız, yoksa gerçeği öğrenmek için başka yollara başvurmak zoruna kalacağım.

William Schackley kendini kötü bir piyeste oynuyormuş gibi hissediyordu. Beyaz giysiler içindeki İranlı'ya bakarak:

— Ben bir diplomatım, size söyleyecek hiçbir şeyim yok,dedi. Bu gördüğünüz kişiler tarafından günlerce sorguya çekildim ve vahşice işkence gördüm.

Amir yumuşak bir hareketle gür sakalını sıvazladı ve Rıza'ya dönerek alçak sesle bir şeyler söyledi.

— İlk önce sizin gibiler için İslam adaletinin öngördüğü bir cezayla başlayacağız,diye sözlerini bitirdi Molla.

Hemen harekete geçen Hizbullahlar onu cepthane sandıklarının arasında bulunan bir kapıdan geçirip kan ve pislik kokan bir odaya soktular. William Schackley'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Dört aydan sonra tavana yakın bir pencereden ilk defa gökyüzünü görüyordu. Onu kahverengi lekelerle dolu bir direğe yasladılar. Kelepçelerin arasından geçirdikleri ipi Amerikalı'nın ayakları yerden kesilinceye kadar yukarı çektiler. Hizbullahlar'dan biri elinde ucu demirli sulama hortumuyla William Schackley'e doğru yürüdü...

Diğerleri birer adım geri çekildi.

Genç Hizbullah militanı bütün gücüyle zavallıyı kırbaçlamaya başladı. Her seferinde darbeler biraz daha aşağıya iniyordu. On birinci darbede William Schackley bayılmıştı.. Bembeyaz elbiseleri ve uzun sakalıyla Amir gözlerini Amerikalı'ya dikmişti. Dudakları sanki dua ediyormuşcasına belli belirsiz kımlıdıyordu.

* * *

Schackley sırtında duyduğu korkunç acıdan dolayı çılgılık atarak kendine geldi. Betonun üzerinde yüzükoyun hareketsiz yatan bir adamın birkaç santim uzağındaydı. Adamın bakışları sabitti ve belden yukarısı yaralarla kaplıydı. Rıza ona doğru eğilerek:

—İnat edersen senin de sonun onunki gibi olacak dedi.

Amerikalı işkencenin kaç dakikadır sürdüğünü bilmiyordu. Duyduğu acı, mantıklı düşünmesini engelliyordu, O anda istediği bir tek şey vardı. Hücreesine dönüp uzanmak.

Nihayet onu bağlı olduğu yerden kaldırıp yeni kurulmuş bir iskeleye doğru sürüklediler. William Schackley dev vantilatörün yanına getirilince başına gelecekleri anladı. Hizbullahlar onu başlarının üzerine kaldırdılar ve elleriyle ayaklarını pervanenin kanatlarına çarmıha gerer gibi bağladılar.

Aşağıya indikten sonra adamlar iskeleyi odanın bir köşesine çekip dışarı çıktılar. İçerde sadece Amir ve Rıza kalmıştı. Amir ağır bir sesle:

— Eğer itiraf etmeyi kabul ederseniz sizi derhal oradan indirteceğim, dedi.

Başparmağı düğmeye doğru uzandı ve vantilatör taşıdığı ağırlığa rağmen yavaş yavaş dönmeye başladı.

Oluşan rüzgârın vücuduna ilk teması William Schackley'in hoşuna gitmişti, ama çok geçmeden başı dönmeye ve midesi bulanmaya başladı. Bu arada Rıza ve Amir elektriği kapattıktan sonra odadan çıkmışlardı. William Schackley karanlıkta korkunç bir kâbus yaşamaktaydı.

Vantilatör deneyi onu altüst etmişti. Sabahtan beri ağzına lokma koymamış, öylece oturuyordu. Üç kişi gelip onu bağlı olduğu vantilatörden kurtarmış nabzını yokladıktan sonra hücrelerine götürmüşlerdi. Aralarında Amir'in de bulunduğu bir grup içeri daldı.

— Ne zamandan beri CIA'da çalışıyorsunuz? Hangi görevde bulunuyordunuz? Daha önce hiç İran'a gittiniz mi? SAVAK'la işbirliği yaptınız mı? İtiraf edin.

William Schackley başı göğsüne düşmüş bir durumda sorulara cevap vermedi. Dışarıdan gelecek yardım konusunda hiçbir umudu kalmamıştı. İlk defa hüznle ölümü arzuladı. Bu suskunluk karşısında Amir sakın bir sesle etrafındakilere emirler verdi. Onu yine işkence odasına götürüyorlardı. Tekrar direğe bağlandı. Sıra kırbaça gelmişti, yalnız bu seferki metal bir kırbaçtı.. Aynı soru her iki vuruş arasında sakın bir sesle tekrarlanıyordu.

— CIA ajanı olduğunı itiraf et!

William Schackley ağlıyor,bağırıyor, çılglık atıyor ama direniyordu. Çünkü konuştuğu anda yeni işkencelerin başlayacağını biliyordu. Yine bayılmıştı.

* * *

Yirmi dört saatten beri hücrelerine kimse uğramamıştı. William Schackley'in içinde çok cılız da olsa yeniden bir umut filizleniyordu. Arkadaşları onu kurtarmak için mutlaka ellerinden geleni yapıyor olmalıydılar. Bütün vücudu yara bere içindeydi ve tuvalete çıkarken bedenine dayanılmaz ağrılar saplanıyordu.

Kapı birden açıldı.

Gelen üç Hizbullah'ın arasında Amir yoktu. Schackley'i sürükleyerek tekrar işkence odasına getirdiler.Yaşlı Molla odanın bir köşesinde duran masanın yanındaydı. Masanın üzerinde bir sürü kablunun bağlı olduğu yazı makinesine benzer bir cihaz duruyordu. Schackley'i madeni bir iskemleye oturttarak sıkıca bağladılar. Hizbullahlar'dan biri eğilerek Schackley'in ayak başparmaklarına birer bakır tel bağladı. Daha sonra hepsi dışarı çıkıp Amerikalı'yı Amir'le başbaşa bıraktılar. Amir

zavallıya yaklaşıarak yumuşak bir sesle:

— İtiraf etmeye hazır mısınız? diye sordu.

Amerikalı hayır anlamında başını salladı. Bunun üzerine Amir sakın bir hareketle şalteri indirdi. Tutuklunun vücudu büyük kasılmalarla sarsılmaya başladı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Bir an artık ölüyorum diye düşündü. Göğsü büyük bir ağırlığın altında kalmış gibi inip kalkıyor, soluk almakta güçlük çekiyordu. Bağlı olduğu sandalyede deliler gibi çırpınıyordu. Sonunda sandalye ile birlikte yere yuvarlandı, gözleri karardı ve bayıldı. Vücudu bu elektrik şokuna dayanamamıştı. Kendinden geçmiş olan Amerikalı'yı sürükleyerek hücreesine götürdüler. Onu tekrar bağlamaya bile gerek görmemişlerdi.

Bir süre sonra Amir, yanında iki Hizbullah militanı olduğu halde hücreye geldi.

— Size böyle davranmak hoşuma gitmiyor, dedi her zamanki yumuşak sesiyle. Ama aldığım emir gereği devrim düşmanlarına müsamaha gösteremem. Siz de bunlardan birisiniz.

— Bu doğru değil, diye güçlkle mırıldandı tutuklu.

— İtiraf etmek zorundasınız. O zaman size karşı daha anlayışlı oluruz. Hatta ailenizle haberleşme imkânına bile kavuşabilirsiniz. Bakın...

Cebinden bir tomar mektup çıkarmıştı. William Schackley zarflardan birinin üzerinde karısının el yazısını tanımıştı. Birden gözleri doldu ve içgüdüsel bir hareketle zarflara doğru elini uzattı, ama yediği bir dipçik darbesiyle yere yuvarlandı. Bu kadarına dayanamazdı. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Bunlar duyduğu acıdan çok aşağılanmanın neden olduğu gözyaşlarıydı.

— Bize gerçeği anlatmadıkça onları size veremem, dedi Amir. İyice düşünün. Her şeyi itiraf etmezseniz çok daha sert yöntemlere başvurmak zorunda kalacağım.

William Schackley gözlerini Amir'in elindeki mektuplara dikmiş, yüreği tarifsiz bir korkuyla dolu olarak bir an dalıp gitti. Kendini bu dünyada tek başına kalmış terkedilmiş hissediyordu. Artık daha fazla işkence çekmeye katlanacak gücü kalmamıştı.

Amir ona bir adım daha yaklaştı:

— Konuşmayı kabul ediyor musunuz? Söyleyin CIA'nın Lübnan'daki sorumlusu siz misiniz?

Amerikalı zor duyulur bir sesle:

— Evet, dedi.

Sesi sanki uzaklardan geliyor gibiydi. Yaşlı Molla'nın siyah gözlerindeki şeytani parıltıyı görünce birden ürperdi. Hata ettiğini anlamıştı. Asıl işkence bundan sonra başlayacaktı.

II. BÖLÜM

— Aman Allahım! Burası Saint-Patrick Katedrali'ne benziyor.

Chris Jones 110 kiloluk iri vücuduyla El Bostan Otelinin lobisinde hareketsiz kalmıştı. CIA'nın gorili 40 metre yüksekliğindeki mozayiklerle bezeli kubbeyi görebilmek için başını yukarıya kaldırdı. Ortadaki mermer fiske bu büyüklük karşısında ufacık kalmıştı. Otelin yapımında hiçbir masraftan kaçınılmadığı belli oluyordu. Giriş salonuna birçok deri koltuk yerleştirilmişti. Fakat ortalarda kimse yoktu.

Umman Sultanlığı'nın bu nadide eseri Suudiler'den aşağı kalır yanları olmadığını ispat için inşa edilmişti. Müşteri olmaması otelin sahibi olan Sultan Kâbus'u hiç endişelendirmiyordu. Dokuzuncu katı kendisi ve arkadaşları için ayırmış, gece gündüz kontrol altına almıştı.

Milton Brabeck uzun bir yolculuktan sonra kırışmış elbiseleri ve sakallı yorgun yüzüyle bu muhteşem otele bakıyordu. Bakışları bir an vücudunun tüm hatları giydiği elbisenin altından belli olan Hintli hostese takıldı.

— Bunlardan her odada var mıdır acaba? diye alayla sordu.

— Hayal görüyorsun galiba, diye yüzünü ekşitti Chris Jones. Sen AIDS'in nasıl bir şey olduğunu duymadın herhalde...

Chris Jones ve Milton Brabeck uzun yıllardan beri "Şirket'de çalışan koruma görevlileriydiler. New-York, Chicago ve Kansas üçgeni dışına çıktıklarında kendilerini huzursuz hissederdiler.

Umman gibi yabancı bir ülke ise onlar için bilinmeyenlerle dolu bir yerdi.

— Haydi gidin bir duş alıp dinlenin, dedi Malko.

Umman'a Avrupa'dan gelen Malko kendini gorillerden çok daha dinç hissediyordu. Havaalanına iner inmez büyük yeni bir Honda kiralamıştı. Umman'ın başkenti Maskat zenginlerin oturduğu lüks mahalleleri ve zengin süpermarketleriyle kaliforniya'yı andıran küçük bir şehirdi. El Bostan Otel Hint Okyanusu'nun kenarında inşa edilmişti. On beş yıl öncesine kadar havaalanından Maskat'a deve sırtında gidiliyordu.

Chris Jones hayranlıkla incelemekte olduğu mermer girişten gözlerini ayırarak Malko'ya döndü:

— Bize ihtiyacınız olmadığına emin misiniz? diye sordu.

— Evet, dedi Malko. Az sonra bir randevum var ve oraya yalnız gitmem gerekiyor.

— Emin misiniz? diye ısrarla sordu Milton Brabeck.

CIA Stockholm'deki acı deneyden ders almıştı. Bu defa gorillerini önceden ayarlamıştı. Hatta silah getirmek için gerekli izni de almışlardı. Görevleri insani bir nitelik taşıyordu.

— Elbette eminim. Size şimdilik ihtiyacım olmayacak. Yukarı çıkıp silahlarınızı yağlayın ve dinlenin yeter.

Odasına çıktı, her tarafı mermer kaplı denizi gören lüks bir daireydi burası. Malko hemen telefona

yönelerek ezberindeki numarayı çevirdi.

— Ekselansları Ali El Faker'le görüşmek istiyorum. Santral başka bir hattı bağladı. Telefondaki kadın sesi İngilizce:

— Ben Ekselanslarının sekreteriyim. Sizin, için ne yapabilirim? dedi.

— Ben Prens Malko Linge. Hemen Ali El Faker'le görüşmem gerekiyordu.

— Tabii. Adım Maq'orie. Ekselansları geleceğinizi bildirmişti. Şu anda kendisi burada yok ama biraz sonra gelecek. Sizi alması için hemen bir araba gönderiyorum.El Bostan Oteli'nde kalıyorsunuz değil mi?

— Evet.

Malko üstünü değiştirmişti ki telefon çaldı. Arayan resepsiyondtu. Aceleyle aşağıya indi, lobi bomboştı ve dışarıda son model bir Rolls Royce kendisini bekliyordu. Malko'yu gören şoför yerinden fırlayarak arka kapıyı açtı. Malko lüks arabaya yerleşti. Koltuklar kaliteli deri kaplıydı ve içeride güzel bir koku vardı.

Sultan Kâbus Bulvarı boyunca ilerlerken yoldaki temizlik işçilerinin çoğunun Pakistanlı olduğunu farkettti. Burası İsviçre kadar temizdi. Sultan ülkesinin kötü geçmişini silmek ister gibiydi.

Birden Rolls Royce ana yoldan ayrılarak sağa saptı ve toprak bir yolda sarsılarak ilerlemeye başladı.

Denize iyice yaklaştıklarında araba tekrar sola döndü. Bir helikopter pistinin yanından geçerek girilmez levhası asılı görkemli bir kapıdan içeri daldı. Her yerde kapalı devre televizyon kameraları göze çarpıyordu. Nihayet araba bir saray yavrusunun önünde durdu.

Malko sarayın kapısından dışarı süzülen silueti gördüğünde boğazının kuruduğunu hissetti.

Muhteşem bir kadındı. Kızıl saçları omuzlarına dalga dalga dökülüyordu. Ciddi elbisesine rağmen dudaklarında şuh bir gülümsemeyle Malko'ya doğru yürüdü.

— Ekselansları'nın evine hoşgeldiniz.diyerek elini uzattı. Ben Marjorie.

Malko kibar bir tavırla uzatılan eli öptükten sonra genç kadının peşinden binaya girdi. Burası gerçekten akıl almaz bir yerdi. Nihayet normal ölçülere uyan bir odaya geldiler. Duvarlar altın kabızalı kılıç ve palalarla süslenmişti ve odadaki mobilyalar ince bir zevki yansıtmaktaydı.

— Çay, kahve ya da şampanya?

Hizmetkârlardan biri hemen yanında belirerek elindeki tepsiyi Malko'ya uzatmıştı bile. İçkilerini aldıktan sonra koltuklara yerleştiler. Maq'orie bacaklarının üst kısmını açıkta bırakacak şekilde oturmuştu. Ali El Faker yaşamasını biliyordu. Bu arada çalan telefon aralarındaki sessizliği bozdu. Genç kadın telefona cevap verdikten sonra ayağa kalkarak:

— Bazı ayrıntılarla ilgilenmem gerekiyor. Sizi bir süre yalnız bırakmak zorunda kalacağım için üzgünüm, dedi.

Arkasında sürdüğü parfümden esintiler bırakarak odadan çıktı. Odanın bir köşesinde görülmeyen hoparlörler odaya tatlı bir müzik yaymaktaydı.

Malko masanın üzerinde duran dergilerden birini aldı. Penthouse'du bu. Açtığı ilk sayfada Maq'orie'nin ikizini görür gibi oldu. Dergideki kız Maq'orie'ye çok benziyordu. Diğer dergileri de gözden geçirdi, hepsinde Maq'orie vardı. Artık şüphesi kalmamıştı. On beş dakikalık bir incelemeden sonra genç kadının anatomik yapısı hakkında her şeyi öğrenmişti:

Dergilerden biri kucağındayken kapı açıldı ve Maq'orie içeri girdi.

— Beni tanıyabildiniz mi?

Dört yaşındaki bir geri zekâlı bile bunu anlayabilirdi.

— Harika bir kadınsınız, dedi.

— Ekselansları için çalışmaya başlamadan önce öğrenimime devam edebilmek için poz veriyordum.

Herhalde kazandığı parayla en az iki üniversite bitirmiş olmalıydı. Genç kadının yüzündeki gülümseme birden silindi.

— Ekselansları gelemediği için çok üzgün. Şu anda Majesteleri ile birlikteler.

Malko şanssızlığını düşünmeneye çalıştı. Buraya gelmeden önce Langley CIA'nın Umman'daki bölge şefi Clan Grinnel'i dahi görmeden önce Sultan Kâbus'un en güvendiği adam Ali El Faker'i görmesini öğütlemişti.

— O halde biraz daha beklememde sakınca yoktur herhalde?

— Nasıl arzu ederseniz, diye karşılık verdi Mar'orie. Sizin için ne yapabilirim?

Gülen bakışları Malko'ya kilitlenmişti sanki. Malko aptalca bir istekte bulunacak gibi oldu. Kelimelerin ağzından çıkmasına zor engel olmuştu. Bu arada Marjorie yüzünde aynı gülümsemeyle Malko'ya iyice yaklaşarak hafifçe omuzuna dokundu.

— Oturduğunuz yerden kalkmayın.

Sesi değişmiş boğuk bir fısıltı halini almıştı.

— Size ben arkadaşlık edeceğim, dedi;

Marjorie'nin zarif elleri bir kadifeyi okşar gibi

Malko'nun vücudunda dolaşmaya başlamıştı. Bir süre sonra okşamalar iyice belirgin hale gelmiş nefes alıp verişleri hızlanmıştı. Malko Umman gibi bir ülkede böyle bir karşılama beklemiyordu. Bu arada çalan telefon ikisini de daldıkları rüya aleminden uyandırdı. Marjorie ahizeyi yerine koyarken:

— Ekselansları maalesef bugün gelemeyecek dedi. Majesteleri ile görüşmesi uzayacakmış ama yarın akşam yemeğe davetlisiniz.

Özür dilemek ister gibi az önce yarım bıraktığı işine dönerek büyük bir istekle Malko'ya doğru eğildi. Yarım saat sonra Maq'orie ayağa kalkarak üstünü düzeltirken Malko'ya döndü.

— Araba sizi otelinize bırakacak.

Genç kadın hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Malko elini Maq'orie'nin biçimli vücudunda dolaştırdıktan sonra:

— Bütün konuklarınıza aynı misafirperverliği gösteriyor musunuz? diye sordu.

Mar'orie yüzünde tatlı bir tebessümle:

— Ekselanslarının önemli konukları her zaman en yakın alakaya layıktır dedi.

Beyaz Rolls Royce'a kadar birlikte yürüdüler. Malko kalbi biraz buruk, arabaya bindi. Gelecek randevu bu kadar güzel ve zevkli olmayacaktı. CIA bölge şefi Clan Grinnel'le temasa geçmek için ertesi günü bekleyemezdi.

"Umman Körfez Bankası" Ruwi ticaret merkezindeki El Burç Caddesi'nin üzerinde bulunan sedef renkli bir binaydı. Üçüncü katta asansörden indiğinde Malko kendini "Penta Tech Co." yazılı bir kapının önünde buldu. İçeri girdiğinde kendisini, her yerde olduğu gibi Sultan Kâbus'un portresi karşılamıştı.

Buğday tenli güzel bir kız kendisini karşıladı ve soran bakışlarla Malko'yu süzdü.

— Bay Grinnelle randevum vardı.

"Penta Tech" CIA'nın paravan olarak kullandığı firmalardan biriydi. Böylece diplomatlar hiçbir şekilde doğrudan doğruya CIA'nın işlerine bulaşmamış oluyorlardı.

Malko kartını kıza uzatarak girişteki rahat koltuklardan birine kuruldu. Az sonra dip taraftaki büroların birinden iri kıyım koyu renk saçları itinayla arkaya taranmış, soğuk bakışlı birinin kendisine doğru geldiğini gördü. Adam manikürlü elini Malko'ya doğru uzatarak:

— Günaydın ben de sizi bekliyordum. Geleli çok oldu mu? dedi.

— Hayır.

— Büromda daha rahat konuşabiliriz, içeri geçelim.

Bürosu da kendisine benziyordu. Duvarda asılı büyük bir harita, lükse kaçmayan kullanışlı mobilyalar ve panjurları kapalı geniş bir pencere. Bir sigara yakarak Malko'nun karşısına oturdu.

— Yeni haberleriniz var mı? diye sordu Malko.

— Evet.

— Olumlu mu?

— Bu sizin yorumunuza bağlı, dedi Amerikalı. BuAraplar'ın ne zaman, ne halt edeceğini tam olarak bilemezsiniz.

— William Schackley'i kurtarmak için çok az şansımız olsa dahi elimizden geleni yapmak zorundayız.

Clan Grinnel'in gözlerinde karanlık bir ifade belirmişti. Söze başlamadan koltuğunda kaykılarak öne doğru eğildi.

— Şirket onu geri getirmek için her şeyi göze almaya hazır. William en iyi Ortadoğu uzmanlarımızdan biri. Ayrıca çok zeki bir ajandır. Çektiği acıları düşünüyorum da...

Sesi kısılmıştı. Dudaklarının arasından belli belirsiz bir küfür savurdu ve sigarasını hırsla kül tablasına bastırdı.

Malko Amerikalı diplomatın kaçırılma olayını aylar önce öğrenmişti. William Schackley'in çok iyi bir ajan olduğu kesindi ama bu konuyla ilgili olarak bilmediği çok şey vardı.

— Nasıl oldu dâ Ummanlılar bu olaya karıştılar? Beyrut buraya en az beş bin kilometre uzaklıkta...

Clan Grinnel yeni bir sigara yaktı.

— William ortadan kaybolduğundan beri onu kaçırırlarla temas kurmak için her yolu denedik. Sonunda öğrendiğimize göre onu İran yanlısı Şeyh Fadlallah grubu kaçırmış. Kendisi Ayetullah Humeyni'nin Beyrut'taki temsilcisi. Sadece Schackley'in Beyrut'un güneyinde Bir-el-Abeid'de bir süre tutulduğunu biliyoruz.

— Beyrut büromuz hiçbir şey yapamadı mı?

— Hayır. Sadece işe yaramayan bazı temaslar olmuş. Tahran'daki girişimlerimizden de bir sonuç çıkmadı. İslam muhafızlarıyla dahi konuşamadık. İşte tam o sırada Sultan'ın sağ kolu Ali El Faker'den bir telefon aldım. Adam o kadar zengin ki gittiği yerlerde kaldığı otel hoşuna giderse hemen satın alıyor. Ayrıca bize Sultan'ın bazı askeri kolaylıklar göstermesi konusunda çok yardımcı oldu.

— Telefonda size ne söyledi?

— Manuşer Farmayan adlı İranlı bir işadamı ki aynı zamanda arkadaşımı, William Schackley'i geri getirmenin yollarını bildiğini söylemiş. İlk önceleri pek ciddiye almadım çünkü Farmayan'ı tanıyoruz. Birçok kişiyle "arkadaşlığı" olan biri. Önceleri Mossad ve Savak'da şimdi de Humeyni'nin gizli polis örgütü Savama'da dostları var. Fakat elimizde başka seçenek yoktu. Sonunda onunla buluştum ve bana inanılması güç bir hikâye anlattı.

"İlımlı görüşe sahip İranlılar'dan Hocatülislam Muntezari'nin adamlarıyla yaptığı görüşme sonunda bir anlaşma zemini hazırlamış. Buna göre William Schackley'e karşılık 1400 adet TOW tanksavar füzesi ile Manuşer Farmayan için küçük bir komisyon talep etmişler.

— Peki neden bu iş için Umman seçildi?

— Tarafsız ülke olması bakımından. Takasın Beyrut'ta veya Tahran'da yapılması imkânsız.

— Pazarlık konusunda ne gibi bir gelişme kaydettiniz?

Clan Grinnel sigarasından derin bir nefes çektikten sonra devam etti:

— Operasyonun en önemli noktasındayız. Zaten bu yüzden şu anda burada bulunuyorsunuz. Beyaz Saray TOW'ların satışı için onayını verdi ve silahlar şu anda Dubai'de bir limanda bekletiliyor. Takasın gerçekleştirilme aşamasına geldik.

— Ya karşı taraf ne durumda?

— Manuşer Farmayan yarın Beyrut'tan geliyor. Beraberinde rehinenin İranlılar'ın elinde bulunduğu dair bir de delil getiriyor: William Schackley'in yeni çekilmiş bir fotoğrafı.

— Bu delil elimize geçtiğinde ne olacak?

— Operasyonun geri kalan kısmını uygulayacağız. Farmayan Zürih'deki bir bankada füzelerin satış bedelinin yarısını hesabımıza yatıracak. Biz de silahların yarısını İranlılar'a teslim edeceğiz. Bu arada ben de Farmayan'a komisyonunun yarısını vereceğim. Daha sonra Farmayan özel jetiyle Beyrut'a dönüp William Schackley'i Umman'a getirecek ve onu buradaki İran temsilcisinin koruması altına aldırarak. Sonra satış bedelinin diğer yarısını ödeyecek, biz de silahların geri kalanını teslim edeceğiz. Silahlar İranlılar'ın eline geçince Schackley bize teslim edilecek ve Farmayan komisyonunun kalan bölümünü alacak.

— Ne kadar?

— Sekiz milyon dolar kadar, diye cevap verdi Clan Grinnel, otuz senelik emeğimin beş katı.. Ve itoğlu it bu parayı değerli taş olarak istiyor.

— Ne?

Clan Grinnel ayağa kalktı, kasayı açarak iki adet tahta kutu çıkardı. Kutulardan birinin kapağını kaldırdığında Malko'nun gözleri kamaştı. Ömründe bu kadar zümrütü bir arada görmemişti.

— İşte, dedi Amerikalı, göreviniz bu iki kutuyu Manuşer Farmayan'a teslim etmek ve karşılığında William Schackley'in fotoğrafını almak.

— Ya öbür kutu?

— Aynı şey, yalnız onlar yakut.

— Bu iş bir çekle daha kolay halledilemez miydi?

CIA bölge şefinin ağzı çarpık bir gülüşle açılırken kutuları tekrar kasaya kaldırdı.

— Bu Farmayan'la aramızda küçük bir sır.. İranlı arkadaşlarının bu küçük bahşışten haberleri olmasını istemiyor.. Bu durumda çek iz bırakabilir.

Tam bir şark pazarı. Clan Grinnel derin bir iç geçirdi.

— Schackley'i geri getirebilecekse her şeyi kabul etmeye hazırım.

Amerikalı bir sigara daha yakmıştı. Gözü aralıksız sinyal veren telefona takıldı. Kimseyi bağlamaması için sekreterine talimat vermişti.

— Yarım saat sonra bir tenis maçım var, artık olayı ana hatlarıyla bildiğinize göre...

— Hayır, henüz değil, dedi Malko. Neden bu işi bizzat siz yürütmüyorsunuz?

— İranlılar beni istemiyorlar. Sadece davalarına inanan kişilere güvenirler.

— Peki Sultan Kâbus bu işe ne diyor?

— Takasın kendi ülkesinde yapılmasından önceleri memnun değildi, ama büyükelçimizle yaptığı görüşmeler sonucu iki fırkateyn sözü aldıktan sonra işin tatlılıkla halledilmesi şartıyla kabul etti.

Chris Jones ve Milton Brabeck'in karıştığı iş hiçbir zaman tatlılıkla bitmezdi...

— O zaman buraya Milton'la Chris'in yerine bir kızılhaç bayrağı getirseydim daha iyi olurdu diye söylendi Malko.

Clan Grinnel bakışlarını Malko'ya dikerek:

— Size bu konudaki gerçek fikrimi söyleyeyim, dedi. Bu serseriler mutlaka bizi atlatmaya çalışacaklardır. Niye böyle konuştuğumu Manuşer Farmayan'ı gördüğünüzde anlayacaksınız.. Kesinlikle itimat edilecek biri değil.

— Sizi korkutan nedir?

— Bilmiyorum, Schackley'i karşımda sağ olarak görmeden hiçbir şeye inanmam.

— El Faker hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Onun bu işe neden karıştığını anlayamadım. Sanırım Farmayan'la ortak işleri var ..Onun kadar zengin birinin birkaç milyon dolar için bu riske gireceğine ihtimal vermiyorum. Bu arada az daha unutuyordum. Yarın El Faker'in malikânesinde akşam yemeğine davetlisiniz. Size ancak yemekten sonra katılabileceğim. Büyükelçiyle randevum var, bu yüzden yemekte bulunamayacağım.

Beraberce aşağıya indiler, dışarıda korkunç bir sıcak hüküm sürmekteydi. Malko uzaklaşmakta olan Amerikalı'nın arkasından baktı. İş görüldüğü kadar basit değildi, ayrıca El Faker'in kendisini niye görmek istediğini merak etmeye başlamıştı.

Doğuya uzanan otoyola çıktı. Araçlar saatte 80 kilometre hızla sakın sakın akıyordu.

El Bostan Oteli uzaktan bir katedrali andırıyordu. Lobiye girdiğinde etrafına bakındı ortalıkta kimseler yoktu. Malko resepsiyona kendisi için bırakılan ağır kutuyu alarak merakla odasına çıktı. Kutuda 9 milimetrelik bir Browning vardı. Silahın bütün metalik aksamı altın kaplamaydı. Bugüne kadar gördüğü en güzel silahtı bu. Kurşunlar bile altın suyuna batırılmıştı.Kutunun dibinde bulduğu kartta Ali El Faker adının altında tek kelime yazılıydı:

Hoşgeldiniz

Bunun bir şaka mı yoksa bir uyarı mı olduğuna karar verememişti.

III. BÖLÜM

Ali El Faker iri kıyım vücudu, başında türbanı, uzun gri elbisesinin üzerine taktığı göz alıcı ipek kemeri ve belindeki hançeriyle tarih sayfalarından fırlamış korsanlara benziyordu. Malko'nun sağ elini avucuna alarak içten bir hareketle sıktı.

— Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz sevgili arkadaşım!

Karşılama yıllardır birbirlerini görmemiş iki eski dostun buluşmasını andırıyordu. Marjorie vücudunu sımsıkı saran elbisesi ile dikkatleri üzerine çekiyordu. Ummanlı Malko'yu bir gün önce Mar'orie ile birlikte oldukları odaya götürdü. Geceleri tamamen aydınlatılan Ali El Faker'in malikânesi Versailles Sarayı 'ndan bile daha görkemli gözüküyordu.

Malko karşısındaki adamı süzdü. Küçük siyah gözlerinde zekâ pırıltıları vardı ve iri vücudundan olağanüstü bir güç fişkırıyordu. Ali El Faker şampanya bardağını kaldırarak:

— İşinizin başarıya ulaşması dileği ile! dedi.

— Teşekkürler,dedi Malko. Öyle inanıyorum ki bu işin çözümlenmesinde sizin de büyük katkılarınız olacak.

El Faker umursamazmış gibi bir hareket yaptı.

— Allah'ın izniyle olacak. Çok dostum vardır ve iyilik yapmayı severim. Majesteleri Sultan Kâbus bu işi çözmem için bana tam yetki verdi asıl ona teşekkür etmelisiniz. Ayrıca dünkü randevuma gelemediğim için sizden özür dilemek isterim. Majesteleri Sultan'ın yanındaydım.

— Bana gereken ilgi gösterildi, bundan şüpheniz olmasın, diye cevap verdi Malko.

Bu cevap Ali El Faker'in hoşuna gitmişti. Yüksek sesle kahkaha atarak:

— Zaten bu yönde talimat vermiştim,umarım Marjorie'nin ilgisi hoşunuza gitmiştir, dedi.

— Onu nasıl buldunuz? diye sordu Malko.

— Penthouse dergisinde fotoğraflarını gördüm. Bu kadının yanımda olması günlerimi renklendirir diye düşündüm ve Londra'daki adamlarım vasıtasıyla onu işe aldım. Çok zarif bir hanımdır. Bu akşamki yemek ise onun şerefine veriliyor. Bugün Saint Patrick günü ve kendisi İrlandalı'dır.

Malko'yu bir süre inceden inceye süzdükten sonra:

— Burada bulunmanızdan memnunum dedi. Washington'da çok dostum var ve hakkınızda çok iyi şeyler duydum. Bu operasyonun sağlıklı yürümesi için sizin gibi kibar ve cesur birine ihtiyacımız vardı.

— Bu yüzden mi bana bir tabanca yolladınız?

Ummanlı'mın tok kahkahaları yine odayı çınlattı.

— Hayır o sadece bir hoşgeldin hediyesiydi. Bir erkeğe verilecek en güzel hediye silahtır veya bir kadın!

Öbür hediyesini de dün almıştı....

Birden Ali El Faker eski ciddiyetine büründü.

— Endişeliyim sevgili dostum. Bu operasyonu sabote etmelerinden korkuyorum.

— Niye?

— Amerikalıların ve İranlılar'ın birbirlerine duydukları nefret çok büyük. Teorik olarak her şeyin öngörüldüğü gibi yürümesi gerek ama...

Konuşmasını yarıda keserek şampanyasından bir yudum aldı..

— Manuşer Farmayan'a mı güvenmiyorsunuz? diye sordu Malko.

— Hayır beni asıl endişelendiren Bay Grinnel.Aklından çok duygularıyla hareket ediyor, bazen kontrolsüz konuşuyor. İranlılar'la pazarlık edecek kadar soğukkanlı değil. Hareketlerini intikam hırsı yönetiyor. İran'da olanlar birçok Amerikalı için hâlâ bir utanç kaynağı. Biliyorsunuz öfkeyle kalkan zararlar oturur.

Bu arada odaya giren hizmetkârlardan biri eğilerek Ummanlı'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Daha sonra ayağa kalkan Ummanlı Malko'ya döndü.

— Davetlilerim gelmiş. Beyrut'ta kalmak zorunda olan Manuşer Farmayan güvendiği adamlarından birini yollayacaktı. Kendisi yemekten sonra burada olacak. Bu randevunun evimde gerçekleşmesini istedim. Böylece bu işe verdiğim önemi ifade etmek istedim.

— Çok teşekkür ederim, dedi Malko.

— Teşekkür etmek için her şeyin bitmesini bekleyin, diye iç geçirdi Ummanlı.

Gelen az sayıdaki davetli tren garına benzeyen salonu hareketlendirmeye yetmemişti. Ali El Faker kollarını açarak İtalyan büyükelçisine doğru yürüdü. Malko şaşkın bakışlarla etrafına bakındı.

Hareketli günler kendisini bekliyordu.

Çapı yirmi metreyi bulan yemek odasındaki vitraylar dışarıdan aydınlatılmıştı. Böylece "F" harfi rahatça görülebiliyordu. Ev sahibi Malko'nun koluna girerek:

— Yemek odası hoşunuza gitti mi? diye sordu.

— Harika!

— Bu odanın dekorasyonu için Paris'ten özel bir uzman getirttim, diye sözüne devam etti Ummanlı.

Her davetlinin iskemlesinin arkasında kırmızı tunikler içinde nefes kesici genç kadınlar duruyordu. Malko'nun arkasındaki bir içim suydu. Malko yanında oturan ve heykeli andıran Ummanlı bakanlarından birinin karısına doğru eğilerek:

— Bu genç hanımlar kim acaba? diye sordu.

— Filipinliler, diye alaylı bir ifadeyle cevaplandırdı kadın. Bazen şimdi olduğu gibi dekor vazifesi görürler. Bazen de böyle büyük bir malikânenin ihtiyacı olan diğer işleri yaparlar.

— Ama her taraf Pakistanlılarda dolu zaten...

— Yapılacak o kadar iş var ki.

Şarap servisi yapan garson kadehleri doldurmadan önce Malko'ya doğru eğilerek:

— Château Margaux 1970 efendim, dedi.

Ne olursa olsun Ummanlılar yaşamayı biliyorlardı. İran'dan getirilen havyar ve gümüş taslarda sunulan votka birbirini çok güzel tamamlıyordu. Masada sadece bir tane Ummanlı kadın vardı. İri ağzı ve kapkara gözleriyle çok değişik bir güzelliğe sahipti ve Malko'nun tam karşısında oturuyordu.

Malko davetlileri teker teker inceledi. Acaba hangisi Farmayan'ın adamıydı?

Yemek sona erdiğinde Malko ayağa kalkarken arkasındaki Filipinli atılarak üstüne dökülmüş olabilecek ekmek kırıntılarını temizledi.

Ali El Faker otoriter bir hareketle erkekleri kadınlardan ayırarak puro ve likör ikram etmeye başladı. Malko'nun içi içine sığmıyordu. Farmayan'ın gönderdiği adam ne zaman ortaya çıkacaktı?

Maqorie Malko'ya konyağını vermek üzere yaklaştığında kulağına doğru eğilerek:

— Sabırlı olun, dedi.

Hemen uzaklaşmıştı. Bu arada yavaş yavaş gruplar oluşmaya başladı. Salon o kadar büyüktü ki rahatça konuşabiliyorlardı. Malko kıyafeti üstünde sırtan siyah saçlı adama yanaştı. Adam elini uzatarak:

— Adım John Abercombie. Malko Linge değil mi?

İngiliz gizli servisi MI 6'nın Umman'daki büro şefiydi, fakat bu hali ile daha çok bir italyan'ı ya da Amerikalı'yı andırıyordu.

İngiliz'in görevi hakkında bir şey bilip bilmediğini düşündü.

— Devraldığınız kolay bir iş değil dedi İngiliz.

— Öyle mi dersiniz?

John Abercombie onu kolundan tutarak bronz bir deve heykelinin önüne götürdü.

— Bu hikâye öyle görüldüğü kadar basit değil.

— Niçin?

— Tahran'da herkesin bu olaya olumlu gözle baktığını sanmıyorum.

— Yani Manuşer'in bizi atlatacağını mı iddia ediyorsunuz?

— Böyle bir şey söylemedim. Fakat oyunu açık oynamayan birileri var...

— El Faker mi? Ama o sadece bir garanti.

İngiliz kurnaz bir gülümsemeyle Malko'ya baktı.

— Ali'ye hayranım ama burada onun izni olmadan hiçbir şey yapılmaz ve sizin çıkarlarınızla onunkilerin aynı olduğunu zannetmiyorum.

— Bu işi herkesin iyiliği için yaptığını söylüyor.

— Mutlaka başka bir çıkarı vardır.

— Nedir?

— Henüz bilmiyorum, Atlantik'in öbür tarafındaki arkadaşlarınız buralara geldiklerinden beri bazı şeyleri saklıyorlar. Ayrıca bu konu direkt olarak sizi ilgilendirmiyor değil mi? Ama zavallı Schackley'le ilgilenilmesi gerek. Umarım ödeyeceğiniz fidye çok yüksek değildir.

— Neden?

İngiliz küçük gören bakışlarla Malko'yu süzdü:

— Uzun zamandan beri ellerinde tutsak. Onların yöntemlerini bilirim. Büyük bir ihtimalle bildiği her şeyi anlatmıştır. Tahran'daki adamlarımız Humeyni'nin, adamınızın 120 sayfa tutan itiraflarını okuduğunu iddia ediyorlar. Neyse iyi şanslar!

Malko bakışlarından İngiliz'in daha fazla şeyler bildiğini anlamıştı. Fakat soru soracak fırsatı

olmadı. Yanlarına gelen Marjorie Malko'nun kulağına eğilerek:

— Sizi çağırıyorlar,dedi.

— Özür dilerim, diyerek Malko İngiliz'in yanından ayrılırken John Abercombie el çabukluğu ile kartını onun eline tutuşturmayı başardı.

— Bu benim özel telefonum.

Maqorie onu bekliyordu. Davetlilerin çoğu gözden kaybolmuştu. Malko genç kadını takip etti.

— İleride koridorun sonunda, dedi genç kadın

Malko duvarları ipek kaplı koridorun sonuna doğru ilerledi. Girdiği yer muhteşem bir tuvaletti. Bütün musluklar altın kaplamaydı ve her yer en pahalı mermer ve aynalarla donatılmıştı. Onu en çok şaşırtan bütün yemek boyunca arkasında duran Filipinli kızın orada bulunması idi.

Bir ara kızın kendisini başka bir yere götüreceğini sandı. Oysa yüzünde donmuş bir gülümseme ile ona bakıyordu. Malko bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki genç kız üzerindeki tuniği sıyrarak tek hareketle yere attı. Üzerinde sadece çorapları ve ayakkabıları kalmıştı. Bütün bunlar tek kelime söylenmeden yapılmıştı. Filipinli kız yumuşak hareketlerle önündeki kanepeye yüzükoyun uzandı. Malko zevk dolu dakikaların kendisini beklediğini biliyordu.

Tekrar salona döndüğünde bacakları hâlâ titriyordu. Maq'orie yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle Malko'ya yaklaşarak:

— Umarım güzel vakit geçirmişsinizdir? dedi.

— Çok diye cevapladı Malko, ama doğruyu söylemek gerekirse böyle bir karşılama beklemiyordum.

— Dilerim hayal kırıklığına uğramamışsınızdır. Ali El Faker yemek boyunca gözlerinizi o kadından ayıramadığınızı farketmiş. Dostlarını mutlu görmek için yapmayacağı şey yoktur. Ayrıca John Abercombie sıkıcı konuşmalarıyla sizi rahatsız ediyordu. Kendisi pek makbul biri değildir.

Hareketlenmeye başlamıştı.

— Evet, hoşça vakit geçirmek için iyi düşünülmüş bir yöntemdi, dedi Malko.

Böylece Ali El Faker'in MI 6 ile yakın ilişkiye girmesini onaylamadığını anlamış bulunuyordu. Belki de John Abercombie'nin bilmesini istemedikleri bir şey vardı.

— Beklediğiniz kişi geldi, kendisi şu anda Ekselanslarının odasında bulunuyor.

Malko kapıyı açıp içeri girdiğinde başka bir sürprizle karşılaştı. Burası da Paris'ten gelen dekoratörler tarafından düzenlenmiş olmalıydı. Bir erkekle buluşacağını zannederken karşısına ciddi görünüşlü,gözünde siyah gözlükleriyle sigara içen bir kadın çıkmıştı.

— İyi akşamlar Bay Linge.

Siyah gözlüklerini çıkarınca Malko nefis menekşe rengi gözlerini hayranlıkla seyretti. Giydiği bluz gözlerinin rengindeydi.

— Adım Susanna Rawlings. Bay Manuşer Farmayan'ın yardımcısıyım. Kendisi ani bir randevu nedeniyle Beyrut'tan ayrılamadı ama yarın burada olacak.

Aksanından İngiliz olduğu anlaşılıyordu. Sade ama kendisine yakışan bir kıyafet seçmişti.

— O halde yarın tekrar buluşacağız, dedi Malko.

— Öyle sanıyorum. Bay Farmayan'ın emaneti sizde değil mi?

— Evet.

— TOWlar hangi aşamada?

— Mallar şu anda Dubai'de bekletiliyor

— NATO'nun kullandığı yeni model, değil mi?

Malko böyle bir soru beklemediğinden bir cevap veremedi.Çekiciliğinin yanı sıra Susanna Ravvlings gerçek bir askeri uzman gibi konuşuyordu.

— Tekrar kontrol ederim. Bay Farmayan üzerine düşen sorumluluğu yerine getirebilecek mi?

Genç kadının bakışları birden donuklaştı.

— Bay Farmayan verdiği sözü her zaman tutmuştur. Sorunuza gelince,Bay Grinnel'e verilmek üzere yanında bazı fotoğraflar getirecek.

Susanna Ravvlings ayağa kalktı. Boyu Malko'nun boyuna yakındı.

— O halde yarın görüşmek üzere.

— Nerede buluşacağız?

— Yarın saat 6 ile 7 arasında sizi otelinizden arayacağım.

Malko geçmesi için genç kadına yol verdi. Çok güzel bir parfüm sürmüştü. Farmayan yardımcısını seçerken çok titiz davranmıştı.

— Arzu ederseniz sizi gideceğiniz yere bırakabilirim, dedi Malko.

— Teşekkür ederim, şoförüm var, dedi Susanna. Yarın görüşmek üzere.

Kadın gittikten sonra Malko etrafına bakındı. Ortalıkta hizmetkârlardan başka kimse kalmamıştı. El Faker ile Marjorie'yi aramaya koyuldu. Birden derinden gelen müziği duydu ve o yöne doğru ilerledi. Müzik bahçe tarafından geliyordu. Bahçenin sağ tarafındaki çimenliğin bir köşesinde dört müzisyen vardı. Önce kimseyi göremedi, sanki adamlar kendileri için çalışıyorlardı. Sonra El Faker ve Marjorie'nin çimenliğin kenarındaki yüksek bir yerde derin koltuklara gömülmüş olduğunu gördü. Orkestra ile aralarında bir çeşit perde gerilmişti. El Faker elinde bir kadeh klasik müzik dinliyordu Marjorie ise sanki El Faker'in önünde duran hançere yapışmış gibiydi. Aşk, müzik ve içki içinde yüzen bir adamdı Ali El Faker.

Malko hiç ses çıkarmadan bulunduğu yerden uzaklaşarak saraydan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

Şimdi iş konuşmanın sırası değildi.

IV. BÖLÜM

— Bu herife güven olmaz, diye söylendi Chris Jones.

Manuşer Farmayan söylenenleri duymuş,büyük bir hiddetle Amerikalı'ya doğru dönmüştü. Kalın kaşları iri göbeği ve kocaman elleri ile masal kahramanlarını andırıyordu. Birer kömür parçasına benzeyen iri ve patlak gözleri ruhsuz ve duygusuzdu.

Farmayan geniş salonda ilerleyerek Malko'nun elini sıktı. Chris Jones ve Milton Brabeck'i görmemezlikten gelmişti.

— Sevgili dostum, arkadaşım Ali El Faker bana sizden bahsetmişti. Tanıştığımıza çok memnun oldum.

Bu arada Susanna Rawlings İranlı'nın biraz gerisinde ayaktaıdı. Yine her zamanki gibi nefes kesecek kadar güzeldi. Saray muhafızlarının kontrol altında bulundurdıkları 9. kata çıkmak için kendisini karşılamak üzere 7. kata inmişti.

— Bizi yalnız bırakın.

Malko İranlı'nın sözlerini bakışlarıyla onayladı. Chris'le Milton çıktıktan sonra İranlı kendini rahat ve geniş koltuklardan birine bıraktı.

— Yolculuğunuz iyi geçti mi? diye kibarca sordu Malko.

— Mükemmel bir yolculuk oldu, diye cevapladı İranlı.Ortaklarımdan çok tatmin edici garantilerle döndüm.

Bunları söylerken bakışları Malko'nun bacakları arasında duran evrak çantasına takılmıştı. Bu arada Susanna da koltuklardan birine ilişmişti. Soğuk bir sesle:

— Bay Linge dünkü konuşmamızda her şeyin yolunda olduğunu söyledi, dedi.

Manuşer Farmayan'ın yüzü pis bir sırıtişla aydınlandı.

— Bundan emindim.

Aralarında bir sessizlik olmuştu. Her iki taraf da diğlerinin harekete geçmesini bekliyordu.

— William Schackley'in fotoğrafını getirdiniz mi? diye sordu sonunda Malko.

— Elbette!

Adamın gözlerinde ne ufak bir kıpırtı oldu ne de bir harekette bulundu. Donmuş gibiydi. Ancak Malko çantasına davranıp açınca, o da canlanıp yeleğinin cebinden bir zarf çıkardı. Bir süre zarfı vermeyip elinde tuttu. Birbirlerine ne kadar güvendikleri belli oluyordu.

Sonunda iranlı karar verip zarfı Malko'ya uzattı. İçinde kötü çekilmiş poloroid bir fotoğraf vardı. Resimdeki adam bir duvara yaslanmıştı ve elinde bir gazete tutuyordu. Susanna Rawlings Malko'ya bir büyüteç vererek:

— Dikkatli bakarsanız sağ üst köledeki tarihi görebilirsiniz, diye açıkladı.

Fotoğraftaki, Lübnan'da en çok satılan "Şarkın Günlüğü" adlı gazeteydi. Tarihine bakılırsa fotoğraf

iki gün önce çekilmişti. CIA'daki fotoğraflarında William Schackley geniş yüzlü, gür saçlı hayat dolu biriydi. Bu resimde gördüğü ise bir hayaletti. Saçları dökülmüş gözleri çukurlarına kaçmış ve korkunç bir şekilde zayıflamıştı. Malko başını fotoğraftan kaldırarak:

— Onu gördünüz mü? diye sordu.

— Hayır.

— Durumu çok kötü görünüyor.

İranlı başını salladı.

— Haklısınız. İşte bu yüzden fazla vakit kaybetmesek iyi olur. Tutukluluğu sırasında korkunç anlar geçirdiği muhakkak.

Susanna Rawlings konuşulanlar kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi pencereden dışarıyı seyrediyordu. Manuşer Farmayan yumuşak bir sesle:

— Eğer her şey yolundaysa hemen Beyrut'a dönüp 48 saat içinde Bay Schackley'i getirebilirim. Diğer işleri gözünüzde büyötmeyin, onlar sadece bir formalite.

— Fotoğraf bende kalabilir mi? diye sordu Malko.

İranlı gülerek:

— Gayet tabii, dedi. Bay Grinnel'in de görmesi iyi olur. Sanırım sizin de bana vermeniz gereken bir şey var.

Malko zümrüt kutusunu İranlı'ya uzattı. Susanna Ravvlings kutuyu aldı ve büyük bir sessizlik içinde taşları tek tek inceledi. Malko heyecandan nefesini tutmuş, içinden bir hile olmaması için dua ediyordu.

Sonunda genç kadın başını değerli taşlardan kaldırarak sakın bir sesle:

— Evet, taşlar istediğimiz gibi. Hepsi güzel parçalar, dedi.

— Demek değerli taş uzmanısınız, dedi Malko.

Kadın gülümsedi.

— Los Angeles'da büyük bir firmada dört yıl çalışmıştım.

Manuşer Farmayan genç kadına dönerek.

— Bunları yerine koyar mısınız lütfen? dedi.

Susanna Ravvlings yan odaya geçerken İranlı Malko'ya:

— Bay Grinnel'in bana verdiği hesap numarasına ilk parti malın parasını yatırmak üzere hemen harekete geçeceğim. Bu iş en fazla birkaç saat sürer. Malların başka gemiye aktarılmasına yarın başlanabilir. Bu iş de hallolunca hemen Beyrut'a döneceğim.

— Bu operasyonun finansmanı size mi ait? diye sordu Malko.

Teslim edilecek 1400 adet füzenin yarısı hemen hemen 8 milyon dolar ediyordu.

— İranlı dostlarım bana daha sonra ödeyecekler, dedi Farmayan sırtarak.

Bu arada Susanna Ravvlings odaya geri dönmüştü.

— Her şeyin yolunda olduğunu kabul edersek, William Schackley'i buraya nasıl getirmeyi düşünüyorsunuz?

— Kendi özel jetimle. Alanda hiçbir kontrol yapılmaması için Ali El Faker gerekli önlemleri

alacak. Buraya geldiğimizde Schackley Umman'daki İran maslahatgüzarı Iraj Kosrodar'ın yanında korumaya alınacak. Teslimatın ikinci bölümü tamamlandığında, Schackley bana iade edilecek.

— Kendisinin hemen bakıma alınması gerekmiyor mu?

— Sanmıyorum. Eğer gerekseydi sizi haberdar ederdim.

— Operasyonun son kısmı nerede gerçekleşecek?

— Ekselansları Ali El Faker'in malikânesinde. Kendisi bu insancıl görevi yüklendiğine göre böylesi daha uygun.

Malko çantasını kapattı. Şimdilik her şey önceden planlandığı gibi yürüyordu. Üstelik çok da kolay olmuştu. Hep birlikte ayağa kalktılar. Manuşer Farmayan hararetle Malko'nun elini sıkarken:

— Gidip bir uyuyacağım, dedi. Biliyor musunuz Lübnan yemekleri çok ağır.

— Tahran'daki yetkililerin bu operasyonu onayladığından emin misiniz, diye sordu Malko.

— Onlara çıkarlarının neler olduğunu uzun uzun açıkladım. Yarın öğlende beni tekrar arayın, son durumu görüşürüz, dedi İranlı.

Dışarı çıktığında Milton Brabeck ve Chris Jones'u kendisini sabırsızlıkla bekler buldu.

— Haydi gidiyoruz, dedi Malko.

Birlikte asansöre doğru yürüdüler. Malko asansörü beklerken aşağı baktı. Kırk metre aşağıdaki lobide deri kanepeler ve insanlar nokta gibi görünüyordu. Arkadan gelen Susanna'yi duymamıştı.

— Aşağıya atlamak mı istiyorsunuz? Vücutları bir an birbirine değdi. Farmayan olmadığı zaman daha şakacı ve neşeli bir hali vardı genç kadının.

— Bay Farmayan'la uzun zamandan beri mi çalışıyorsunuz?

— Üç ay oldu.

Malko uzun uzun genç kadını inceledi. Bütün hatlarıyla nefis bir vücudu vardı.

— Güzelliğiniz beni büyüledi, diye mırıldandı Malko.

— Teşekkür ederim.

Genç kadın belli belirsiz gülümsemişti.

— Bu dokuzuncu kattan hiç ayrılmaz mısınız?

— Çok ender olarak.

Malko asansöre bineceği sırada gözleri sert bakışlı muhafızlara takıldı.

— Sakın davet edilmeden bu kata çıkmaya kalkışmayın. Saray muhafızlarının ateş açma yetkisi var.

— Sizinle görüşmem gerekirse ne yapmalıyım? diye sordu Malko.

— Beni 9800'den arayabilirsiniz.

Amerikan Büyükelçiliği, Maskat'ın dışında, deniz kenarındaki İngiliz Elçilik binasıyla Sultan'ın sarayının hemen arkasında, küp şeklinde, dört katlı mütevazı bir binaydı. Muhtemel saldırılara karşı üç sıra parmaklıklı beton duvarla tahkim edilmişti. Malko gorilleriyle birlikte eski binaya girdiğinde elçinin sekreteri tarafından karşılandı. Büyükelçi William Schackley olayı hakkındaki gelişmelerden haberdar edilmesini istemiş ve bu toplantıyı bu amaçla düzenlemişti. Chris Jones içerdeki serin havayı ciğerlerine çekerek:

— İnsan burada kendini evindeymiş gibi hissediyor, dedi.

Clan Grinnel onları asansörün kapısında bekliyordu. Hep birlikte elçinin odasına girdiklerinde CIA'nın bölge şefi içerdekileri tanıştırdı. Odada bir konuk daha vardı.

— Doktor Morrison, diye adamı tanıttı Grinnel. Kendisini Schackley'in fotoğrafını incelemesi için çağırdım

— İşte fotoğraf, dedi Malko.

Birlikte sessizce ve dikkatle fotoğrafı incelediler. Birden Clan Grinnel öfkeyle başını fotoğraftan kaldırdı.

— Alçaklar! Zavallıyı ne hale getirmişler! Düşünceniz nedir doktor?

Doktor fotoğrafa büyüteçle bakıyordu.

— Büyük bir ihtimalle uyuşturucu verilmiş ve kötü muamele görmüş. Boyun damarlarından fotoğraf çekildiği sırada soluk alışlarının normal olduğu anlaşıyor. Hepsi bu fakat çok zayıflamış gözüküyor.

Bölge şefi sinirli bir hareketle sigarasını yaktı.

— Bunu yapan serserileri bir ele geçirebilseydik!..

Bu konuşmalar büyükelçiye rahatsız etmişti.

— Her şeyin öngörüldüğü gibi yürüdüğüne dair Dışişleri'ne bir telgraf yollayacağım. Ayrıca Başkan'ın Sultan'a bu işin en kısa zamanda halledilmesini isteyen özel bir mektup yazmasını sağladım. İranlılar'ın yaptıkları anlaşmadan caymalarından çekinmiyor musunuz?

Clan Grinnel omuzlarını kaldırdı.

— Bu adamlardan her şey beklenir, diye söylendi.

— Ama bu işten asıl kazançlı çıkacak olan onlar, diye söze karıştı Malko.

Clan Grinnel buz gibi bir bakışla Malko'yu süzdü.

— Umman'daki İran temsilcisini tanıyor musunuz, diye sordu Malko.

— Elbette, dedi büyükelçi. Kendisiyle birkaç kere verilen davetlerde karşılaşmıştım. Ayetullah Humeyni'ye son derece bağlıdır. Her karşılaşmamızda Iraklılar'ın iranlı esirlere yaptığı işkenceleri gösteren fotoğraflar verir. Kadınlardan devamlı kaçar.

Clan Grinnel sabırsızlanmaya başlamıştı.

— Sayın büyükelçi sizi daha fazla rahatsız etmeyelim.

El sıkıştıktan sonra büyükelçinin odasından ayrıldılar. Grinnerin çok sinirli olduğu belliydi, ama asansörde aşağıya inerken hiçbir şey söylemedi. Arabaya bindiklerinde ise dayanamayıp patladı.

— Bu Farmayan alçağının bizi üçkağıda getireceğinden eminim..

— Neden?

— Bu onun karakteri...

Araba Maskat'ın dar sokaklarında ilerliyordu. Bu şehir dünyanın en küçük başkentiydi.

— Dışışleri'nin silahlardan haberi yok mu? diye sordu Malko.

— Onlara kesinlikle bir şey söylenmeyecek! Bu diplomatların böyle şeylere aklı ermez.

Birden konuyu değiştirdi.

— Demek Schackley Farmayan'ın jeti ile getirilecek..

— Bana verdiği söz buydu, dedi Malko.

Amerikalı tatmin olmamıştı, bir sigara yaktı.

— O zaman biz onları üçkağıda getirmeye çalışacağız, dedi.

Denize paralel uzanan geniş bir bulvarda yol alıyorlardı. On dakika sonra Ruwi'ye geldiler. Grinnel arabayı El Burç Caddesi'ndeki otoparka soktu. Dışarı çıktıklarında boğucu bir sıcak yüzlerini yaladı. Koşarak Penta Tech Co. şirketinin bulunduğu binaya girdiler. Malko Clan Grinnel'in ne hesaplar peşinde koştuğunu merak ediyordu. Büroya geldiklerinde kalın bıyıklı bir Arap kendilerini bekliyordu.

— Tahir El Garbi en iyi adamlarımdan biridir. Buradaki İngiliz gizli servisi MI 6 hakkında bilgi istemiştim.

Tahir El Garbi bembeyaz dişlerini göstererek sırttı. Daha çok bir Afrikalı'ya benziyordu.

— Bütün yaptıklarınızdan haberleri var Bay Grinnel. Birisi onlara bilgi sızdırıyor.

— Bunu sana kim söyledi?

— Albay Sadd.

— Milli Güvenlik Örgütü'nün sorumlusu, diye açıkladı. Clan Grinnel. Kendisi Ummanlıdır, ama emrinde çalışanların hepsi İngiliz. Böylece Sadd öğrendiğı her şeyi Sultan'a iletiyor. Sağol Tahir, yarın görüşürüz.

Ummanlı yüzünde geniş bir tebessümle odayı terketti.

— Bu adam nereden çıktı? diye sordu Malko.

— Ülkedeki birçok silah tüccarının bir numaralı ajanıdır. Sayemizde epey para kazandı, bu yüzden bize hayır diyemez. Sultan'ın sarayında tanımadığı kimse yok.

— MI 6'nın adamlarıyla niye bu kadar ilgileniyorsunuz?

— Bir dolap çevirmelerinden korkuyorum. Sultan'ın gözünden düşmek hoşlarına gitmez. Bunların hepsi köpek.

Amerikalı'ya göre yerkürenin bu tarafında bulunan insanların ortak özellikleri buydu.

— Manuşer Farmayan'ı devreden çıkarmak için bir plan yaptınız mı? diye sordu Malko.

— Şimdi bu konuyu açmayalım, uğursuzluk getirir, diyerek güldü Amerikalı. Kararlaştırıldığı şekilde ilişkinizi sürdürün. Gerisini ben hallederim.

Chris Jones ve Milton Brabeck, Clan Grinnel'in sekreterinin güzelliğine o kadar dalmışlardı ki Malko'nun odadan çıktığını duymadılar bile. Asansöre bindiklerinde:

— Çalışmaya ne zaman başlıyoruz? diye sordu Chris Jones.

— Belki de yapacak hiçbir işiniz olmayacak dedi Malko. Her şey yolunda giderse William Schackley'i iki yada üç gün içinde geri alabileceğiz.

* * *

Malko telefonda 9800'ü çevirdi. Saat tam yarımı gösteriyordu.

— Alo?

Cevap veren Susanna Rawlings'in ölçülü sesi idi.

— Ben Malko Linge. Sizi aramamı söylemişsiniz.

— Çok üzgünüm. Bay Farmayan Beyrut'a gitti. Bir saat kadar oluyor.

Anlaşılan hiç vakit kaybetmemişti.

— Siz de mi Beyrut'a gideceksiniz?

— Hayır, benim burada kalıp bağlantıyı sağlamam gerekiyor.

— O halde beraber bir yemek yiyebilir miyiz?

— Teşekkür ederim. Bay Farmayan kendisinin yokluğunda dışarı çıkmamı ve burada misafir ağırlamamı istemiyor. Yarın görüşmek üzere.

Malko canı sıkkın telefonu kapattı. Farmayan bütün tedbirlerini almıştı. Bakalım Beyrut'tan William Schackley'i getirebilecek miydi?

V. BÖLÜM

Boş bir cephaneye kutusunun üstünde duran transistörly radyodan Mısırlı şarkıcı Hamid Adaviye'nin şarkısı ortalığa yayılıyordu. Hizbullahlar'dan en genç olanı gözlerini tavana dikmiş oturduğu koltuktan mutlu bir şekilde şarkıyı dinliyordu. Arkadaşlarından biri yaklaşarak hırsla radyoyu kapattı.

— Farid! Bu saçma şeyleri dinlemekten vazgeç! Sen artık bir savaşçısının kendini geliştirmen gerek. Gerçek bir "fedayin" olmayı ve adam öldürmeyi öğrenmek istemiyor musun?

Farid daha on altı yaşında bile yoktu. Kucağındaki silahı öfkeyle kaparak:

— Sen ne diyorsun Halil! Bu iş benim "Kalaş"la kolayca yapabilirim, dedi.

Arkadaşı alaycı bir gülümsemeyle:

— Tabii kolay ama her yolu öğrenmek gerek dedi. Mesela bıçakla.

Farid söylenenlere cevap vermedi. Bu en nefret ettiği yöntemdi. Bir an aralarında bir sessizlik oldu. Yeraltındaki sığınağı içeride on beş dışarıda ise beş kişi devamlı koruyordu. Bütün bu tedbirler William Schackley için alınmıştı.

Sokağın her iki girişi milislerce tutulmuştu. Hiçbir aracın geçmesine izin verilmiyordu. Adamlar gece gündüz nöbetleşerek sokağı bir an olsun kontrolsüz bırakmıyorlardı.

Bu arada Farid ve Halil güvenlik içinde bulundukları yeraltı sığınağında korkusuzca yemeklerini yemekteydiler. Halil yine Farid'in üstüne gidiyordu.

— Her şeyden önce iyice bilenmiş bir bıçağın olmalı. Bak buna.

Postalından çıkardığı son derece keskin bıçağını Farid'e doğrulttu.

— Bıçağını kullandığında mutlaka arkadan saldırmalısın. Vuracağın kimseyi görmemek çok önemli. Bilmen gereken tek şey bıçağı saplayacağın yer...

Böyle diyerek bıçağı saplıyormuş gibi yapılacak hareketi gösterdi.

— Eğer onu öldüremezsen, ölen sen olursun.

Farid arkadaşına cevap verecek zaman bulamadı. Rampadan aşağı bir araba iniyordu. İki genç hemen ayağa kalktılar.

Ambulansa dönüştürülmüş büyük bir Amerikan arabası önlerinde durdu. Yukarıdaki kontrolden geçtiklerine göre korkulacak bir durum yoktu.

Arabadan uzun boylu, iri yapılı, uzun saçlı ve sakallı bir adam indi. Alnında Şiiler'in taktığı siyah bant vardı. Adam ayaklı cephaneliği andırıyordu. Her tarafından bir silah sarkmıştı. Adı Hüseyindi. Baalbek'de Hizbullah'ları eğiten hocalardan biriydi.

— Zaim burada mı?

— Uyuyor, diye cevap verdi Halil. Şu anda sorumlu benim, ne istiyorsun?

— Tutukluyu başka bir yere sevk etmek üzere geldim.

Halil birden dikleşti. Hizbullah örgütüne girdiğinde öğrendiği ilk şey her ne pahasına olursa olsun bir rehineyi bırakmamak gerektiği olmuştu. Rehineler onların sahip olduğu en değerli şeylerdi.

— Şeyhin onayı gerek. Zaim bile rehineyi sana veremez.

— Onu size geri getireceğim, dedi gülerek Hüseyin. Onu sadece İran'dan yeni gelen bir mollaya göstermek istiyoruz.

— Kendisi niye buraya gelmiyor?

— Beyrut'ta olduğunu kimse bilmemeli.

Sorun Halil'i aşırıyordu. Farid'e doğru döndü.

— Git Zaim'i uyandır.

Farid omuzunda Kalaşnikov'u, Zaim'i uyandırmak için uzaklaştı.

Hüseyin Halil'e bakarken sırtıyordu.

— Buraları epey sakın.

— Evet, dedi öbürü.

— Bir sigaran var mı?

Halil radyonun üzerinde duran sigara paketini almak için döndüğünde arkasından saldıran İranlı'nın ancak bıçağının parıltısını görebilmişti. Boğuk bir çığlık atarak dizleri üstüne cansız oturdu. Her şey çok çabuk olup bitmişti.

Hüseyin bu kez ambulansa binerek motoru çalıştırdı ve aracı Farid'in gittiği yöne doğru sürmeye başladı. Onu diğer Hizbullahlar'ın dinlendiği yerde yakaladı. İleride silahını temizleyen, kitap okuyan yedi sekiz Hizbullah daha vardı. Birden ambulansın arka kapıları açılarak elinde alev makinesiyle bir adam dışarı fırladı.

Farid korku dolu bir çığlık attı. Arkasından gelen ilk sıcak dalgasıyla birlikte dev bir alev orada bulunanları bir anda sardı ve ortalığı kesif bir duman kapladı. İnsanlar canlı birer meşaleye dönmüş, çılgınca bağırarak sağa sola koşturuyorlardı.

Adam bu defa elindeki alev püskürtücüsünü yan tarafa yöneltti. Napalm ve yanık kokusu dayanılmaz hale gelmişti. Hüseyin nefesini tutmaya çalıştı. Bütün kıyım üç dakika sürmüştü.

Yukarıdakiler henüz bir şeyin farkında değillerdi. Alev makinesinin en büyük avantajı sessiz çalışmasıydı... Silahlı adam tekrar ambulansa bindi. Artık görevi sona ermişti. Bu andan itibaren her saniye çok değerliydi. En ufak bir aksaklıkta Bir-El-Abeid kasabasını canlı terkedemezlerdi.

Hücrenin kilidi ilk darbeye açıldı.

William Schackley yatağında uzanmış yatıyordu. Kendisine verilen uyuşturucular yüzünden yarı baygın durumdaydı ve hiçbir şeyin farkına varmamıştı.

Kelepçeleri kesildikten, sonra ancak gözlerini açabildi. Birilerinin geldiğini hissetmişti ama o kadar halsiz ve zayıftı ki bunun bir kaçış olduğunu anlamadı. Amerikalı'yı sürükleyerek ambulansa getirip içerdeki tabuta yerleştirdiler sonra tabutun kapağını kapadılar. Tabutta soluk alabilmesi için birçok küçük delik açılmıştı.

Hüseyin ön tarafa şoförün yanına oturdu ve ambulans hareket etti. Diğer dört adamı arkada, tabutun yanındaydılar.

Sokağa çıktıklarında muhafızlar ambulansın içindekileri selamlayarak yol verdiler. İyice uzaklaşıp iki kavşak geçtikten sonra araç yavaşladı. Mahalle çıkışı bir barikatla kapatılmıştı. Bütün araçlar kontrol ediliyordu. Hüseyin arka tarafta bulunan adamlarına hazır olmaları için başıyla bir işaret yaptı. Sonra yanına gelen Hizbullah'a Baalbek'te kendisine verilen görevin kod adını söyledi. Bunun üzerine Hizbullah hiçbir şey söylemeden barikatı kaldırdı ve ambulans havaalanı yoluna doğru hızla ileri atıldı.

Açık pencereden içeri dolan havayı derin derin içine çeken Hüseyin'in tek arzusu burnundaki yanık kokusunun biran önce gitmesiydi.

Manuşer Farmayan Beyrut Havaalanı'nın sağlam kalmış teraslarından birinde heyecanla bekliyordu. Duvarlar kurşun ve bombalardan delik deşik olmuştu, tavandan beton parçaları sarkıyordu. Hava yağmurlu ve soğuk olduğu için etrafta fazla kimse gözükmüyordu.

İranlı tekrar saatine baktı. Geç kalmışlardı. Eğer bir aksilik olduysa uçağa binmem çok zor olur, diye düşündü. Böyle bir ihtimali hesaba katarak alanın otoparkında bir araba bekletiyordu. Arabayla Bekaa Vadisi'ne oradan da Şam'a geçecekti, fakat bu tehlikelerle dolu bir yolculuktu. Tekrar saatine baktı. Sinirleri iyice gerilmişti.

Kafeteryaya girerek kendine bir çay söyledi. Özel şoförü de kendisini izledi.

Birden ambulansı gördü. Şiha yolundan geliyordu. Havaalanı girişindeki kontrole takılmışlardı. Hüseyin arabadan inerek görevlilerle konuşmaya başladı. Farmayan'ın kalbi duracak gibi oldu. Milislerden biri ambulansın arka kapısını açmıştı. Farmayan'ın şoförü korkuyla:

— İnelim mi? diye sordu.

— Bekle, diye cevap verdi Manuşer.

Arka kapıdaki milis düşünceli bir şekilde içerdeki tabuta ve elinde silah olan adama şöyle bir göz attı. Ayda 30 000 Lübnan lirası için ölmeye değmez diye düşündü.

Az sonra ambulansın kapıları kapandı. Aradan geçen zaman Manuşer Farmayan'a bir asır gibi gelmişti. Hemen evrak çantasını kaptı ve şoförüne:

— Biz havalanana kadar burada bekle. Her şey yolunda giderse daha sonra telefon edersin.

— Peki efendim, diye cevap verdi şoför.

Ambulans bir Boeing 727 enkazının yanında duran Learjet'e ulaşmıştı.

Manuſer Farmayan İran pasaportunu görevli milislere gösterdi. Adamlar pasaporta bakmadan geçmesi için işaret ettiler. Farmayan'ın dağıttığı bahşışler her zaman işe yarardı.

Uçağına geldiğinde, ambulans yükünü boşaltmış geri dönmeye hazırlanıyordu. Herkes uçağı binmiş kendisini bekliyordu.

— Her şey tamam mı?

— Evet Sir, dedi ingiliz pilot. Kontrol kulesine Şam üzerinden bir uçuş planı verdim. Hiçbir şeyden şüphelenmediler.

İranlı emniyet kemerini bağlarken:

— Kalkış izni isteyebilirsiniz, dedi.

Milislerle oyun oynamaya gelmezdi. Bir el ateş edilmiş olsaydı bütün planları suya düşerdi.

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Farmayan alnında biriken terleri sildi. Hafif bir sarsıntıyla uçak hareket etti. İranlı nefesini tutarak tekerleklerin yerden kesilmesini bekledi.

Nihayet uçak yavaş yavaş tırmanışa geçmişti. Manuſer Farmayan rahat bir soluk aldı. Artık zafere ulaşması an meselesiydi. İşin en zor kısmını başarmıştı, Geri kalan kısmı ise onun en iyi yaptığı şeydi: pazarlık. Artık rahatça kestirebilirdi, üç saat sonra Umman'da olacaktı.

* * *

Malko odada televizyon seyretmeye hazırlanıyordu ki telefon çaldı.

— Günaydın! Telefondaki Susanna Rawlings'in neşeli sesiydi.

Malko bu cıvıl cıvıl sesin kendisini heyecanlandırıldığını farkettil. Manuſer Farmayan ancak akşama doğru gelebilecekti. Önceki gece uslu uslu Milton Brabeck ve Chris Jones'la yemek yemişti.

— Yeni bir haber var mı? diye sordu Malko.

— Evet. Beyrut'la az önce görüştüm. Anlaşılan her şey yolunda gitmiş.

— Yani?

— Bunu buluştuğumuzda anlatırım. Buraya gelebilirsiniz. Sizi dokuzuncu katta kabul etmeye yetkim var.

Ummanlı görevli Malko ile tartışmaya başlamıştı ki Susanna Rawlings çıkageldi. Genç kadının emri üzerine görevli yerine döndü.

Bir gün önceki karşılaşmalarına kıyasla genç kadın çok daha seksi giyinmişti. Vücudunu saran elbisenin kısa eteğı harika bacaklarını bütün güzelliğı ile ortaya koyuyordu.

Beraberce Malko'nun daha önce görmediğı bir odaya girdiler. Susanna kendini ipek kaplı bir kanepeye atarken neşeli bir sesle:

— Bay Farmayan üç saat sonra burada olacak, dedi.

— William Schackley'le beraber mi?

— Evet.

— Durumu nasılmış?

— Bunu söyleyecek fırsatı olmadı, ama çok kötü olduğunu sanmıyorum. Taşların geri kalan kısmı için gerekeni yaparsınız herhalde.

— Merak etmeyin, istediğiniz zaman getirebilirim, diye cevapladı Malko.

Bu arada hizmetkârlardan biri gümüş tepsi içinde iyi kalite şampanya ile odaya girdi. Şişeyi açıp servis yaptıktan sonra gözden kayboldu.

— O halde başarımızın şerefine içelim, dedi Susanna.

İçkilerini yudumlarken Malko genç kadının kendisini niye çağırdığını düşünüyor, aynı zamanda Clan Grinnel'le temasa geçmek için sabırsızlanıyordu.

— Umman'dan sonra nereye gideceksiniz?

Susanna Ravvlings dudaklarını büktü:

— Henüz bilmiyorum.Bay Farmayan'la kısa süreli kontrat yaptım. Kendisini bazı ortak arkadaşlarım aracılığıyla tanımıştım. Değerli taşlar konusunda güvenilebileceği bir kadın arıyordu. Aynı zamanda da Arapça bilen ve ağzı sıkı biri.

O sırada telefon çalmaya başladı. Susanna sözünü yarıda kesip telefona cevap verdi. Arapça konuşuyordu. Malko büyülenmiş gibi bu harika kadını inceledi. Nefis bir vücudu vardı. Birden heyecanlanmıştı. Genç kadın telefonda konuşmaya devam ederken arkadan yavaşça sokulup elini kadının kalçasına değdirdi. Buna arkadaşça bir dokunuş denebilirdi. Kadın farkında değilmiş gibi davranıyordu. Malko' nun eli göğüslerine doğru çıktığında Susanna derin bir soluk koyverdi. O da vücuduyla okşamalarına karşılık vermeye başlamıştı. Kesik kesik konuşuyor, cümlelerini bitiremiyordu. Sonunda bir eliyle ahizeyi kapayarak Malko'ya döndü:

— Lütfen,bu yaptığınız çok saçma.

Oysa vücudu aynı şeyleri söylemiyordu. Malko hiç aldırmadan okşamalarına devam etti,hatta biraz sertleşti. Kadının canı acımişti. Konuşmasını yarıda keserek:

— Artık durun! Canımı acıtıyorsunuz! dedi.

Gözleri duyduğu zevkle parlıyordu. Malko bu telefon konuşmasının daha fazla uzamamasını diledi. Bu kez elini eteğinin altına kaydırды. Genç kadın içine hiçbir şey giymemişti. Bunu keşfetmek Malko'yu iyice heyecanlandırmıştı. Susanna'nın soğuk görünüşü aldatıcıydı! Kadının bütün vücudu sarsılmaya başlamıştı. Malko hareketlerini sürdürdü, Susanna kendini tamamen onun okşayışlarına terketmişti. Sonunda telefon konuşması bitti ve genç kadın büyük bir arzuyla Malko'ya sarıldı. Kendine geldiğinde ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordu.

— Manuşer Farmayan bu katta misafir kabul etmeni bu yüzden mi yasakladı? diye sordu Malko.

Susanna gülerek:

— Oh, hayır onunla bir ilişkim yok, dedi. Ben fahişe değilim, istediğim erkekle sevişirim. Yaptığım işe karşılık iyi maaş alıyorum ve hepsi bu.

— Yoksa senden hoşlanmıyor mu?

— Tabii hoşlanıyor.

Susanna üzerine çekidüzen verdikten sonra yanına oturdu.

— Gidip taşları getirmenin zamanı geldi, dedi genç kadın.

— Bunda senin de payın var mı?

— Evet, sadece yüzde beş komisyonum var. Bütün taşları onun için Cenevre ve Londra'da satacağım. Sonra benim işim bitmiş olacak.

— Seni tekrar görebilir miyim?

— Burada olmaz. Farmayan beni hiç yalnız bırakmıyor. Geceleri bile yatak odamın kapısını açık bırakmamı istiyor.

O sırada tekrar telefon çaldı. Susanna ahizeyi kaldırdı.

— Seni arıyorlar.

Clan Grinnel'in öfkeli sesi bir top gibi patladı.

— Hangi cehennemdesiniz? Sizi hemen görmem gerek! .

Malko bürodan içeri girdiğinde Clan Grinnel çıldırmış gibiydi. Gözleri yuvalarından fırlamış, kafese kapatılmış aslanlar gibi odayı arşınlamaktaydı. Malko'ya:

— Tamamdır! Planım gerçekleşiyor! Suudi radarları Farmayan'ın uçağını tespit etmişler. Bu arada Riyad'dan havalanan üç tane F 16 onu inişe zorlayacak.

Malko şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

— Bu da ne demek oluyor?

Amerikalı onu masasına doğru sürükledi.

— Bu bizim sanıldığı kadar salak olmadığımızı ispat ediyor. Suudiler'in onayını az önce aldık. Size bir planım olduğunu söylemiştim. Farmayan'ın uçağını Beyrut'tan havalandığından beri izletiyorum. Büyük bir ihtimalle William Schackley uçakta. Verdikleri uçuş planına göre Şam'a gitmeleri gerekiyordu. Şam üzerine geldiklerinde pilot Umman'a devam edeceğini bildirdi ve Suudiler'e hava sahalarını kullanacağını haber verdi.

— William Schackley'i bu şekilde mi geri almayı düşünüyorsunuz?

— Farmayan alçağına dört milyon dolar daha vereceğimi mi sanıyordunuz? Ya da İranlı lar'a silahları teslim edeceğimi?

Malko çok şaşırmıştı.

— Peki Langley bu operasyonu onaylıyor mu?

— Hem de nasıl? Ulusal Güvenlik Konseyi de beni destekliyor, hatta Başkan bile! Uçaklarımızdan biri William Schackley'i Washington'a götürmek için Riyad'da hazır bekliyor. Nasıl sıkı bir plan değil mi?

— Ya Farmayan?

— O zaten yeterince para kazandı.

— Ya İranlı dostları? Bu işten hoşlanmayacaklar.

— Cehenneme kadar yolları var.

Amerikalı zincirinden boşanmış gibiydi. Malko aklından durumu bir daha gözden geçirdi en kolay ve gösterişli yol seçilmişti.

— Bütün bunları en baştan planlamıştınız, beni buraya getirmenizin sebebi neydi?

Clan Grinnel alaycı bir gülüşle:

— Onları bizim bir kez daha uçkağıda geleceğimize inandırmak için. Hatta ilk teslim edilen zümrütler hakikiydi.

— Suudiler bu duruma ne diyorlar?

Clan Grinnel'in heyecanı biraz söner gibi olmuştu.

— Bu fikri o kadar iyi karşılamadılar. Her zaman olduğu gibi korktular, ama onları biraz zorlamak yetti. Kan dökmeden bir rehineyi kurtarmak fikri ağır bastı. (Saatini tekrar kontrol etti.) Şu anda Suudi uçaklarına yakalanmış olmaları gerekir.

— Ama pilot verilen emirlere uymazsa uçağı düşüremezsiniz.

— Pilot itaat etmek zorunda, diye ısrar etti Grinnel. Yoksa lisansını kaybeder ve ondan sonra uçurtma bile uçuramaz.

Gözleri telefona takılmış ve susmuştu. Malko o anda göklerde neler olduğunu tahmine çalıştı.

VI. BÖLÜM

Gümüş birer ok gibi fırlayan iki F16, Learjet'in burnuna iyice yaklaştı. Uçaklardan biri ayrılıp jetin arkasına geçti. Öndeki ise kanatları ile durmadan küçük 'V'ler çiziyordu. Sonra jete kendisini izlemesini işaret ederek uzaklaştı.

İkinci F16 yer değiştirirken o kadar yakından geçmişti ki Farmayan pilotun kaskını dahi farkedebildi. Birden midesine bir sancı saplanmıştı.

— Ne istiyorlar? diye pilota sordu.

Diğer F16 da öne geçip kanat sallamaya başlamıştı.

— Galiba kendilerini takip etmemizi istiyorlar.

— Niçin?

— Hiçbir bilgim yok, Sir.

— Bir yanlışlık olmalı. Suudiler'e kendi hava sahalarından geçeceğimizi bildirmiştiniz değil mi?

— Evet, Sir.

— Avcı uçakları ile telsiz bağlantısı kurmaya çalışın.

— Başarabilir miyim bilmiyorum, Sir. Aynı frekansları kullanmıyoruz.

— Yine de deneyin ve rotanızı değiştirmeyin.

Pilot bütün ticari frekansları taramaya başladı, ama sonuç alamadı. Askerlerin kullandığı frekans çok değişikti.

— Acil yardım frekansına geçeceğim, dedi pilot.

Frekansı 121.5'e ayarladığında pilot kabinini bir ses doldurdu.

— Lima Bravo, Lima Bravo. Beni duyuyor musunuz? Burası Tiger Mike.

— Sizi duyuyorum Tiger Mike. Ne istiyorsunuz?

Konuşmanın geri kalan kısmı pilot kaskının içindeki mikrofonla yapıldığından Manuşer Farmayan hâlâ ne olduğunu anlamamıştı. Az sonra pilot Farmayan'a dönerek,

— Riyad'dan kalkan 116. filoya bağlı uçaklar. Aldıkları emre göre bizi yere indirmek istiyorlar...

— Niçin?

— İddia ettiklerine göre uçakta teröristler ve Amerikalı bir rehine varmış.

— Söyle onlara cehenneme kadar yolları var!

Pilot çekingen bir tavırla:

— Unutmayın ki şu anda Suudi Arabistan hava sahasında bulunuyoruz, dedi. Riyad kontrol kulesi de bu durumu teyid ediyor. Sadece ocağı kontrolden geçirip serbest bırakacaklarını söylüyorlar. En fazla bir saat kaybederiz.

Manuşer Farmayan öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Amerikalılar onu oyuna getirmek istemişlerdi. Bundan sonra neler olacağını hep beraber görecektlerdi.

— Rotanızı değiştirmeden devam edin, onlarla hiç ilgilenmeyin.

— Emirlerle uymazsam uçuş lisansımı kaybederim.

— Bundan böyle lisanslı yada lisanssız benim yanımda çalışacaksınız...

Pilot cevap verecek zaman bulamadı. F 16'lardan biri Learjet'in önüne doğru ateş açtı. Bu bir uyarı atışıydı.

— Bizi düşürmekle tehdit ediyorlar, diye korkuyla bağırdı pilot.

Manuşer Farmayan pilota dönerek:

— Blöf yapıyorlar, dedi.

Pilot güçlükle yutkundu.

— Sir, emirlere uymak zorundayım, yoksa bir daha uçak kullanamam.

İranlı elini çantasına daldırdı ve 14'lük bir Browning tabanca çıkardı. Pilot ilk önce patronuna sonra silaha baktı.

— Uçağı ben de yönetebilirim. Bize bir şey yapmayacaklarını size garanti ederim. Şu anda uçakta çok değerli bir yolcumuz var. Eğer Umman istikâmetine uçmaya devam etmezseniz bir kurşunda işinizi bitiririm.

* * *

Telefon çalar çalmaz Clan Grinnel atmaca gibi saldırdı.

— Riyad'ı bağıyorum, dedi sekreteri.

O sessizlikte uçan bir sineğin vızıltısı dahi duyulabilirdi. Clan Grinnel karşı tarafı sesizce dinliyordu. Malko adamın yüz hatlarından işlerin planlandığı gibi gitmediğini anlamıştı. Clan Grinnel almacı eliyle kapatarak:

— Bağlantı kurulmuş ama Farmayan emirlere itaat etmiyormuş, dedi ve tekrar dinlemeye devam etti. Yüzü kireç gibi olmuştu.

— Şimdi de uçağı düşürmek için izin istiyorlar. Birkaç dakika sonra Suudi hava sahasından çıkacaklarmış.. Kuzeye uluslararası hava sahasına doğru rota değiştirmişler.

Amerikalı telefonda deliler gibi bağıırıyordu:

—Korkutun, ne yaparsanız yapın ama uçağa dokunmayın! Susmuş birden sakinleşmişti.

— Takibi kestiler. Şu anda onların hava sahasından çıkmış. Allah kahretsin!

Oda derin bir sessizliğe gömülmüştü. Sonunda Clan Grinnel yorgun ve bezgin bir ifadeyle:

— Eh, daha önce kararlaştırıldığı gibi gidip onu havaalanında karşılamaktan başka çaremiz

kalmadı, dedi.

Bu duruma Malko da sinirlenmişti.

— Şu anda Farmayan her şeyden şüphe ediyor. Sonucundan emin olmadıkça bu tip bir operasyona kalkışmamak gerekirdi. O uçağı düşüremeyeceğinizi siz de çok iyi biliyordunuz!..

— Pilotun verilen emre uymamasını aklım almıyor, diye söylendi Clan Grinnel.

— Manuşer Farmayan mutlaka onu tehdit etmiştir. Artık bu konu üstünde daha fazla durmanın gereği yok. Farmayan bizden öç almaya çalışacaktır. Belki de fiyatını artırır.

Clan Grinnel sebep olduğu hatanın sonuçlarını yavaş yavaş görmeye başlamıştı. Bakışları boşlukta bir noktaya takılmış gibiydi. Başını kaldırıp:

— Hemen pes etmeyeceğiz, dedi. Bu köpeklerin hakkından geleceğiz.

— Nasıl?

Malko CIA büro şefinin davranışlarından kuşku duymaya başlamıştı. Ama ne yazıkki şu anda tek yetkili oydu. Bu arada Clan Grinnel tekrar saatine göz attı.

— Gelmelerine daha en az bir buçuk saat var. Onlara Seeb'de küçük bir karşılama töreni düzenleyeceğiz. Telefonu açıp sekreterine:

— Tahir on dakika sonra büromda olsun, dedi.

Telefonu kapattı ve parlayan gözlerini Malko'ya dikti.

— William Schackley'i uçağın indiği yerde kaçıracağız.

— Nasıl?

Amerikalı planını açıklamaya başlamadan önce bir sigara yaktı.

— Kontrol kulesinde çalışanların çoğu Amerikalı ve hepsini tanıyorum. Onların yardımıyla Farmayan'ın uçağının saat kaçta ve nereye ineceğini dakikası dakikasına öğreneceğim. Zaten bir tane pist var. Yine onların sayesinde uçağın park edileceği noktayı da öğrenebileceğim. Burada devreye Tahir girecek.Havaalanındaki bütün güvenlik görevlilerini tanıyor. Böylece uçağın bulunduğu yere yaklaşma imkânımız olacak.

— William Schackley'i almaya gelecek olan İranlı diplomatı ne yapacaksınız?

Amerikalı buz gibi bir gülüşle:

— Dostlarımız onu etkisiz hale getirecekler, dedi.

— Ummanlılar buna tepki gösterebilir.

— Bütün yapacakları bir protesto notası vermek olur. Asıl önemli Schackley'i kazasız belasız elçiliğe kadar getirebilmek.

Büyük bir hayretle konuşmaları dinleyen Milton Brabeck ve Chris Jones bu çılgın plan karşısında süt dökmüş kediye dönmüşlerdi.

— Ya Ali El Faker? Onun da havaalanında olma ihtimali var.

— Ya yere yatar ya da beynine iki kurşun yer. Biz ülkemizin ve Şirket'in çıkarı doğrultusunda hareket ediyoruz.En önemli amacımız ise William Schackley'i kurtarmak.

O sırada büronun kapısı çalındı. Gelen Tahir'-di ve Clan Grinnel'in emirlerini bekliyordu. Amerikalı durumu kısaca izah ettikten sonra saatine baktı.

— Çok az zamanımız kaldı. Şimdi derhal Seeb'e gidin ve güvenlikteki dostlarınızla konuşun. Uçağın gelişiyile ilgili herhangi bir olağan dışı önlem alınmış mı, öğrenip bana bildirin. Orada bir askeri birlikle karşılaşmak istemem.

— Ya dediğiniz gibi askerler varsa?

— O zaman William'ı iniş pistinden alırız.

Tahir ayağa kalkmıştı.

— Ben yola çıkıyorum, dedi kargo binasının giriş kapısında buluşuruz.

Tahir çıkar çıkmaz Clan Grinnel Chris ve Milton'a dönerek:

— Gerekli her şey yanınızda mı?

— Evet, diye bir ağızdan cevap verdiler.

— O halde gidebiliriz. Malko siz kendi arabanızı alın, ben de kendiminkini. Eğer zamanında varabilirsek, kuledekilerle görüşmek için on dakikalık bir süre kalacak.

O esnada Manuşer Farmayan'ın jeti Umman'a doğru yol alıyordu. Birden Malko'nun aklına korkunç bir ihtimal geldi.

— Ya Farmayan rehine ile birlikte İran'a geçerse ne olacak? Uçağın yakıt durumu buna elverişli

— Bunu yapamaz, çünkü İranlılar resmi olarak bu işe bulaşmak istemiyorlar. O yüzden ülkeye iniş izni vereceklerini sanmam.

Bu durumda inebilecekleri tek yer Umman'dı. Clan Grinnel kasasını açarak Ingram marka otomatik tabancasını çıkardı. Susturucusunu taktı ve yanına üç tane şarjör aldıktan sonra:

— Haydi gidelim, dedi Malko'ya.

Küçük asansör hepsini almamıştı. Malko bu fırsattan yararlanarak:

— Ne olursa olsun Ummanlı askerlere ateş açmayacaksınız, dedi Chris ve Milton'a.

— Dediğine bakılırsa asker olmayacakmış, dedi Milton Brabeck.

— Umarım haklıdır.

Otoparkta tekrar bir araya geldiler. Arabalarına binip yola koyuldular. Bu saatte caddeler bomboştu ve Seeb havaalanına 30 kilometre vardı.

Havada tek bulut gözükmüyordu.

* * *

Tahir henüz buluşma yerine gelmemişti ama arabası otoparktaydı. Havaalanı terkedilmiş bir binayı andırıyordu.

— Beni burada bekleyin, kuledeki dostlarımı ziyaret edip son durumu öğreneyim, dedi Clan Grinnel.

Malko Amerikalı'nın yaptığı planın az da olsa bir şansı olduğunu düşünüyordu.

Beş dakika sonra Grinnel koşarak geri geldi.

— Her şey tamam. Kule uçakla temas kurdu, yirmi dakika sonra burada olacak.

— Nereye yanaşacağı belli mi?

— Onu B28'e çekecekler. Orası bizim giriş yapacağımız kapıya çok yakın. Bütün özel uçaklar oraya park ettiği için Farmayan bir şeyden kuşkulamayacaktır. Uçağın kapısı açılır açılmaz fırlayacağız. Sonra önümüzde son bir engel kalıyor.

— Beyrut büromuzun bildirdiğine göre uçakta silahlı dört yada beş kişi var...

Clan Grinnel bu küçük ayrıntıyı son ana kadar saklamıştı. Malko ile Chris bir an göz göze geldiler.

— Elimdeki şok bombalarıyla sanırım bu engeli aşabiliriz, dedi Chris.

— Güzel, o halde bir sorun kalmıyor. Beş dakikada işimizi bitirebiliriz. Milton da İranlı diplomatı etkisiz hale getirir..

Silahını kontrol etmekte olan Milton Brabeck söylenenleri başıyla onayladı. O sırada Clan Grinnel'in yüzü birden aydınlandı.

— İşte Tahir de geliyor.

Ummanlı sol taraftaki güvenlik binasından çıkarak yanlarına geldi.

— Haberler nasıl? diye sıkıntıyla sordu Grinnel.

— İstedığınız gibi çevrede hiçbir güvenlik kuvveti yok ama küçük bir sorun var...

— Nedir? diye homurdandı Amerikalı.

— Farmayan'ın uçağı Royal Flight'ın özel hangarına çekilecek.

— Ama bundan kulenin haberi yok!

— Onlara son anda bildireceklermiş.

— Royal Flight'ın hangarı mı? O da ne demek, diye sordu Malko.

Clan Grinnel yıkılmış gibiydi.

— Sultan'ın uçaklarına ayrılmış özel bir bölüm. Orada her zaman nöbetçi bulunur. Saraydan izin almadan kimse o bölgeye giremez. Ayrıca, nöbetçilerin hepsi silahlıdır.

Büro şefinin planı suya düşmüştü. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu.

VII. BÖLÜM

—Biz de bu durumda uçağı pistin başında bekleriz, dedi Grinnel.

— Eğer pilot durmayı reddederse ne olacak?

— Uçağı pistten çıkmaya zorlarız ve acil çıkış kapısından uçağı gireriz.O zaman bize engel olamazlar. Hah, işte Kosrodar geliyor.

Diplomatik plakalı Mercedes az ötelerinden geçerek, Royal Flight'ın binasının önünde durdu. Arabada şoför ve İranlı diplomattan başka kimse yoktu. Az sonra muhafızlar arabanın hangara girmesine izin verdiler.

— Tahir bizi içeri sokmalısın, dedi Amerikalı.

Ummanlı uysal bir şekilde görevlilerle görüşmeye gitti. Çok geçmeden kapı açıldı. İki araba arka arkaya içeri girdiler ve kargo binasına yakın bir yerde durdular. 026 nolu pist önlerinde uzanıyordu.

Ufuğı taramaya başlayan Malko, az sonra kuzeyden yaklaşan gümüş parıltıyı farkettil.

— İşte geliyor, dedi.

Gergin bir bekleyiş başlamıştı. Uçak yere inmeden harekete geçmeleri imkânsızdı, pilot inmekten vazgeçebilirdi. Malko yassı tabancasını çıkarıp dizlerinin üstüne koymuştu. Olaylar Clan Grinnel'in umut ettiğı gibi gelişmeyebilirdi. Sürpriz saldırı artık söz konusu olamazdı. Uçaktakiler kendilerini mutlaka savunacaklardı

— İniş takımlarını çıkardı, diye heyecanla bağırdı Clan Grinnel.

Learjet ağır ağır irtifa kaybediyordu. Yere değdikleri anda tekerleklerden küçük bir duman bulutu yükseldi. Clan Grinnel bir heykel gibi hareketsiz, uçağın inişini izliyordu. Artık harekete geçmeleri gerekiyordu. Malko gözleriyle aracı takip etti. Silahının kabzasını tutan eli ter içinde kalmıştı.

— Haydi, gidelim! diye bağırdı Clan Grinnel gergin bir sesle.

Malko gazı kökledi. Honda büyük bir homurtuyla ileri doğru fırladı. Tam hızlanacağı sırada başka bir araç piste fırlayarak Honda'nın yolunu kesti. Çarpışmaktan son anda kurtulmuşlardı.

* * *

Yollarını kesen koyu renk camlı, bembeyaz bir Rolls Royce'du. Clan Grinnel küfürler yağdırarak Honda'dan fırladı ve elindeki tabancayı araca doğru yöneltti; Ali El Faker'in arabası olduğunu son

anda farketmişti. Aynı anda Ummanlı da arabadan inmişti. Amerikalı tehditkar bir ses tonuyla:

— Burada ne işiniz var? diye bağırdı.

Ummanlı hiç sinirlenmeden gülerek:

— Bir hata yapmanıza engel olmak için geldim Bay Grinnel, dedi.

Amerikalı Ali El Faker'in omuzları üstünden hangara girmekte olan uçağa baktı. Otomatik tabancanın namlusu hâlâ Ummanlı'ya dönüktü.

— Bırakın geçelim. O uçağa girmek zorundayım.

— Merak etmeyin, uçak buradan bir yere ayrılmayacak. Sadece Kraliyet Havayolları'nın hangarına girecek.

Ses tonu sakın ve ölçülüydü. Grinnel'in yapacak bir şeyi kalmamıştı. Silahını indirdi.

— Niçin böyle davrandınız?

— Sonradan pişman olacağınız bir kazaya neden olmamanız için. Ayrıca Bay Kosrodar uçakta bulunan kişiyi almak üzere burada bulunuyor.

— O kişiyi Bay Kosrodar değil, ben teslim alacağım. Kendisi Birleşik Devletler vatandaşıdır. Yeterince acı çekti zaten.

— Ülkemde kimse ona kötülük yapmayacaktır. Size garanti veriyorum. Bana güvenmelisiniz. Lütfen beni zor kullanmaya mecbur etmeyin. Bu, aynı günde ikinci girişiminiz.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Bay Farmayan telsizle beni olanlardan haberdar etti. Çok kızgındı o kadar ki her şeyi iptal etmeyi bile düşünüyordu. Umarım Beyrut'taki meslektaşlarınızın bu girişimiyle bir ilginiz yoktur.

Malko da arabadan inmiş, Grinnel'in patlamamak için kendini zor tuttuğunu farketmişti. Korkunç sıcağa rağmen Amerikalı'nın yüzü kireç gibiydi. Birden elindeki otomatik tabancayı yeniden Ali El Faker'e doğru yöneltti.

— Bu oyuna artık bir son verelim! Ben buraya Amerikalı bir rehineyi kurtarmaya geldim. Beni durdurarak onlarla işbirliği yapıyorsunuz. Hiçbir şey William Schackley'i kurtarmama engel olamaz!

— Ben olurum, diye cevap verdi Ali El Faker.

Clan Grinnel her an tetiği çekmeye hazırды.

Ummanlı ise bir adım bile gerilemeden silahın önünde gururla dikiliyordu. Etrafta ne bir koruma görevlisi, ne de başka biri vardı. Malko, Grinnel'i geri çekmeye çalıştıysa da Amerikalı onu eliyle itti.

Ani bir hareketle otomatik tabancanın mekanizmasını kurdu. Adamın gözlerindeki ifadeyi gören Malko onun ateş etmek üzere olduğunu anladı. O sırada Farmayan'ın uçağı pistin sonuna gelmişti. Ali El Faker sol elini kaldırarak:

— Bay Grinnel, dedi sakın bir sesle, eğer beni öldürürseniz sizin ve arkadaşlarınızın sonu hiç de iyi olmaz. Şoförüm şu anda polis merkeziyle telsiz bağlantısı, kurmuş durumda. Arabam özel bir zırhla kaplanmıştır. Yani şoförümün alarm vermek için yeterli zamanı var. Cinayet suçundan yargılanıp ölüme mahkûm ediliyorsanız arkadaşınızı kurtaramazsınız. Mantıklı olmaya çalışın.

Amerikalı'nın alnındaki damarlar çıkmış, büyük bir nefretle hiç konuşmadan Ummanlı'yi süzüyordu. Malko gerilimi azaltmanın zamanının geldiğini düşündü. Milton ve Chris de gerektiğinde

müdahale edebilmek için arabadan inmişlerdi.

— Lütfen sakın olmaya çalışın, dedi Malko, Ali El Faker bu operasyonun garantisi. Planda hiçbir aksaklık yok, öyle değil mi?

— Evet, her şey yolunda yürüyor, ama başına gelenlerden sonra Bay Farmayan daha kuşkucu oldu. Bu yüzden Umman'daki işlemleri benim denetlememi istedi. İşte bu yüzden şu anda burada bulunuyorum, dedi gülerek.

Clan Grinnel yıldırım çarpmış gibiydi. Yaklaşan uçağın motorlarının gürültüsü birbirlerini duymalarını imkânsız hale getirmişti. Uçak, orada bulunan beş adamın gözleri önünden yavaşça geçerek hangara doğru yaklaştı ve gözden kayboldu.

— Kendinizi üzmezin. İranlı dostlarımız arkadaşınızı rahat ettirecekler ve biz de operasyonun geri kalan kısmını tamamladığımızda onu geri alacağız. Yalnız bunun için daha sakın olmamız gerek.

Artık otomatik tabanca yere doğru çevrilmiş kimseyi tehdit etmiyordu. Clan Grinnel bir çılgın olabilirdi ama asla aptal değildi. Sultan'ın sağ kolunu öldürmek kendi ölüm fermanını imzalamak demektir.

Ali El Faker daha sonra Rolls Royce'una binerek alandan ayrılmıştı. Clan Grinnel güneşin piste vuran ışıkları altında, arkasından bakakalmıştı. Malko'ya doğru ilerleyerek öfkeyle:

— Onları Medina Kâbus'un önünde kıştırabiliriz, dedi.

— Ali El Faker bunu da hesaba katmış olmalı, diye söylendi Malko.

Amerikalı arabasına binerken:

— Denemeye değer. Onları nerede pusuya düşürebileceğimizi biliyorum, dedi.

İranlı diplomatın Mercedes'i henüz hangardan çıkmamıştı. Malko'nun Honda'sı ve diğer araba havaalanından ayrılıp otoyola girdi.

— Eğer başarılı olamazsak, bunun sonuçlarını umarım hesaplamışsınızdır, dedi Malko.

— Bugün olanlardan sonra mutlaka fiyatlarını artıracaklardır, diye karşılık verdi Clan Grinnel.

On dakika sonra Medina Kâbus'un girişine gelmişlerdi. Burası bütün elçiliklerin bulunduğu ve Sultan Kâbus Caddesi'ne paralel uzanan bir caddeydi. Clan Grinnel dudakları heyecandan gerilmiş, arabasını 9 numaraya doğru sürdü. ilerde, sağda bahçe içinde beyaz bir villa görölüyordu. İranlı misyon şefi Kosrodar'ın malikânesi.

Ne bahçede, ne de garajda araba vardı.

Amerikalı villayı geçtikten sonra, yarım tur atarak arabasını karşı kaldırımında durdurarak villayı gözetlemeye başladı.

— İşte, onların burada icabına bakacağız, dedi. İşimiz bitince de doğru bizim elçiliğe gideriz.

Clan Grinnel on saniyede bir saatine bakıyordu. Arabanın kül tablası sigara izmariti dolmuştu. Geleli yarım saati geçmiş olmasına rağmen İranlılar hâlâ görünürde yoktu.

— Ne halt karıştırıyorlar acaba? diye homurdandı Grinnel.

Milton ve Chris sıcağın etkisiyle arka koltukta uyukluyordu. Malko bir şeylerin yolunda gitmediğini sezinlemişti.

— Belki de Ali El Faker'in malikânesine gitmişlerdir, dedi.

Grinnel başını olumsuz bir şekilde salladı.

— Hayır, bunu yapamazlar. Bizim elçilik ortalığı ayağa kaldırırdı.

Milton Brabeck birden olduğu yerden doğrularak başını Sultan Kâbus Caddesi istikâmetine doğru çevirdi.

— Galiba geliyorlar...

Haklıydı, anayolu terkeden iki Mercedes bulundukları yere doğru yaklaşıyordu.

— Hayvan herifler! Çok tedbirli davranıyorlar. Eski Medina Kâbus yolunu kullandıkları için böyle geciktiriler. Ben önlerini keseceğim, siz de o zaman harekete geçersiniz, tamam mı?

Araçlar yavaş ilerliyordu. Grinnel'in Buick'i ileri atılarak birinci Mercedes'in önünü kesti. Arkadaki Mercedes lastik gıcırıltıları arasında güçlükle durmuştu. Aynı anda dışarı fırlayan Chris ve Milton şoförleri etkisiz hale getirmek için koştular. Bu arada Malko da ileri fırlayıp Chris'e yetişti. Direksiyondaki İranlı Malko'nun elindeki 357 Magnum'u görünce korkudan sapsarı kesilmişti. Arabalarda başka kimse yoktu.

— Baksanıza arabalar bomboş! diye bağırdı Milton Brabeck.

Glan Grinnel küfrederek

— Bagaja bakın! diye haykırdı.

Chris kontak anahtarlarını koparırcasına alıp arabanın arkasına yöneldi. Sadece bir kasa Amerikan viskisi bulabilmişlerdi. Clan Grinnel öndeki Mercedes'e yaklaşıp elindeki otomatik tabancayı şoföre doğru doğrulttu:

— Nereye sakladınız onu?

Öteki korkuyla başını salladı:

— Biz İngilizce konuşmamak. Biz Arapça, Farsça konuşmak...

Yalan söyleyemeyecek kadar korkmuşlardı. Malko Amerikalı'nın adamları öldüreceğini hissetmişti. Onu geriye çekerek:

— Yine bizi atlattılar. Buraya gelirken bir yere saklamış olacaklar, dedi.

Clan Grinnel, şoförlere gidebileceklerini işaret ettikten sonra, öfkeyle Malko'ya döndü. Yüzü yine bembeyaz olmuştu.

— Şu El Faker serserisi! Onun mutlaka bu işten haberi vardır. Gidip kendisine iki çift laf edeceğim.

Bu arada yanlarına yaklaşan Tahir utanarak:

— Ben sizinle gelmesem olur mu Bay Grinnel? diye sordu.

— Pekâlâ arabamı da alın. Chris ve Milton da sizinle beraber gitsin.

Kendisi Malko'nun Honda'sına binerek direksiyona geçti,Malko da yanına oturdu. Diğerleri ise Buick'e binerek ayrıldılar.

Ali El Faker, otoyolun öbür tarafında oturuyordu. Malko eğer Amerikalı'yi sakinleştiremezse bir felakete doğru gittiklerini biliyordu.

Clan Grinnel elini otomatik tabancasının üzerinde gezdirirken:

— Eğer bana William'ın nerede olduğunu söylemezse, bütün kurşunlarımı midesine boşaltacağım.

VIII. BÖLÜM

Honda, Ali El Faker'in malikânesinin bahçe kapısının önünde durdu. Clan Grinnel tam inmeye hazırlanıyordu ki, kapının her iki kanadı otomatik olarak açıldı.

Marjorie onları evin önünde bekliyordu.

— Ekselansları sizi bekliyor, dedi gülümseyerek.

Televizyon kameraları ile izlendikleri kesindi. Genç kadının peşine takılarak malikâneye girdiler. Büyük yemek salonunu ve kış bahçesini geçerek kapalı bir yere geldiler. İçeri girdiklerinde şaşkınlıkları büyüktü. Odanın bütün duvarları altın yapraklarla kaplanmıştı ve hafif meyilli tavanı yekpare aynadan yapılmıştı. Ali El Faker odanın ortasında bulunan büyük bir havuzda, elinde konyak kadehi ile gelenleri karşıladı.

— Hoşgeldiniz! Hoşgeldiniz!

Havuzun içinde çırılçıplaktı. Plastik yastıklara yaslanmış, etrafındaki genç Filipinli kızların kendisini sabunlamasını, okşamasını izliyordu. Bu arada havuzun kenarındaki televizyonda pornografik bir film oynuyordu. Ali El Faker sanki bir rüya alemindeydi.

Clan Grinnel bu manzara karşısında donup kalmıştı. Bu karşılama biçimi ona yapacaklarını ve söylemek istediklerini unutturmuştu. Ummanlı ona dönüp dostça bir hareketle:

— Haydi, gelin bana katılın. İnanın çok rahatlayacaksınız, dedi.

Filipinli kızlardan birinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız hemen havuzdan çıkıp Grinnel'in yanına geldi ve elini tutup onu havuza doğru götürmek istedi. Grinnel yüzünde utanç dolu bir ifade ile geri çekildi. Malko olanlara için için gülüyordu. Bu Ummanlı gerçekten insanlara nasıl davranılacağını biliyordu.

— Bu ne maskaralık! diye mırıldandı Grinnel.

Ummanlı'ya yaklaşarak yüksek bir sesle:

— Sizinle konuşmak istiyorum Bay Ali El Faker! Konuşacağımız konu çok önemli, dedi.

Ummanlı kılını bile kıpırdatmadı. Kadehinden bir yudum alarak neşeyle:

— Konuşun, konuşun. Kızlardan çekinmeniz gereksiz, dedi. Ayrıca arkadaşınız Bay Linge'den saklayacak bir şeyiniz yok herhalde...

Açık açık alay etmeye başlamıştı. Grinnel derin bir nefes aldıktan sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi söze başladı:

— Bay Ali El Faker, bize yalan söylediniz, bizi atlattınız. İranlılar William Schackley'i elçiliklerine götürmediler. Nerede o? Beni hemen bulunduğu yere götürmenizi istiyorum.

Ali El Faker'in gözlerinde bir şimşek çaktı, ama yine de gülümseyerek ve buz gibi bir sesle:

— Bunu yapmayacağım Bay Grinnel. Havaalanında olanlardan sonra İranlı dostlarımız tedbir olarak konuğu başka bir yere götürmeyi kararlaştırdılar. Kendisini ancak anlaşmanın şartları yerine

geldikten sonra görebileceksiniz. Bu durumda benim yapabileceğim bir şey yok.

Grinnel homurdanarak:

— Bir de onlara "dost" diyorsunuz. Bu adamlar birer haydut, şantajcı, dedi.

Ummanlı onun sakinleşmesini isteyen bir hareket yaptıktan sonra:

— Umman'da hiç düşmanımız yoktur. Kutsal kitabımız başkalarının davranışlarını yargılamayı yasak eder, Bu işte benim görevim bir insanın hayatını kurtarmak, fakat anlamamız gereken bir şey var Bay Grinnel. Majestelerini takasın Umman'da yapılması için ikna etmek çok zor oldu.Eğer biz bu işten zarar göreceğ olursak, hepinizi havaalanına götürüp bir uçağa bindirmekte bir an bile tereddüt etmem.

Bunları söylerken ses tonunu yükseltmemişti ama Clan Grinnel'in yüzü sararmış ve duyduklarından bir hayli etkilenmişti. Bu sözler havaya savrulmuş birer boş tehdit değildi.

Bu arada havuzdaki kızlardan biri derin bir nefes alıp Ali El Faker'in bacaklarının arasına doğru daldı. Ummanlı soba başında mırıldanan kediler gibi kendinden geçerek gözlerini kapadı.

Görünüşe bakılırsa CIA'nın sıkıntıları kendisini pek ilgilendirmiyordu.

Manzara dayanılacak gibi değildi. Ali El Faker etrafında kimse yokmuş gibi davranıyordu.

Clan Grinnel:

— İğrenç! Rezalet bu! diyerek topukları üzerinde dönüp odadan çıkmaya hazırlandı.

Bu sözleri duymazlıktan gelen Ummanlı Malko'ya döndü:

— İsterseniz kalabilirsiniz, Bay Linge. Biraz rahatlayın çok iyi gelir.

Grinnel kapıya varmıştı bile. Malko'ya dönerek buz gibi bir sesle:

— Geliyor musunuz? dedi.

Bu şartlar altında orada kalmasına imkân yoktu. Marjorie ile birlikte odadan çıktılar. Arabaya bindiklerinde Grinnel dayanamayıp patladı.

— Domuz herif! Görüyorsunuz değil mi? Schackley kimbilir hangi cehennemde ıstırap çekerken o kendi keyfinde.

— Burada, Beyrut'ta olduğundan daha rahattır herhalde, diye cevapladı Malko.

Amerikalı ters ters Malko'ya baktı.

— Sizi de mi satın aldılar?

— Aptalca konuşmayın. Bu komik duruma kendiniz düştünüz. Anlaşma zemini aramanız gerekirdi. Artık yapılacak bir tek şey kaldı.

— Nedir?

— Bu işi en kısa yoldan bitirmek.

Amerikalı cevap vermedi. Malko'nun haklı olduğunu biliyordu. El Burç Caddesi'ne kadar hiç konuşmadılar.

— Farmayan sizinle temas kurar kurmaz beni haberdar edin. Taşların geri kalan kısmını getireyim,dedi Clan Grinnel.

Malko gorilleriyle birlikte otele dönmek üzere hareket etti. Milton ve Chris olanları öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.

— İşler umduğumuz gibi gitmiyor galiba, dedi Milton.

— Kanımca dostumuz Clan Grinnel hasımlarını küçük görüyor. Dilerim durumu düzeltebiliriz, diye kısaca olayı izah etti Malko. Kafasını meşgul eden, İranlılar'ın uğradıkları iki saldırıya nasıl karşılık verecekleri idi.

Yapılacak tek şey Manuşer Farmayan'ın suyuna gitmekti.

El Bostan Oteli her zamanki gibi bomboştu. Resepsiyona adına bir mesaj bırakılmıştı.

"Gelir gelmez Bay Farmayan'la temas kurun."

Artık harekete geçme zamanı gelmişti. Hemen telefona giderek Clan Grinnel'in numarasını çevirdi.

— Taşları kendi elimle getireceğim, dedi soğuk bir sesle Grinnel.

Manuşer Farmayan'ın eski neşeli halinden eser kalmamıştı. Bakışları donuktu. Malko ve Grinnel odaya girdiğinde ayağa bile kalkmadı. Susanna Rawlings de oradaydı. Kırmızı tayyörünün içinde bir içim suyd.

— Sözüünüzü tutmadınız! diye saldırıya geçti İranlı. Uçağımı düşürmek istediniz!

— Bu olayla hiçbir ilgim yok, diye kendini savunmaya çalıştı Clan Grinnel. Bu talihsiz girişimi Beyrut'taki büromuz planlamış. Çok üzgünüm.

Manuşer Farmayan, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı. Yine de olayın kapandığını belirten bir el hareketi yaparak:

— İstediklerimi getirdiniz mi? dedi.

Malko elindeki çantayı açarak, yakutların bulunduğu kutuyu çıkardı. İranlı'nın gözlerine biraz canlılık gelmişti. Kutuyu Susanna Ravvlings'e verdi ve genç kadın bir büyüteçle hemen masaya oturarak taşları incelemeye koyuldu. Sessizliği bozan Clan Grinnel oldu.

— Bay Farmayan, anlaşılmamıza göre William Schackley'in İran Elçiliği'ne getirilmesi gerekiyordu. Bunu yapmadınız, sebebini sorabilir miyim?

Manuşer Farmayan gülerek:

— Havaalanında bir pusu kurduğunuzu haber aldım, dedi.

— Bu haberi size kim verdi? diye bağırdı Clan Grinnel.

— Bunun önemi yok... Geldiğim zaman İranlı dostlarımla yaptığım görüşmede ek önlemler almayı kararlaştırdık. Zaten Tahran, elçilik binasına ziyaretçi almalarına izin vermemişti. Başları derde girebilirdi.

Clan Grinnel yine öfkelenmişti.

— Ziyaretçi dediğiniz, aldığınız rehine!!

— Bay Grinnel, bilmenizi isterim ki, ben de arkadaşlarımı tamamen kontrol edecek yetkiye sahip değilim.

Susmuşlardı.

Bu sırada Susanna Rawlings başını masadan kaldırarak:

— Taşlar istediklerimize uyuyor, Bay Farmayan, dedi.

İranlı'nın yüzündeki çizgiler yumuşadı, içten gelen bir gülümsemeyle:

— Biraz çay alır mıydınız? diye sordu.

— Ben Wiiliam Schackley'i nereye sakladığınızı öğrenmek istiyorum, dedi Clan Grinnel.

Farmayan şaşkın bakışlarla birsüre Amerikalı'yı süzdükten sonra, kafasını kaşıyarak sanki bir çocuğa bir şeyler anlatır gibi:

— Bay Grinnel, size daha önce de söylediğim gibi İranlı dostlarımı denetlemem söz konusu değil. Şu ana kadar anlaşmamızda üstüme düşen yükümlülükleri yerine getirdim. Bay Schackley şu anda Umman'da ve güvenlik içinde. İkinci parti TOW'lar teslim edildiğinde siz de adamınızı geri alabileceksiniz. Malın parası ise birkaç saat içinde Zürih'teki hesaba yatırılacak.

Dürüstçe konuşuyor gibiydi. Clan Grinnel sanki onu dinlememişti:

— Sorumun cevabını almadan buradan çıkmayacağım. William Schackley nerede?

Farmayan bu konuşmadan sıkılmaya başlamıştı.

— Çocukça davranmayı bırakın. Kendisinin nerede olduğunu bilmiyorum. Ayrıca bilsem de söylemezdim, diyerek ayağa kalktı.

Clan Grinnel İranlı'ya doğru bir adım attı:

— Seni...

Aynı anda Susanna Ravvlings de ayağa kalkmıştı. Hızla elini çantasına daldırıp Walther PPK'sını çıkardı. Gözlerindeki ifade, ateş açmakta tereddüt etmeyeceğini gösteriyordu.

Malko Amerikalı'yı geriye doğru çekti. Yaptıkları hiçbir işe yaramamıştı. Grinnel ancak asansöre bindiklerinde kendine gelebilmişti.

— Özür dilerim ama bu herif beni çılgına çeviriyor, diyebildi.

— İkinci parti TOW'ların teslim edilmesi için talimat verdiniz mi?

— Zürih'teki hesabımıza para yatar yatmaz teslimat gerçekleşecek.

— Malın teslimi ne kadar zaman alır?

— Eğer iyi çalışırlarsa bir günde biter, diye cevapladı Amerikalı.

— O halde yarından sonra William Schackley'i geri alabiliriz, dedi Malko.

— Her şeyden önce onu sakladıkları yeri bulmamız gerek.

— İngiliz meslektaşlarımız bize yardım edemezler mi?

— Hayır, bu işe karışmak isterneyeceklerinden eminim. Bu anlaşma onların hiç hoşuna gitmiyor. Bize ancak Tahir yardım edebilir, fakat onu evinde ziyaret etmem sakıncalı olabilir. Bu konuyla siz ilgilenebilir misiniz?

— Gayet tabii...

— Size oturduğu yeri tarif edeyim. Ali El Faker'in malikânesinden pek uzakta değil.

Malko odasına girdiği sırada telefon çaldı. Arayan Susanna Ravvlings'ti.

— Sizi, hesabınıza para yatırmak için harekete geçildiğini bildirmek için aramıştım. Bay Grinnel kendisini nasıl hissediyor?

Sesinde, ince bir alay seziliyordu.

— Operasyon bittiğinde daha iyi olacağına eminim, diye cevap verdi Malko.

Müzik bir kilometre öteden duyulacak kadar güçlüydü. Malko evin önüne geldiğinde park etmiş arabalar arasında güçlkle kendine yer buldu. Büyük bahçe güçlü projektörlerle aydınlatılmıştı ve yiyeceklerle dolu büfenin etrafında davetliler arı gibi dolaşıyordu. Tahir kalabalığın arasından fırlayarak Malko'nun yanına geldi.

— Malko! Burada ne işiniz var?

— Sizi görmeye gelmiştim ama bu kadar çok insanla karşılaşacağımı ummuyordum.

Ummanlı göz kırparak:

— Sadece küçük bir davet, dedi

İnsan kendini Saint Tropez'de zannedebilirdi. Kadınlar en son modaya göre giyinmişti. Çalan müzik Avrupa'da günün moda parçalarıydı. Tahir Malko'yu büfeye doğru götürdü.

— Gelin, bir şeyler atıştırın.

Masadaki yiyeceklerle bütün Etyopya bir yıl boyunca doyabilirdi...

— Bay Grinnel size bir mesaj iletmemi istedi, diyerek söze girdi Malko.

Tahir viskisinden bir yudum aldı.

— Bunları sonra konuşuruz, şimdi biraz eğlenelim, diyerek Malko'yu neşeli bir grubun içine itti.

İri yapılı esmer bir kadın Malko'ya yaklaştı. Bu Ali El Faker'in verdiği akşam yemeğinde karşısında oturan Ummanlı kadındı. Tahir onları tanıştırdı.

— İşte kuzenim Farida ve dostum Malko Linge.

— Daha önce görüşmüştük, dedi boğuk bir sesle Farida.

Davetlilerden biri Tahir'i çekip götürünce Malko ile Farida başbaşa kaldılar. Kadın iri, siyah gözleri ve etli dudakları ile gerçekten çok çekiciydi.

— Çok hoş bir sürpriz, dedi Malko, kocanız da burada mı?

— Hayır, bu tip davetlerden pek hoşlanmaz. Tahir kuzenim olduğu için bazen buraya gelmeme izin veriyor.

Malko kadının gözlerinin nasıl parladığını yeni farketmişti. Derin dekoltesi biçimli göğüslerinin neredeyse tamamını ortaya koyuyordu.

— Dans eder misiniz? diye sordu Malko. Meçhul bir el üçüncü defadır aynı slow parçayı çalıyordu. Farida'nın bu durumdan şikâyet eder bir hali yoktu. Vücudunu Malko'ya yapıştırmış, ağır ağır dans ediyordu. Pistte o kadar çok insan vardı ki hemen hemen hiç hareket etmiyorlardı. Malko eğilerek kadının boynuna hafif bir öpücük kondurdu. Farida parmak uçlarına kadar titredi.

Başını kaldırdığında dudakları kadının etli dudaklarını buldu. Ne yazık ki slow bitmiş hareketli bir parçaya geçmişti.

— Şimdi dönerim, diyerek kadın Malko'dan ayrıldı.

Malko birkaç dakika bekledi. Bu arada Tahir de yok olmuştu. Sonunda Farida'yı bulmaya karar verdi. Genç kadın odalardan birinde şömineye yaslanmış esrar içiyordu.

— Burada ne arıyorsunuz? diye sordu genç kadın. Siz de ister misiniz?

— Hayır, teşekkür ederim. Sizi bekliyordum.

Yavaşça elindeki izmariti, alarak kül tablasına bastırdı ve kadını nazikçe kucakladı. Bu kez ilk öpüşen Farida oldu. Malko'nun elleri kadının vücudunda dolaşmaya başladı. Nefes alıp verişleri hızlanmıştı.

— Ne olur daha ileri gitmeyin, diye inledi Ummanlı kadın.

Bu duruma geldikten sonra durmak olmazdı. Malko tekrar kadını öpmeye koyuldu. Farida kollarının arasında bir yılan gibi kıvrılıp bükülüyordu. Birden sarsılmaya başladı. Az sonra Malko'nun kollarına halsiz yığıldı.

— Lütfen bana içki getirir misiniz, dedi mırıldanarak.

Malko hemen bara yöneldi. Odaya geri geldiğinde Farida susuzluktan yanmış gibi içkiyi bir dikişte bitirdi.

— Artık gitmem gerekiyor, dedi boş kadehi masaya bırakırken.

— Sizi tekrar görmek istiyorum.

— Bu imkânsız, biliyorsunuz evliyim.

— Nerede buluşabiliriz?

Malko'ya soğuk bir bakış attıktan sonra:

— Hiçbir yerde, dedi. Yoksa bütün Umman bu ilişkiyi öğrenir. Burası küçük bir şehir ve herkes birbirini tanır.

— Yine de sizi görmek istiyorum, çok kısa da olsa.

Genç kadın biraz düşündükten sonra:

— Hergün saat beşe doğru Sadco Ticaret Merkezi'ne gidip alışveriş yaparım, dedi.

— Yalnız mı?

— Görürsünüz...

Malko'nun dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıkıp gitti. Malko da peşinden çıkıp Tahir'i aramaya koyuldu ve onu bahçenin bir köşesinde buldu.

— Bay Grinnel William Schackley'in nerede tutulduğunu öğrenmek istiyor, dedi Malko. Sizin yardım edebileceğinizi düşündü.

Tahir kadehini masaya bıraktı.

— Bu hem çok kolay, hem de çok zor, dedi. Umman'da çok az Şii var, İranlı ise hemen hemen hiç yok gibi. Böyle bir olayda hiçbir Ummanlının İranlılar'a yardım etme riskini göze alacağını sanmıyorum. İngilizler ve Sultan buna izin vermezler.

— O halde onlara kim yardım ediyor?

— Çarşıdaki bazı Şiiler Humeyni yanlısı. Belki o kesimde bir araştırma yapmak gerekecek. Bu insanlar Mina Kâbus adındaki Şii semtinde yaşarlar. Hepsi birbirini tanır ve aralarına giren bir yabancıyı derhal fark ederler. Ama benim bir Şii arkadaşım var, onunla temas etmeye çalışacağım.

— Beni otelimden arayın. Unutmayın fazla zamanımız yok.

Kapıya doğru yöneldi. Tam arabasına bineceği sırada şoför koltuğunun üzerindeki nesneyi gördü. Eline alıp dikkatle baktı. Umman'da zengin kadınların ayak bileklerine taktıkları bir tür halhaldi. İçindeki kağıtta kısa bir not vardı:

"Bunu yarın bana getirin."

Farida işini biliyordu.

— Hemen büroma gelin!

Clan Grinnel'in sesi alışılmışın dışında sertti. Malko'nun cevap vermesini beklemeden telefonu kapatmıştı. Malko dışarıya çıktığında büyük bir hayretle bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını gördü.

Amerikalı'nın onu görmek istemesi hiç de iyiye işaret değildi. Odasına girdiğinde CIA büro şefi berbat durumdaydı.

— Farmayan köpeği bize kazık attı! diye haykırdı. Az önce Beyrut bürosuyla görüştüm. Hizbullahlar ayaklanmışlar. William Schackley'i Beyrut'tayken gözetim altında tutan milis grubu alev makinesiyle katledilmiş.

Malko midesine yumruk yemiş gibi oldu.

— Yani Farmayan onu kaçırdı mı demek istiyorsunuz?

— Evet! Hem de arkasında on bir ceset bırakarak!

Malko şaşkın bir halde kendini koltuklardan birine attı. Bu katliama sebep neydi? Farmayan'ın Hizbullahlar tarafından tutulan biri olduğu kesindi. Ayrıca içlerinde farklı eğilimler olduğunu da biliyordu. Bütün sorun, Farmayan'ın bu cinayeti onlardan birinin emri üzerine mi, yoksa tek başına mı işlediği idi. Malko, teslim edilecek silahlar nedeniyle birinci ihtimal üzerinde daha çok duruyordu.

— Farmayan kendi hesabına mı hareket ediyordu acaba, biliyor musunuz? diye sordu Malko.

— Hiçbir fikrim yok. Hem İranlılar'la doğrudan bir bağlantımız da yok.

— Farmayan'ı sorguya çekmeyi deneyeceğim, dedi Malko.

İranlılar'dan her şey beklenirdi. Grinnel'in odasından çıkarken oldukça tedirgindi.

Otele vardığında birden kalbi duracak gibi oldu. Ali El Faker'in beyaz Rolls Royce'u karşı kaldırımın kenarında park etmişti. Otele girmeye fırsat bulamadan El Faker'in şoförü yanına geldi

— Ekselansları sizi hemen görmek istiyor, diye bildirdi. Sizi bekliyor.

Malko çaresiz bu davete uydu. Beyaz Rolls Royce'a binerken kendisini ne gibi dertler beklediğini merak ediyordu.

IX. BÖLÜM

Ekselansları Ali El Faker endişeli görünüyordu. Marjorie ortalarda gözükmediği için Malko'yu zenci bir hizmetkâr El Faker'in çalışma odasına götürmüştü. Ummanlı lafı uzatmadan konuya girdi.

— Büyük bir sorunumuz var, dedi.

— Nedir?

— Az önce Bay Kosrodar'la görüştim. Tahran'dan bir mesaj almış. Mesajda William Schackley'in Amerikalılar'a teslim edilmemesi emrediliyormuş.

Malko boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu tam bir felaketti.

— Hangi nedenle bu kararı almışlar? Şu anda silahların teslimi tamamlanmak üzere.

Ali El Faker düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı.

— Anlaşılan Bay Farmayan verdiği söze sadık kalmamış. William Schackley'i Beyrut'ta saklı tutan İranlılar'la yapılan pazarlığa göre Farmayan'ın Hizbullahlar'a iki milyon dolar ödemesi gerekiyordu. Ama Bay Farmayan bunu yapacağı yerde hepsini cennete göndermiş.

Malko'nun başı çatlayacak gibiydi. Farmayan tahmininden daha berbat biri çıkmıştı. Chris onun hakkında yanılmamıştı.

— Amerikalıların bu olayda hiçbir rolü yok, diye belirtti Malko.

— Biliyorum fakat Hocatülislam Muntezari, Bekaa Vadisi'ndeki Hizbullahlar'ı karşısına almamak için bu operasyondan vazgeçmek zorunda kaldı.

Ummanlı gerçekten üzgündü.

— William Schackley ne olacak? diye sordu Malko.

— Bütün sorun da bu ya, dedi El Faker. Kosrodar, birlikte geldiği milislere kandırıldıklarını açıklamış. Bu durumda emirleri yalnız ondan alacaklardır. Yada Kosrodar Tahran'dan, tutsağı İran'a geri götürmek için talimat aldı.

Malko adamın siyah gözlerine baktı. Kafasının içinden neler geçtiğini anlamak imkânsızdı. Ama sözlerinde samimiydi.

— Clan Grinnel'in nasıl tepki göstereceğini tahmin edersiniz, dedi Malko ölçülü bir sesle. Amerikalılar Schackley'i bu şekilde gözden çıkarmaya asla yanaşmayacaklardır. Üstelik para ve silahların bir kısmını verdikten sonra. Bu çok ciddi durumlara yol açabilir.

— Davranışlarımızı Amerikalıların tepkilerine göre ayarlamayız, diye sertçe cevapladı Ummanlı. Yine de içinde bulundukları zor durumu anlayabiliyorum.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Bir karara varmak için süre istedim. Şu anda kimse Umman'dan ayrılamaz. Durumu kontrol altında tutuyorum, fakat Hizbullahlar'ın üzerine fazla gidersek rehineyi öldürmelerinden korkarım.

— Farmayan'ın son gelişmelerden haberi var mı?

— Evet.Dediğine göre Schackley'i saklayan milisler son anda sözlerinden döndükleri için bu şekilde davranmak zorunda kalmış.

O sırada telefon çalmaya başladı. El Faker konuşmasına ara vererek telefonu açtı. Ses tonundan önemli biriyle konuştuğu belli oluyordu. Görüşme uzamıştı. Ahizeyi yerine koyduğunda Ummanlı'nın yüzünde çok bezgin bir ifade belirmişti.

— Arayan Majesteleriymiş, dedi. Son gelişmeleri kendisine ilettim. Olayla ilgili herkesi ülkeden çıkararak bu işin bir an önce sona erdirilmesini istiyor.

— Schackley'i de mi?

— Onun için üzülüğünü, ama yapılacak başka bir şey olmadığını söyledi.

— Fakat canavarlık bu! Böyle bir şeye izin veremezsiniz.

Adamın bakışlarını farkedenden Malko boş yere çene yordüğünü anlamıştı. Doğuda insan hayatına fazla önem verilmiyordu. Nefret ve umutsuzluk duyguları arasında bocalayarak ayağa kalktı.

— Farmayan bu sorunu kırk sekiz saat içinde çözeceğine söz verdi.İranlılar'la her şey mümkün, yalnız bu arada arkadaşınız Grinnel'in yeniden bir hata yapmasına engel olmalısınız. Aksi halde her şey suya düşer.

Malko beyaz Rolls Royce'a binerken durumun gittikçe kötüye gittiğini düşünüyordu.

Clan Grinnel öfkeden deliye dönmüş, gözü hiçbir şey görmüyordu.

— Ben sağ olduğum sürece bu serseriler Umman'ı canlı terkedemezler, diye bağırdı. Hürmüz Boğazı'nda bu ülkeden giriş çıkışları havadan ve denizden kontrol edecek kadar askeri gücümüz var.

Malko düşünceli bir şekilde:

— Amerika'nın William Schackley yüzünden Umman'a savaş açacağını mı düşünüyorsunuz? diye sordu.

— Savaş değil ama bir ambargo söz konusu olabilir.

— Pazarlığa oturmalıyız, dedi Malko.

— Kiminle?

— Buradaki İranlılar'la, rehine onların elinde. Fazla yetkileri olduğunu zannetmiyorum ama yine de denemeye değer. Belki de sorun sadece paradır. Böylelikle biraz zaman kazanmış oluruz. Bu arada da William Schackley'i bulup kurtarmak için bir operasyon hazırlayabiliriz. Tahir bu sabah konu üzerinde araştırmalarına başladı bile.

— Pekâlâ, dedi bölge şefi. Bu arada siz de şu Farmayan alçağıyla görüşün. Söyleyin ona, bir pislik yaptığı takdirde, dünyanın öbür ucuna da gitse onu bulur gebertirim.

Malko bürodan ayrılıp otele döndü ve hemen 9800 numarayı aradı. Telefona cevap veren Farmayan'dı.

— Olanları biliyorum, dedi. Çok üzgünüm. Bir yanlış anlaşılma söz konusu.

— Niyetiniz nedir? diye sordu Malko.

— Şu anda Tahran'la temas halindeyim. Bir saat sonra Hocatülislam Muntezari ile telefon görüşmesi yapacağım. Kendisi eski bir arkadaşımdır.

— Bu durum hiç hoşuma gitmiyor, diye soğukça cevap verdi Malko. Kosrodar'la bağlantı kuracağım.

Farmayan birden sesini yükseltti:

— Sakın onu bu işe karıştırmayın, her şey mahvolur. Hem bay Kosrodar'm yapabileceği bir şey yok. Sizi saat yedide bekliyorum.

Başlangıçta basit bir takas gibi görünen bu olay, içinden çıkılmaz bir bilmece halini almıştı. Oynadıkları tam bir şark oyunuydu. Herkes birbirini atlatmaya çalışıyordu. Galiba sonunda her şey havaya uçacaktı.

Tahir'i bulmak için bürosunu aradı ama kimse cevap vermiyordu.

Canı havuza girmek istemedi, ama kafasındaki kötü düşüncelerden mutlaka arınması gerektiğini biliyordu. Otel odasında unuttuğu gümüş bilezik ona Farida ile olan randevusunu hatırlattı. Düşüncelerini dağıtmak için çok iyi bir fırsattı bu.

Sultan'ı kendi taraflarına çekene kadar fazla göze batmamaları gerekiyordu. Bu totaliter ülkede Clan Grinnel'in diplomatik dokunulmazlığı bile yoktu. Ülke dışına çıkarılmaları bir an meselesiydi. Ondan sonra İranlılar'ı ve rehineyi gizlice Umman'dan sepetlemeleri çocuk oyuncağıydı.

Arabalar Sadco Ticaret Merkezi'nin önüne rasgele park edilmişlerdi. Öğleden sonra saat dörtle sekiz arası bütün Umman sosyetesini burada buluşuyordu. Malko yarım saattir Honda'sının içinde pinekliyordu. Nihayet otoparkın girişinde mavi bir Jaguar gözüktü. Arabayı kullanan Farida idi.

Genç kadın diğerleri gibi arabasını kaldırımın yanına park edip indi. Malko hafifçe klaksona dokundu. Genç kadın onu görmüştü, Honda'ya doğru yürüdü. Üzerinde koyu renkli bir jarse elbise vardı, bağladığı eşarp saçlarını gizliyordu. Malko eğilerek arabasının kapısını açtı ve bileziği göstererek:

— İşte onu getirdim, dedi.

— Sağolun ama burada durmayalım.

Kadın biner binmez Honda ileri doğru atıldı.

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu genç kadın.

— Hiçbir fikrim yok.

İnsan kendisini güney Kaliforniya'da sanabilirdi. Sultan Kâbus Caddesi'nde ilerliyorlardı. Biraz ötede yol kuzey ve güneye olmak üzere ikiye ayrılıyordu. Arada tepelik bir kesim vardı. Malko oraya

doğru yöneldi. Bir kilometre gittikten sonra yavaşladı ve motoru durdurdu.

Genç kadını yavaşça kollarının arasına alarak öpmeye başladı. Farida karşı koymaya çalıştıysa da Malko'nun ihtiraslı öpüşleri buna imkân vermedi. Jarse elbisesi biçimli bacaklarını açıkta bırakarak kalçasına doğru sıyrılmıştı. Birden Malko'nun elinden kurtularak:

— Lütfen durun! dedi.

Bakışları erkeğin uyanmış organına takıldı. Malko kadının başını ani bir hareketle kavrayıp karnına doğru bastırdı. Bazen bu tip sertlikler çok faydalı oluyordu.

Kadın büyük bir öfkeyle doğrularak:

— Serseri! Derhal beni geri götürün! Ben fahişe değilim! diye bağırdı.

Nefes nefese kalmıştı. Bir an göz göze geldiler.

— Yalvarmayı sevmem ama sizi arzuluyorum, dedi Malko.

Kadını tekrar kollarına aldığı anda öfkesinden eser kalmamıştı.

İhtirasla öpüşürlerken Farida'nın vücudu yılan gibi kıvrılıyordu. Kendini tamamen erkeğin kollarına bırakmıştı.

Bir ara geri çekilerek:

— Gidelim! dedi.

— Nereye?

— Yukarıdaki Mercedes işaretini görüyor musunuz? Oraya gideceğiz.

Tepenin yukarısında, cephesi yüz metreyi bulan geniş bir antrepo bulunuyordu. Binayı çevreleyen tel örgüye yaklaştığında:

— Burada çalışan bir sürü insan vardır, dedi Malko.

— Hayır kimse yok, diye cevapladı Farida. Bu bina hizmete açılmadan önce bir kısmı çöktü, mühendislik hatası yüzünden...

Gerçekten de ortalıkta kimseler gözükmüyordu. Her taraf boş bidonlar ve demir yığınlarıyla doluydu. Binanın arka tarafında yirmi kadar ağır vasıta duruyordu. Hepsinin de üzerinde aynı yazı vardı:

El Faker Import.

Anlaşılan burası Ummanlı'ya aitti. Malko arabasını kamyonların arasına park etti ve tekrar Farida'ya sarılmak istedi.

— İçeriye girelim, orada daha rahat ederiz, dedi Ummanlı kadın.

İçerisi o kadar büyüktü ki rahatlıkla iki bin kişi alabilirdi. Etrafta çıt çıkmıyordu. Malko yapımı henüz tamamlanmamış bürolara baktı. Deponun tozlu zeminine kıyasla orada daha rahat edecekleri muhakkaktı.

Farida uysal bir kedi gibi Malko'yu izledi. İçerisi boydan boya halı ile kaplanmıştı. Farida yüzünde hafif bir gülümsemeyle jarse elbiseyi tek hareketle üzerinden attı ve yere uzandı. Yarım kalan sevişmelerinin verdiği arzuyla:

— Haydi gel! diye inledi.

Ummanlı'nın duyduğu hazdan attığı çığlıklar boş antrepoda yankılar yapıyordu. Nihayet zevkin doruğuna ulaştıklarında genç kadının kolları aşığının boynuna sarılı, bir süre öylece kaldılar. Terden

saçları alnına yapışmış, makyajı akarak yüzüne dağılmıştı.

Birden genç kadın gülümsemeye başladı.

— Ne oldu? diye sordu Malko.

— Geniş yatak odaları, olimpik yüzme havuzu ve uzun tüylü halıları ile Umman'ın en güzel evine sahip olduğumu düşündükçe halimiz komiğime gidiyor. İlk defa böyle bir yerde seviştim. Harikaydı.

— Biriyle sevişmeydi çok mu oldu? diye sordu Malko.

— Dün akşamdan beri diye cevap verdi Farida. Kocam benimle her gece yatar ama çok bencildir. Kendi zevkinden başka bir şey düşünmez. Şimdiye kadar beni bir kere olsun okşamadı. Arabadayken okşamaların beni çok heyecanlandırdı... Ellerin çok yumuşak...

— Kocanı sık sık aldatır mısın?

— İlk kez oluyor. Bunu bir Ummanlı'yla yapmaya cesaret edemezdim. Büyük bir ihtimalle başkalarına anlatırdı. O yüzden davetlerde erkeklerle sadece biraz flört ediyorum, o kadar.

Malko genç kadının anlattıklarından etkilenmiş, biraz da üzülmüştü. O sırada Farida yüzünü buruşturarak:

— Sırtım ağrıdı, diyerek ayağa kalktı. Sevişmeleri sırasında halıya sürtünen sırtı kızarmış ve kabarmıştı.

— Kocan sırtını böyle görünce ne diyeceksin? diye sordu Malko.

— Jimnastik yaparken oldu derim, diyerek fettanca gülümsedi.

Sarmaş dolaş bir halde antrepodan çıktılar. Ticaret merkezine geri dönerlerken:

— Seni bir daha ne zaman görebilirim? diye sordu Malko.

Genç kadın makyajını tamamlamaya çalışıyordu:

— Bilmiyorum. Aslında bu çok zor. Önümüzdeki günlerde seni bir akşam yemeğe davet etmeye çalışacağım. Ama her gün Sadco Ticaret Merkezi'ne geliyorum, fakat orada görüşemeyiz.

— Beni telefonla arayabilirsin.

— Hayır, tehlikeli olur. Telefonum mutlaka dinleniyordur. Telefonları dinleyen de kocamın bir arkadaşı.

Genç kadından ayrıldıktan sonra Malko yine William Schackley gerçeğine dönmüştü.

Manuşer Farmayan yedi numaralı asansörü koruyan muhafızların arasından gülerek Malko'yu karşıladı. Malko bu ani ilginin nereden kaynaklandığını merak etti. Birlikte Susanna Rawlings'in kendilerini beklediği salona geçtiler. Çay servisi yapılmıştı bile..

— Hocatülislam Muntezari ile uzun uzun konuştum, aramızdaki sorunu tartışarak çözdük, Malko neredeyse adamı alnından öpecekti.

— Varılan anlaşmaya göre operasyon öngörüldüğü gibi yürüyecek, diye sözünü bağladı.

— Ama sonuca bağlanması gereken bir nokta daha var, diye ekledi. Muntezari benim gerektiği gibi davrandığımı kabul ediyor ama Humeyni'yi ikna edecek kadar güçlü değil.

Malko başından aşağıya buz gibi bir kova su döküldüğünü sandı.

— Bu da ne demek oluyor?

Manuşer Farmayan ayından bir yudum aldıktan sonra ağır ağır konuştu:

— Bu andan itibaren ben devredışı kalıyorum. Umman'daki İran temsilcisi Bay Kosrodar direkt olarak Humeyni'den emir alıyor. Schackley'le beraber Beyrut'tan gelen Hizbullahlar ise beni görmek dahi istemiyorlar.

— şimdi neredeler? diye sordu Malko.

Manuşer Farmayan'ın gözleri irileşti.

— Size yemin ederim ki bilmiyorum! şii mahallesinde saklanıyor olabilirler. Belki de Kosrodar'ın evindedirler. Onları havaalanından ayırdığımızdan beri görmedim.

İranlı susmuştu.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu Malko. Adamın boğazına sarılmamak için kendini güçlükle tutuyordu.

— Belki yararlı olabilirim düşüncesiyle birkaç gün daha Umman'da kalmaya karar verdim.

Malko, Ali El Faker'in söylediklerini hatırladı. Sultan'ın izni olmadan kimse Umman'ı terkedemeyecekti.

— Aldığınız değerli taşları ne zaman geri vereceksiniz? diye sakın bir şekilde sordu Malko.

Farmayan bunu beklemiyordu.

— Geri vermek mi? Ama onlar bana ait! diye bağırdı.

O sırada Susanna Rawlings sessizce odaya girmişti.

— Bay Farmayan'ın taşları neden iade edeceğini anlayamadım. Kendisi zerine düşen görevi yerine getirdi.

— Rehineyi bize getirmedi. Ayrıca onu geri alıp alamayacağımızı da hiç bilmiyoruz.

— Onu Beyrut'tan çıkarmak için hayatımı tehlikeye attım, diye sızlandı Farmayan. Üstelik Tahran, ikinci parti silahların parasını ödemeye yanaşmıyor. Bu iş bana çok pahalıya mal olacak.

İranlı kaşlarını çatmış, konuşmadan önüne bakıyordu. İyice çıkmaza girmişlerdi. Malko öfkesine hakim olmaya çalışarak:

— O halde pazarlığı Bay Kosrodar ile yapmam gerekiyor, dedi.

Farmayan başını salladı:

— İstiyorsanız deneyin, ama sonuç alacağınızı hiç zannetmiyorum. Benimle telefonla dahi konuşmak istemiyor. Umarım Ekselansları Ali El Faker size yardımcı olur.

Malko asansöre binerken öfkeden çıldırarak gibiydi. İranlılar'ın aynı rehineyi ikinci kere satmaya çalıştıkları ortadaydı ve onu serbest bırakmaya hiç niyetleri yoktu. Aşağıya indiğinde Chris ve Milton kanepelere gömülmüş kendisini bekliyordu. Milton esneyerek:

— Bize hâlâ iş çıkmadı mı? dedi.

— Yakında ortalık biraz hareketlenecek, dedi Malko.

O sırada Tahir, yüzünde geniş bir gülümsemeyle otelin lobisine girdi.

— Susuzluktan ölüyorum.

İlk kadeh viskiden sonra Ummanlı kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. El Bostan Umman'da içki içilebilen ender yerlerden biri idi. Tahir büyük bir mutlulukla gözlerini kapayarak:

— Bu habere Bay Grinnel'in çok sevineceğini biliyorum. Bize yardım edecek birini biliyorum.

— Kim? diye sordu Malko.

— Bir polis. Kendisi havaalanında çalışıyor. Yalnız bin dolar avans istiyor.

— Fazla istememiş.

— O halde parayı alın ve arabama gelin. Sizi bekliyorum, dedi.

Az sonra Tahir'in spor Jaguar'ıyla yola koyuldular. Tahir virajlı yollara saparak yavaş yavaş şehirden çıkmaya başlamıştı. Nihayet ıssız bir otoparka girerek arabasını durdurdu. Az ileride bir taksi duruyordu.

Taksiye yaklaştılar. Direksiyondaki Arap Malko'ya gülümsedi ve Tahir'e Arapça bir şeyler söyledi.

— Sizinle tanışmaktan memnun olduğunu söylüyor, diye tercüme etti Tahir.

— Bu gerçekten bir taksi mi? diye sordu Malko.

— Hayır, paravan olarak kullanılıyor. Göçmen bürosunun ihbar ettiği şüphelileri toplayıp Güvenlik Orgütü'ne teslim ediyor.

— Bizim olayla ilgili ne biliyor, diye sordu Malko.

— William Schackley'in tutuklu bulunduğu yeri bulabileceğini söylüyor.

Malko cebinden yüz dolarlık bir deste çıkararak adama verdi. Arap büyük bir dikkatle paraları saydıktan sonra, Tahir'e Arapça bir şeyler söyledi.

— Bu akşam sizi otelinizden arayacakmış. Adı Aziz. Odanızın numarasını soruyor. Sizinle anlaşacak kadar İngilizcesi varmış.

Aziz arabasına binip yanlarından ayrıldı. Malko'nun adamı gözü tutmamıştı. Aynı zamanda Ummanlılar ve İngilizler için de çalışıyor olmalıydı. Tahir söze girerek:

— Eğer rehineyi bulursa onbin dolar vereceğimizi söyledim, dedi.

El Bostan'ın lokantası hemen hemen boştu.

Clan Grinnel önündeki İstakozu yarım bırakmış, ekmek parçalarını top top yapmakla meşguldü. Bir ara bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Farmayan iti aklıma geldikçe ve ona bir şey yapamayacağımızı düşündükçe deli oluyorum,

dedi.

— Henüz kaybetmiş sayılmayız, dedi Malko. Ummanlılar William Schackley'in götürülmesine izin verdikleri takdirde Amerika'nın neler yapacağını biliyorlar. Tabii İranlılar rehineyi ikinci kez satmak için ellerine fırsat geçtiğinden çok memnunar.

— Ya kızartılmış on bir adam? diye sordu Grinnel.

— Unutmayın ki Ortadoğudayız. Burada kan lekesi parayla kolayca silinebilir, dedi Malko.

— Bu Farmayan pisliği ile çalışmamak gerektiğini söylemiştim, diye homurdandı Amerikalı.

— Dubai'den haber aldınız mı?

— Yükleme ve boşaltma tamamlanmış, diye öfkeyle konuştu Grinnel, İranlılar silahlarını alıp gitmişler.

Bu arada garsonlardan biri masaya yaklaşarak:

— Telefon efendim, dedi.

Malko telefondaki sesi tanıyamadı. Berbat bir İngilizce ile konuşuyordu. Sonunda Aziz olduğunu anladı. Heyecanla bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Söylediklerinden bir şey anlayamayan Malko telefonu resepsiyondaki çocuğa vererek tercüme etmesini istedi.

— Bu sabah tanıştığınız kişiymiş, derhal sizinle görüşmek istiyormuş.

— Şu anda nerede bulunduğunu sorun lütfen.

— Mina Kâbus'da sizi bekleyecekmiş.

— Tam olarak nerede bekleyecek, diye tekrar sordu Malko.

— Şii Camisi'nin karşısında, pazarın bulunduğu El Korniş'in girişinde. Acil olduğunu söylüyor.

Malko hemen masasına döndü.

— Tahir'in adamı bir şeyler bulmuş olmalı! diye bağırdı.

Grinnel'in yüz hatları yumuşamıştı.

— Haydi, hemen oraya gidelim, dedi Grinnel. Chris, Milton hazır olmak için tam üç dakikanız var.

— Ama biz zaten hazırız, diye homurdandı goriller.

Koşarak dışarı çıkarlarken, şef garson elinde aşçının hazırladığı özel tatlı tabakları, arkalarından bağıırıyordu:

— Beyler tatlılarınızı almayacak mısınız?

Clan Grinnel sırtıarak şef garsona doğru döndü:

— Sağol; tatlıyı dışarıda yiyeceğiz, dedi.

X. BÖLÜM

Aziz bir sigara yaktı ve pencereleri El Korniş Caddesi'ne bakan caminin hemen yanında Şii semtine uzanan yolu gözetlemeye başladı. Arabası El Korniş'in aşağısında, Mina Kâbus'daki küçük körfeze uzanan yolun kenarında duruyordu.

Diğer yanda Şii mahallesinin kalbini oluşturan, numaralanmış daracık yolları labirent gibi uzayan çarşı bulunmaktaydı. Orada, Ummanlı polislerin bile girmek istemedikleri bambaşka bir dünya vardı. Duvarların üzerinde Humeyni'nin portrelerine rastlanmıyordu ama odalarda ve avlularda varlığı su götürmezdi.

Birden arabasının kapısı açıldı ve itiraz etmesine fırsat kalmadan, sakallı, iriyarı bir adam arka koltuğa geçti. Pek sağlıklı görünmeyen bir ikincisi de hemen onu takip etti. Aziz kızgın bir ifadeyle onlara döndü.

— Boş değilim. Müşteri bekliyorum.

— Fazla uzağa gitmeyeceğiz, diye belirtti daha ufak tefek olanı.

Acem aksanı ile Arapça konuşmuştu. Aynı anda, sağ ön kapıda açıldı ve bir üçüncüsü:

— Beş dakika içinde dönmüş olursun. Doğruca Sidab'a çek, diyerek Aziz'in yanına yerleşti.

Sidab, Maskat yakınında bir balıkçı kasabasıydı. Aziz, tekrar öfkeyle üsteledi:

— Müşterimi bekliyorum, turistleri. Yerimden kıpırdayamam.

— Haydi, uzatma da yürü, dedi iriyarı olanı.

Aziz etrafına bakındı. Bir köşede çömelmiş oturan yaşlı bir adamdan başka kimseyi göremedi etrafta. Ve bu üç adamın da arabadan inmeye niyeti olmadığını anlamıştı, keyifsizce motoru çalıştırdı ve El Korniş'de geniş bir daire çizip El Minaa'ya saptı. Yolculuğu en çok on beş dakika sürerdi. Pırıl pırıl aydınlatılmış çift yönlü yola girdi. El Fajirah Lokantası'nın karşısına geldiklerinde, önde oturan adam:

— Sağa dön, dedi.

Sağ tarafta eski Ruwi yolundan başkası yoktu. Alnında soğuk ter taneleri birikti.

— Burası Sidab yolu değil, diye tısladı. Yandaki adam, kararlı bir el hamlesi ile direksiyonu çevirdi. Taksi fırladı ve El Korniş'i terketti. O sırada arkadaki adamlardan biri şoför mahalline doğru eğildi ve Aziz gırtlığına sarılan bir piyano telinin soğukluğunu hissetti. Bir çığlık attı ve koltuğunun altındaki silahına uzanmak için debelendi. Adamın biraz daha sıkması üzerine bu girişiminden vazgeçerek parmaklarını tel ile gırtlığı arasına sokarak hava almaya çalıştı. Gözleri yuvalarından uğramış bir halde yanındaki adamın sesini işitti..

— İlerle!

Aziz direksiyonun simidine yapıştı. Boynundaki basınç biraz hafiflemişti. En azından arabayı kullanabilirdi. Farları Djebel Bardah kanyonuna uzanan bomboş bir yolu aydınlattı. Ne bir ışık, ne de bir ev görünüyordu. Araba tümseklerin üzerinde sarsılarak ilerledi. Böylece beş yüz metre kadar

gittiler.

— Dur, diye ikaz etti Aziz'in yanındaki, farlarını söndür.

Ummanlı'nın her yanı ter içinde kalmıştı.

— Ben taksi şoförü değilim, diye kekeledi. Güvenlik'te çalışıyorum.

— Sahi mi? dedi arkada oturan yaşlıcası.

Aziz dikiz aynasına bir göz attı. Adam, tıpkı bir atın dizginlerini tutarcasına boynundaki telin uçlarını sol elinde gerdirmeye başlamıştı. Sağ elinde ise, uzun bir kama belirmişti. Ucunu şoför koltuğunun arkasından sertçe ileri doğru itti ve vücudunun tüm ağırlığı ile kurbanının sırtına yüklendi.

Aziz korkunç bir acı hissetti. Kalbinin yerinden söküldüğünü sandı. Öne eğilmek için bir hamle yaptıysa da boğazına sarılı kordon buna izin vermedi. Bir dakikadan fazla olduğu yerde çırpındı ve can çekişmesi bedenindeki bütün kan boşalıncaya kadar devam etti. Sonra bir an kasıldı ve ağzından kan geldi.

* * *

Malko minaresinden ezan sesi yükselen Şii camisinin tam önünde durdu. Aziz'in taksisi görünürde yoktu. Arabasından indi ve bir süre yolu gözledi. El Korniş'in öbür yanında birkaç Ummanlı deniz kenarında serinlemeye çalışıyordu. Konteynerlerin yansımaları ay ışığı altında çarpıcı bir manzara yaratıyordu.

— Biraz bekleyelim, diye önerdi Malko Hondasına döndüğünde.

Dört adam yirmi dakika boyunca sabırsızlanıp durdular. Çarşının dükkânlarında hâlâ canlılık göze çarpıyordu ama ne Aziz'den, ne de arabasından bir iz vardı.

— Otele dönelim, dedi Malko. Belki oraya bir mesaj bırakmıştır.

El bostan'da da hiçbirşey yoktu. Clan Grinnel Tahir'i aradı. Evinde yoktu.

— Sevgilisinin evinde olmalı, dedi Amerikalı.

Maskat istikametine hareket ettiler. Küçük başkent uykudaydı. Bu kez direksiyona Grinnel geçmişti. Amerikalı, Fransız Elçiliği'nin arkasındaki küçük bir evin önünde durarak motoru susturdu ve inip kapıyı çaldı. Tahir, Hintli kadınların sarilerine benzeyen bir kıyafetle kendisini karşıladı.

— Sana ihtiyacımız var, dedi Amerikalı.

Ummanlı onları, saçları karışmış bir kızın bulunduğu genişçe bir odaya aldı. Kız onlara aldırmadan esrar içmeye devam ediyordu. Üzerinde sadece küçücük bir bikini vardı. Birkaç dakika sonra Tahir giyinmiş olarak geri döndü ve hep birlikte çıktılar. Yol boyunca Grinnel, kendisine olanları açıkladı. Ummanlı endişeli görünüyordu:

— Aziz dikkatlidir ve her zaman silahlı dolaşır, dedi. Dahası saygı duyulan biridir. Güvenlik Örgütü'nde çalıştığını herkes bilir. Onu görmeye gideceğim. Belki bir şeyler öğrenirim. Beni El

Nalida Otel'i'nde bekleyin.

Tahir, bir süre sonra geri döndü. Oldukça kaygılıydı.

— Onu bulduk, dedi. Şii mahallesinin dışında bekliyormuş. Daha sonra arabaya üç kişi binmiş ve Maskat yönünde uzaklaşmışlar.

— Biz de aynı yoldan gelelim, dedi Malko.

Ağır ağır El Korniş Caddesi'nde yola koyuldular. Beş yüz metre sonra, tam denizin karşısında, El Fajirah lokantası belirdi.

— Durun! diye bağırdı Tahir.

Lokantanın kapısındaki görevliyle konuşmaya gitti. Döndüğünde yüz ifadesi daha da ciddileşmişti.

— Adam bir saat kadar önce eski Ruwi yoluna sapan bir araba görmüş. Bu da onu çok şaşırtmış, çünkü uzun zamandır o yol kullanılmıyormuş.

— Gidelim, dedi Malko.

Taşlı yolda ilerlemeye başladılar. Hepsi dikkat kesilmişti. El Korniş'in ışıkları artık çok geride kalmıştı. Yol kıvrılarak uzanıyordu. Çevre pusu kurmaya çok elverişliydi.

— İşte orada, diye bağırdı Malko.

Yolu tamamen kaplayan araba, tam önlerindeydi. Arabayı durdurup dışarı fırladılar. Etrafta bir ölüm sessizliği hakimdi. Malko, parmağı silahının tetiğinde ağır ağır Mercedese yaklaştı. Ön kapıyı yavaşça açtı ve içerisi aydınlandı. Şoför koltuğunda bir adam oturuyordu ve kafası arkaya düşmüştü. Aziz'in yüzü ve gövdesi kan içindeydi. Malko gözlerinin oyuk olduğunu dehşetle farkettiler. Dilinin etrafına rulo halinde sarılı bir yüz dolarlık banknot, arabanın loş ışığında sırıtmaktaydı.

— Aman Tanrım! diyebildi Clan Grinnel, buz gibi bir ses tonuyla.

Chris Jones ve Milton Brabeck bile bacaklarının kesildiğini hissettiler.

— Bunlar gerçek birer hayvan, diye haykırdı Milton.

Tahir kusmamak için kendini zor tutuyordu.

— Bunu yapanlar Ummanlı olamaz, diye güçlkle konuştu.

Aziz'in ceplerini aradılar ama bir şey yoktu. Sonra hep birlikte tek kelime konuşmadan Hondaya döndüler.

— Kesinlikle eminim, diye açıkladı Clan Grinnel. Mutlaka bir şeyler buldu ve bu yüzden onu ortadan kaldırdılar.

Geniş lobinin sinir bozucu havasından kurtulmak için Malko'nun odasında toplanmışlardı. Aziz'in işbirliği bir telefon konuşmasından öteye gidememişti.

— Bu işi Şii kentindekiler yapmıştır, diye konuyu alevlendirdi Tahir. Onlar birbirlerini tanırlar. Aziz'in orada muhbirleri olmalı. Ama temkinli olmasını da iyi bilirdi... Kent labirent gibi bir sürü mağaradan oluşmuştur. Yollar bile kayalar oyularak yapılmıştır.

Clan Grinnel masaya bir yumruk indirdi.

— Delilik bu! William Schackley buradan bir mil ötede ve biz elimiz, kolumuz bağlı oturuyoruz! Ummanlılar'ı harekete geçirmeliyiz.

— Dikkat edin, diye uyardı Malko. Eğer onlara sert davranırsanız bundan rahatsız olabilirler. Yarın sabahтан itibaren Kosrodar konusunu araştıracağım.

— Onun, nerede olduğunu bilseydim alev makinesiyle kızartırdım, dedi Grinnel. Tıpkı aşağılık Farmayan'ın yaptığı gibi.

— Hâlâ bize yardım edecek biri var, diye belirtti Tahir. Burada bazı sorunları olan bir Şii. 1980'de devrim hareketine katılmak için İran'a gitmişti. Geri döndüğünde ise, onu tutukladılar ve beş yıl hapis cezasına çarptırdılar.

— Şimdi nerede?

— Bir bankada çalışıyor. Ama hâlâ İran'la bağlantıları olduğuna eminim. Ve sık sık da Şii mahallesine gidiyor. Onu tutuklatan da Aziz'di

Malko, saatine bir göz attı. Sabahın biri olmuştu.

— Haydi, artık yatalım, diye önerdi. Yarına yapacak çok işimiz var.

Susanna Ravvlings'in canlı sesi Malko'nun yüreğini hoplattı.

— Bay Farmayan sizi görmek istiyor, diye belirtti genç kadın. Yeni haberleri varmış.

Malko sabahın sekizinden beri, Ali El Faker'i bulmaya çalışmış, ama başaramamıştı. Marjorie, Ummanlı'nın bir günlüğüne, ülkenin güneyindeki Dofar'a gittiğini bildirmişti. O olmadan, Iraj Kosrodar ile temas kurması zordu. Beş dakika sonra, çay ve havyardan oluşan kahvaltısını bitirmekle meşgul olan Manuşer Farmayan'ın karşısındaydı. Adam kendisini sevecenlikle karşılamıştı. Gözleri ile Susanna'yı yiyordu sanki. Daracık pantolonu genç kadının nefis kalçalarını bütün haşmetiyle ortaya çıkarmıştı. Susanna odayı terketmeden önce Malko'ya delici bir bakış fırlattı.

Manuşer Farmayan, konuşmaya başlamadan elini saçlarında gezdirdi:

— Bay Kosrodar ile bağlantı kurmayı nihayet başardım. Sizinle görüşmeyi kabul ediyor.

— Nerede ve ne zaman?

Farmayan'ın iri gözleri, Malko'nun üzerinde sabiteşti.

— Acele etmeyin. Önce Willijam Schackley'i bulmak için herhangi bir girişimde bulunmayacağınıza söz vermelisiniz. Uçağında ve havaalanında zaten iki kere kaygı verici durumlar yaşandı. Bir üçüncüsü olmamalı.

Malko içinden derin bir mutluluk duydu. Aziz, önemli bir ipucu yakalamış ve bu da İranlılar'ı korkutmuş olmalıydı. Bu sebepten de, onu ortadan kaldırmışlardı.

— Söz veriyorum, dedi Malko.

İri gözler bir an için canlanıverdi.

— Size inanabilir miyim?

— Elbette! dedi Malko. İyi niyetli insanlar arasında bulunuyoruz.

— Haklısınız, diye doğruladı İranlı soğuk bir ifadeyle. Bir şey daha var. Kosrodar ile yalnız olarak buluşacaksınız.

— Nerede ve ne zaman?

— Size tarafsız bir yer buldum, dedi Farmayan. Terrazza isimli bir italyan restoranı. Bugün saat bire doğru, öğle yemeğinde.

— Siz de gelecek misiniz?

— Hayır, ama siz beni durumdan haberdar edersiniz.

Derin bir iç çekti:

— Bu işin en kısa zamanda sona ermesini istiyorum! Ne yazık ki, bu olayın kahramanlarının hepsi iyi niyetli değiller. Amerikalılar, Suudi Arabistan'da beni içeri tıkmak için hazır bekliyorlardı ve belki de Umman'a vardığımızda beni öldüreceklerdi. Hatta, Beyrut'daki arkadaşlarım da beni zor durumda bırakmışlardı! Buna rağmen insan sözünde durmalı...

Bütün bu ahlak üzerine konuşmalar, iki milyon doları vermemek için, on iki adamı temizleyen birinin ağzına yakışmıyordu. Manuşer Farmayan ayağa kalktı ve sol elindeki tesbihini sallayarak söze devam etti:

Odayı terketmeden önce, Malko kendisine döndü.

— Bay Kosrodar, William Schackley hakkında size bilgi verdi mi?

— Sağlığı yerindeymiş, dedi İranlı. Bu adamlar vahşi değiller...

Ve dahası ölü bir rehine, hiçbir değeri olmayan bir rehine demektir...

O sırada Susanna Ravvings birdenbire beliriverdi. Oldukça neşeli bir havası vardı.

— Saunaya iniyorum, diye belirtti.

Asansöre binmek için koridoru birlikte geçtiler. Bütün kat sanki İranlı'dan başkası yaşamıyormuşcasına garip bir sessizlik içindeydi. Asansöre binmek üzereyken Susanna Rawlings Malko'ya yaklaşarak:

— Geçen gün her şey harikaydı, dedi.

Malko genç kadının dolgun kalçalarını okşadı.

— Beşinci katta duralım.

— İmkânsız, mutlaka haberi olur ve sizi alıkoyduğumu düşünebilir. Ama saat beşe doğru havuzda olacağım. Beni görmeye gelin. Belki size bir önerim olabilir.

— Ne tür bir öneri?

Asansörün kapısı açıldı ve Susanna sorusunu cevaplandırmadan bir gülücük ile veda etti.

William Schackley, acıdan ikiye katlanmış bir halde, işlemeye çalıştı. Beynine hücum eden kan şakaklarını zonklatıyordu. Dört günden beri kendisine antibiyotik veriyorlardı ama böbreklerinde müthiş bir sancı vardı. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Yeni gardiyanları kendisine hiçbir şey söylemiyorlardı.

Silahlarına sıkı sıkı sarılıp, yabani bakışlarını üzerinde gezdirmekle yetiniyorlardı. Ellerini kelepçelemişler, ayak bileklerini ise, iki metreden fazla uzağa gitmesine imkân vermeyen zincirlerle bağlamışlardı. Dışarıya penceresi olmayan pis kokulu, sıcak bir odada kalıyordu. Gardiyanların dışında gördüğü tek insan, kendisine günde iki öğün yemek getiren iriyarı bir kadındı. Nerede bulunduğunu kestiremiyordu. Bir dağ köyünde olduğu söylenebilirdi. Yakınlardaki bir camiden ezan sesleri duyuluyordu. Buraya getirilişinin nedenini ise anlayamamıştı. Uçaktaki sakallı adam, yakında bu cehennem azabının biteceğini kulağına fısıldamıştı. Eğer şu anda İran'da iseler neden kendisini normal bir hapishaneye koymamışlardı?

Henüz sorguya da çekilmemişti. Çünkü daha söyleyecek çok şeyi vardı. CIA adına çalıştığını açıkladığından beri İranlılar, bildiklerini itiraf ettirecek zaman bulamamışlardı...

Gardiyanı değişmişti. Yeni gelen hırçın ve kötü bakışlı bir genç adamdı. İçeri giren siyah kediye bir hamlede yakaladı. Bir an Amerikalı ile bakışları karşılaştı. Sonra ağır ağır, belinden bıçağını çıkararak hayvanın gövdesine sapladı.

Ne demek istediği son derece açıktı.

Terrazza, El Nahda Caddesi'nin yakınlarında, henüz yeni tamamlanmış bir gökdelenin arkasındaki bir otoparkın gerisinde yuvarlak, camlı bir yapıydı. Binayı bulabilmek için, Malko yirmi dakika kadar dolaşmak zorunda kalmıştı. Chris Jopes ve Milton Brabeck, arabadan inip etrafı kolaçan etmeye başladılar. Malko, Farmayan'ın uyarılarına rağmen, her ihtimale karşı onları yanında getirmişti.

— Hiç kimse yok, diye bildirdiler. Müşteri bile!

— Bekleyelim.

Bu gecikmede endişe edilecek bir durum yoktu, çünkü İranlılar'ın zaman kavramı olmadığı bir sır değildi. Kızgın güneş altında kavrulan park yerinde dayanılmaz bir sıcak vardı ve arabanın kliması bile etkisiz kalıyordu. Chris Jones gıcırtilı sesler çıkartarak 357 Magnum'un topunu çevirmekle meşguldü.

— İşte geldi, dedi az sonra Malko.

Diplomatik plakalı bir Mercedes park yerine giriyordu. Restoranın önünde durdu ve içinden yüzü çiçek bozuğu, sakallı, kravatsız bir adam indi.

Malko, Honda'dan çıktı.

— Beni burada bekleyin, dedi gorillerine.

William Schackley'in kaderini elinde tutan bu adam ile sonunda yüz yüze gelme fırsatını yakalamıştı.

XI. BÖLÜM

İraj Kosro dar sanki ışıktan rahatsız oluyormuşçasına hiç durmaksızın gözlerini kırıştırıyordu. Tıpkı kuşları gibi göz yuvaları birbirine yakındı. Siyah gözlerinde dolaşan parıltı, ona ürkütücü bir hava veriyordu. Malko'yu dinlerken başını hafifçe kıpırdatmakla yetinmekteydi. Lokanta hâlâ bomboştu. Chris Jones ve Milton Brabeck, İran temsilcisinin iki fedaisiyle birlikte dışarıda bekliyordu. İraj Kosro dar, kopardığı bir lokma ekmeği ağzında gevelerken, temkinli bir sesle söze girdi:

— Bütün bu olanlar kötü talihin bir cilvesi. Dini yetkililerimiz her zaman için insan hayatının korunmasından yanadırlar, tabii ki rehinelerin de. Ayetullah Humeyni bu konuda son derece hassastır.

— Ya bir yıldan fazla rehin tutulan, elli Amerikan Elçiliği mensubuna ne demeli? diye hatırlattı Malko.

— Onlar rehine değildi. Casusluk suçuyla tutuklanmışlardı, diye belirtti İranlı. Hepsinin ağır hapis cezalarına çarptırılmaları gerekirdi ama Ayetullah Humeyni insanca davranıp onları serbest bıraktı. O çok iyidir, bunu siz de biliyorsunuz...

— Madem rehineler hakkındaki düşünceleriniz bunlar, o halde William Schackley'i serbest bırakın, diye atıldı Malko. Daha fazla acı çekmesine gerek yok.

İranlı bir süre çenesini sıvazladı.

— Bunu gerçekten isterdim, fakat onu ellerinde tutan gençler Devrim'e son derece bağlıdırlar. Önemli bir Amerikan casusunu ele geçirdiklerini biliyorlar ve onu Ayetullah Humeyni'ye teslim etmeye yemin ettiler.

— Bu durumda Ayetullah Humeyni'nin bizzat olaya el koyması gerekir, diye hırslandı Malko, sınırlarının gerildiğini hissederek.

— Dini liderler bu tür olaylara doğrudan karışmayı onaylamazlar.

Malko masaya doğru eğildi. Altın rengi gözlerinde öfkesi açık bir biçimde okunuyordu.

— Buna rağmen Muntezari Beyrut'taki Hizbullahları, William Schackley'i salıvermeleri için ikna etmişti, öyle değil mi?

İranlı hemen savunmaya geçti.

— Evet. İnsani nedenler yüzünden tabii.

— Peki TOW'ların teslimi de mi insani nedenlerle?

Malko, İranlı'nın gırtlığına sarılmak için can atıyordu. Kosro dar cebinden bir deste fotoğraf çıkarıp masanın üzerine koydu ve Malko'nun önüne doğru itti. Malko alıp inceledi. Hemen hepsinde korkunç biçimde katledilmiş cesetler vardı. Midesi bulanarak resimleri geri verdi.

— Nedir bunlar? Ne demeye çalışıyorsunuz?

— Bunlar, Iraklı eşkiyalar tarafından kimyasal silahlarla öldürülen Pasdaranlar, diye açıkladı

İranlı. Bu vahşileri, daha fazla katliam yapmalarına izin vermeden ortadan kaldırmak insani bir görev oldu. Bu yüzden modern silahlara ihtiyacımız var.

Sözlerini daha önceden ezberlemiş gibi konuşuyordu.

Bir süre çayına şeker koymakla ilgilendi ve ardından ılımlı bir sesle devam etti:

— Peki neden CIA, Manuşer Farmayan'a çok sayıda Hizbullahı alev makinesiyle öldürüp rehineyi kurtarma emrini verdi?

Malko sıçradı:

— CIA asla böyle bir emir vermedi! Farmayan her şeyi kendi başına tezgâhladı. Rehine yüzünden kaybetmeyi göze alamadığı iki milyon dolarını kurtarmak için.

Iraj Kosroder, üzgün bir şekilde başını salladı.

— Farmayan da beni hayal kırıklığına uğrattı! Onu, Devrim'in sadık bir taraftarı olarak bilirdim. Geçmişte bize oldukça faydaları dokunmuştu. Bu olayda ise biz İranlılar kurban edildik. Beyrut'taki sadık adamımız Fadlallah rehinelerin tutulmasına karşı olduğunu resmen açıkladı.

Malko, yeniden dayanamayıp patladı.

— Siz de iyi biliyorsunuz ki, Lübnan'da rehineleri elinde tutan Fadlallah'ın ta kendisidir!

İranlı, "hayır" anlamında başını geriye attı.

— Bu, Amerikalılarca Siyonistler'in uydurması. Fadlallah dindar ve düşünceli bir insandır. Ona son derece saygı duyarız.

Ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Malko bu konuşmaya bir son vermek için sabırsızlanıyordu. Artık ciddi konulara dönmek zamanı gelmişti.

— Bu yemeğe ne gerek vardı? diye sordu Malko.

İranlı büyük bir hazla kerevetini çiğniyordu.

— Tahran ile irtibata geçtim, diye açıkladı. Ve dün gece, Dışişleri Bakanı ile görüştim. Ummanlılar ve biz, bu olayın artık sona erdirilmesini istiyoruz.

Sonunda asıl konuya gelmişti.

— William Schackley'i elinde tutan sizlersiniz, diye atıldı Malko. Onu serbest bırakmanız yeterli.

— "Ben" değilim, diye düzeltti İranlı. Bay Farmayan ile birlikte Beyrut'tan gelen Hizbullahlar.

— Farmayan, Hizbullahlar'ın artık kendisine itaat etmediklerini söylemişti.

— Doğru. Hizbullahlar aldatıldıklarını biliyorlar. Hocatülislam Muntezari'nin emirleri doğrultusunda hareket etmeye karar vermiş durumdadır.

Malko bu yalan ve entrikalardan sıkılmaya başlamıştı.

— Evet ya da hayır, Tahran, William Schackley'in salıverilmesini istiyor mu, istemiyor mu? diye sertçe atıldı. Eğer cevabınız olumsuz ise, artık konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı demektir.

Iraj Kosroder, birden afallamıştı.

— Tabii ki, biz verdiğimiz sözü tutmak isteriz! dedi. Yalnız..

Yeniden bir sessizlik çöktü. İranlı biraz çay içti ve bakışlarını eğerek elindeki tesbihle oynamaya başladı.

— William Schackley'i ellerinde tutan gençler nereye gideceklerini bilmez durumdadır, diye

yumuşak bir sesle söze girdi. Tutsakları ile birlikte Tahran'a gitmek isterlerse, bu olanlardan sonra Beyrut'a dönmeyi göze alamayacakları içindir.

— Peki bu durumda çözüm nedir?

— Kan bedelini ödemeleri gerekir, diye devam etti Kosrodar.

Nihayet baklayı ağzından çıkarmıştı.

— Peki şu kan bedeli kaç patlayacak?

— Öldürülen milislerin ailelerine dağıtılmak üzere iki milyon dolar.

— Bu yeterli olacak mı? diye sordu Malko.

Iraj Kosrodar, yeniden sessiz bir havaya büründü.

— Hayır, ama Muntezari'den cezalandırılmayacaklarına ilişkin bir yazı alacağım.

— O halde, diye özetledi Malko, iki milyon karşılığında William Schackley'i alabileceğiz?

— İnşallah! diye tısladı Kosrodar. Bu paranın ödenmesiyle son engellerin de ortadan kalkacağını sanıyorum.

— Bay Grinnel'le hemen görüşeceğim diye açıkladı Malko.

Iraj Kosrodar ayağa kalktı. Malko'nun elini sıktı ve lokantadan çıkmadan önce:

— Olumlu bir cevabınız olursa, gelip beni görün. Telefonu kullanmayın, dedi.

Malko, Mercedes'ine binene kadar onu gözleriyle takip etti. Biraz olsun rahatlamıştı.

— İki milyon dolar mı?

Grinnel öfkeden bembeyaz kesilmişti.

— Farmayan'ın onlara attığı kazığın bedelini bize ödetiyorlar.

— Sizi anlıyorum, dedi Malko. Ama bu noktaya geldikten sonra vazgeçmek aptallık olur.

— Güvenlik Örgütü'nden destek istesek?

— Umman polisinin sizi memnun etmek için Şii semtinde bir operasyona kalkışacağını sanmıyorum. William Schackley'i Umman'dan çıkarmanın güçlüğü İranlılar da, biliyor ve bu yüzden ne kadar para sızdırsak kârdır düşüncesindeler.

CIA bölge şefi derin bir iç geçirdi.

— Pekâlâ. Langley'e bir teleks göndereceğim. Fakat bu alçakların bize yeni bir oyun oynayacaklarına eminim.

Susanna Rawlings gerçekten de havuzdaydı. Malko, mayosunu giyip havuza inen asansöre yöneldi. Genç kadın kırmızı bikinisi, aynı renk sandaletleri ve gözlükleri ile, bütün erkeklerin rüyalarını süsleyecek güzellikteydi.

— Yanımdaki şezlonga uzanın, dedi Malko'yu görünce.

Malko bu tavsiyeye uydu ama bakışlarını da dokuzuncu kata çevirmeyi ihmal etmedi.

— Farmayan'ın bizi görmesinden çekinmiyor musunuz?

Genç kadın bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle:

— Ona, beklenmedik bir karşılama olduğunu söylerim, dedi.

Malko gözlerini genç kadından alamıyordu.

— Bu sabah bana bir işten söz etmiştiniz.

— Evet, size bir teklifte bulunacağım, dedi Susanna Rawlings.

— Nedir?

— Bu ülkeden ayrılmak istiyorum, ama pasaportum Farmayan'da. Kendisinininkiyle birlikte, otelin kasasına kilitledi.

— Sizi neden tutmak istesin?

— Bu olay bir sonuca ulaşınca kadar burada kalmak zorunda. Oysa benim anlaşılmam bitti. Londra'da beni bekleyen bazı işler var. Burada zaman kaybediyorum.

— Bu durumda ben ne yapabilirim?

— Beni ülkeden çıkarabilirsiniz. CIA'nın etkinliği oldukça fazla.

— Diyelim ki önerinizi kabul ettim, karşılığında ne vereceksiniz?

Susanna güldü.

— Çok önemli bazı şeyler.

— Ne gibi?

— Bunu uçağa binerken söyleyeceğim.

— Neden daha önce değil?

— Çünkü aptal değilim.

— Bu konuda Grinnel'i ikna etmem güç olacak, diye belirtti Malko. Çünkü size yardım edebilecek tek kişi o. Ama yine de kendisiyle görüşeceğim.

— Elinizi çabuk tutun.

Susanna Rawlings tekrar gözlüklerini takarak ayağa kalktı.

— Yarın, öğleye doğru burada olacağım. Fazla gecikmeyin, sonra pişman olabilirsiniz, dedi yapmacık bir ciddiyetle.

Malko genç kadının arkasından bakarken düşünüyordu. Susanna neden kaçmak istiyordu? Onu korkutan neydi?

Her şey tam bir arapsaçına dönmüştü. Şu anda en önemli sorun Washington'un William Schackley'in serbest bırakılması için istenen ikinci fidyeye göstereceği tepki idi.

Malko, yükselen güneşe baktı. Yeni başlayan gün, William Schackley için çok önemli bir gün olacaktı. Eğer Langley, iki milyon doları vermeyi reddedecek olursa, Amerikalı rehineyi bulmak için operasyonlara yeniden başlamaları gerekecekti. Malko kalbi sıkışarak, yeni haberler olup olmadığını öğrenmeye karar verdi.

Clan Grinnel, Langley'in cevabını o sabah öğrenmiş olmalıydı. Chris ve Milton'u havuz kenarında bırakarak, Honda'sına atladı ve Ruvvi'ye doğru sürmeye başladı.

Penta Tech'in kapısından içeri girerken CIA bölge şefinin sekreteri kendisine gülümsedi.

— Bay Grinnel de şimdi sizi otelinizden aramak üzereydi.

— İşler yolunda! diye belirtti Amerikalı Malko odasına daldığında.

— Kabul ettiler mi?

— Evet. Para teleks havalesi ile Umman Körfez Bankası'na gönderildi. Bizim binadaki şubeye. İstedığımız zaman çekebileceğiz.

Bu hiç de fena sayılmazdı. Nihayet tünelin ucunda bir ışık görünmüştü.

— O halde hemen Iraj Kosrodar'ı görmeye gidiyorum, dedi Malko. Bu arada, Susanna Rawlings ile ilgili sizden bir isteğim olacak.

Britanyalı'nın teklifini açıklayınca Clan Grinnel olduğu yerde sıçradı.

— Bu soytarılık da ne demek oluyor! O kadın MI 6 hesabına çalışıyor. Niye onlardan yardım istememiş? Atlatın gitsin.

— Ben Medina Kâbus'a iyi haberleri vermeye gidiyorum, dedi Malko.

İranlı Elçiliği'nin bahçesine girer girmez, iki sakallı Malko'nun Honda'sının yanı başında bitiverdi. Malko arabasının camını indirerek:

— Doktor Kosrodar burada mı? diye sordu.

— Evet, dedi gorillerden biri.

Adam, Malko'nun inmesi için arabanın yanından uzaklaşırken, diğeride içeri girmişti. Birkaç dakika sonra geri geldi ve Malko'nun içeri girebileceğini belirten bir işaret yaptı. Humeyni'nin dev bir posterinin önünden geçerek başka portrelerin süslediği bir odaya girdiler. Iraj Kosrodar, konuğunu nazik bir şekilde karşıladı.

— Birleşik Devletler, isteğinizi kabul etti, diye açıkladı Malko. Para burada. Artık bu işi en kısa zamanda bitirebiliriz.

Bu sırada, elinde tepsiyle içeri giren bir İranlı çay servisi yapıyordu. Iraj Kosrodar yumuşak bir ses tonuyla:

— Bu benim isteğim değildi, Bay Linge, diye düzeltti. Artık sıkıcı olmaya başlayan bu işin sonuca bağlanması için bir öneriydi. Bundan sonra gereğinin yerine getirilmesi için elimden geleni yapacağım.

Adamın sinirleri çelikten olmalıydı.. Malko İranlı'nın gırtlığına sarılma arzusunu bir kez daha bastırmaya çalışarak çayını yudumladı. Iraj Kosrodar, sevecen bir tavırla ekledi:

— Bir ilerleme sağladığımda otelden sizi arayarak haberdar edeceğim.

— Bir araba sizi bekliyor, efendim.

Resepsiyondaki görevlinin uyarısı, havuz başında güneşlenmekte olan Malko'yu yerinden sıçrattı. Susanna randevusuna gelmemişti. Gerçekten de otelin önünde bir araba bekliyordu! Ali El Faker'in beyaz Rolls Royce'u. Otelin kapıcısı binmesi için arabanın kapısını açınca Malko, Iraj Kosrodar'ın sevimsiz suratıyla karşılaştı. İranlı neşeli bir gülümsemeyele:

— Gelin Bay Linge, dedi.

Malko, arabaya bindi.

— Dostumuz Ekselansları, ikimizi birlikte kabul etmek arzusunda, diye açıkladı İranlı. Görüyorsunuz ya, hiç zaman kaybetmedim.

Ali El Faker'in sarayına kadar yol boyunca havadan sudan konuşmakla yetindiler. Kosrodar'ın, topladığı tüm bilgileri öncelikle öğrenme hakkını Ummanlı'ya sakladığı açıkça anlaşılıyordu. El Faker, onları malikânesinin ihtişamlı girişinde karşıladı. Her zamanki gibi son derece soğukkanlıydı. Birlikte çalışma odasına girdiler.

— Bay Linge, diye söze başladı Ummanlı, Ekselansları Kosrodar, vardığınız anlaşmadan bana söz etti. Bununla birlikte geçmişte olanlar nedeniyle biraz tedirgin. Bir sorun çıkarmadığınız takdirde operasyonun bundan sonrası için kefil olacağımı bilmenizi isterim.

— Size teşekkür borçluyum, dedi Malko.

— Takasın yapılacağı yer hususunda bir arayışa girdik. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği tarafsız

bir yer.

Ali El Faker Dom Perignon'undan bir yudum aldı ve dokunaklı bir sesle devam etti:

— Bir çözüm bulduğumu sanıyorum. Şehirin içinde, El Quorum Roundabout'un tam karşısındaki tepede, bana ait bir antrepo var.

— Anlıyorum, dedi Malko bu rastlantıdan eğlenerek, fakat neden sizin evinizde değil?

— Majesteleri bunu istemiyor.

— Peki nasıl ayarlayacaksınız? diye sordu Malko.

— Buluşma, yarın, yani cumartesi günü saat üç olarak kararlaştırıldı, dedi Kosrodar berrak bir ses tonuyla. Ben Bay Schackley ile birlikte orada olacağım ve siz de söz konusu parayı getireceksiniz. Umarım arkadaşınızı size sağ olarak teslim ederken Bay Grinnel de orada hazır bulunur...

— Orada olacak, diye güvence verdi Malko.

— Bu durumda, diye bağladı Ali El Faker, her şey tamam demektir.

Dom Perignon dolu kadehini kaldırdı ve Malko da ona eşlik etti. Iraj Kosrodar ellerini kavuşturup, İslam yasalarına aykırı bu kutlama şeklini sadece seyretmekle yetinmişti. Malko ilginç rastlantıya gülüyordu. Ali El Faker Malko'nun antrepoyu bambaşka sebeplerle daha önce de ziyaret ettiğini bilemezdi. Bu mutlu sonuçtan memnun görünen Ummanlı boşalan kadehini masaya bırakarak:

— Bay Linge, bu iş tatlıya bağlandıktan sonra, yarın sizi tekrar görmek isterim, dedi.

Konuşmanın artık sona erdiğini belirtircesine, ayağa kalktı. Iraj Kosrodar, ev sahibini selamlayarak öne geçti ve Malko ile birlikte beyaz Rolls Royce'a bindiler. Medina Kâbus'da önce İranlı arabadan indi.

— Yarın saat üçte, diye hatırlattı.

— Yarına.

Rolls Royce yoluna devam ederken, Malko da düşünmeye başladı. Bu "mutlu son" da, ona ters gelen bir şeyler vardı. Yine de iyi haberleri Clan Grinnel'e götürmek için sabırsızlanıyordu.

— Sizi görmeye inebilir miyim? Yalnız bir dakika?

Susanna Rawlings'in sesi oldukça sıkıntılıydı.

— Elbette, dedi Malko.

Bir dakika sonra kapısı vuruldu. Genç kadın mükemmel makyajı, göz kamaştırıcı mücevherleri, omuzlarını, açıkta bırakan siyah ipekten dekolte elbisesiyle harika görünüyordu.

— Çok güzelsiniz. Bir yere mi gidiyorsunuz?

— Bir kokteyle, ardından da bir davete katılacağım.

— Yalnız mı?

— Evet. Manuşer Farmayan dışarı çıkmaya korkuyor. Yukarıda, kendini emniyette hissediyormuş. Öğlen gelemediğim için kusura bakmayın. Bana bir cevap getirdiniz mi?

— Hayır, dedi Malko. Clan Grinnel, sizin sorununuza karışmak istemiyor.

Susanna uzun süre bakışlarını Malko'nun üzerinde sabitleştirdi. Gözlerinde derin bir keder okunuyordu.

— Öyle olsun, diye mırıldandı sadece.

Malko, onun hemen odadan çıkıp gideceğini düşündü, ama aniden genç kadın elini sırtına götürüp fermuarını açtı ve elbisesini omuzlarından aşağıya kaydırıldı.

— Seviş benimle, dedi arzulu bir sesle.

Ses tonu son derece davetkârdı. Birbirlerine sarılı bir halde kendilerini yatakta bulmaları çok sürmedi. Susanna'nın dili ve elleri ile başlattığı aşk oyununa Malko da aynı şekilde karşılık vererek delice sevişmeye başladılar. Genç adamın erkekliğinin Britanyalıya kadın olduğunu doyumsuz bir şekilde hatırlatmasından sonra, büyük bir rahatlama içinde birbirlerinden ayrıldılar.

— Harikaydı! dedi genç kadın. Size aşık bile olabilirim. Gözlerinize bayılıyorum.

Banyodan çıktığında görüntüsü dayanılacak gibi değildi. İpek elbisesini giymiş, saçlarını düzeltmiş ve makyajını eksiksiz tazelemişti.

— Bana bir veda öpücüğü ver sevgilim, dedi buruk bir sesle.

Genç kadın koridorda uzaklaşırken, Malko kendini yatağın üzerine bıraktı. Susana Rawlings, gerçekten anlaşılmaz bir kadındı.

XII. BÖLÜM

Üzerinde Mercedes yıldızının yükseldiği dev antrepo El Nahda Caddesi ile ve Quorum Heights Yolu'nun arasında kalan düzlükteki tepeyi tamamen kaplıyordu.

— Burası mı? diye sordu Clan Grinnel. Hemen her gün önünden geçiyorum.

Ses tonu gergindi. Ingram'ı iki şarjörüyle birlikte dizlerinin üzerinde duruyordu. Malko ise süper yassı tabancasını kemerine yerleştirmişti. Honda az ötede dönüş yaparak antrepoya ulaştı ve açık bahçe kapısından içeri girdi. Bekçi kulübesi boştu. Saat üçe on vardı ve kahredici sıcak nedeniyle etrafta hiçbir canlı görünmüyordu. Malko binanın çevresinde ağır ağır bir tur attı. Kimseye rastlamadılar. Kamyonlar hâlâ arka tarafta dizili duruyordu. Malko arabanın burnunu geliş istikametine çevirerek binanın önünde, kapının tam yanında durdu, içinde iki milyon dolar bulunan küçük valizi ayaklarının dibine koyan Clan Grinnel bakışlarıyla çevreyi tarıyordu.

— İçeriye de bir göz atacağım, dedi.

Ingram'ını avucunda sıkarak içeri süzüldü.

Malko da girişi kolluyordu. Birkaç dakika sonra Amerikalı geri döndü.

— İçerisi boş gibi, ama tuzak kurmaya elverişli çok yer var.

Honda'nın radyosunda Arapça şarkılar başlayınca, sinirlenerek sertçe düğmesini kapattı. Yolu gözetleyerek beklemeye başladılar. Clan Grinnel oturduğu yerde huzursuzlanıyordu.

— Gelecekler mi dersiniz?

— Evet, dedi Malko. İşte oradalar.

İki araba tepeyi tırmanıyordu. Bir Mercedes ve Land-Cruiser tipi bir Toyota. Camları fume rengiydi ve içerisi kesinlikle görünmüyordu.

— Bir türlü inanamıyorum! diye mırıldandı Amerikalı.

İki araç parmaklıklılı kapıdan içeri girer girmez birbirlerinden ayrıldılar. Mercedes sağa saparak binanın arkasında gözden kayboldu. Toyota ise üzerlerine yöneldi. Malko, camının indiğini ve kendilerine çevrilen bir namlunun belirdiğini farketti. Birdenbire damarlarındaki kanın akışı hızlandı. Bir omuz darbesiyle kapıyı açtı ve kendini yere atarken haykırdı:

— Clan! Atlayın!

Clan Grinnel, hiç beklemeden söyleneni yaptı. Ingram'ını hâlâ sağ elinde tutuyordu. Her biri bir yana savrulurken betonun üzerinde yuvarlandılar. Büyük bir tıslamanın ardından korkunç bir patlamayla Honda bir ateş topuna dönüştü. Malko ve Clan Grinnel antreponun duvarının dibine sinmişlerdi. Patlamanın yarattığı berbat koku ve kara bir duman rüzgârın etkisiyle üzerlerini yaladı.

Malko, riski göze alıp başını uzattığında bir adamın Land-Cruiser'den aşağı atlayıp yeni bir RPG 7 roketini ateşlemeye hazırlandığını gördü. Birkaç saniye içinde kömür haline gelmeleri işten değildi.

— Allah kahretsin! diye bağırdı Amerikalı, dolarlar!

İki milyon dolar arabayla birlikte kül olup gidecekti.

— Şimdi bunu düşünemeyiz, dedi Malko.

— El Faker köpeğinin işi bu! diye gürledi Clan Grinnel.

Ayağa kalkıp doğruldu ve Ingram'ını Land-Cruiser'e çevirerek üst üste tetiğe bastı. Kurşunlar ön camı parçalayınca aracın boş olduğunu anladılar. Duvarın ardına mevzilendiklerinde, arabadakiler de dışarı çıkmışlardı. Üstelik diğer arabadakiler de cabası! Malko gerideki ıssız antrepoya baktı. Arkadan saldırıya uğrayabilirlerdi. Çok çabuk karar verip harekete geçmezlerse ölüm kaçınılmazdı.

— Dikkat!

Toprağa sürten lastik sesleri etrafı inletti. Diğer araba kamyonların ön tarafında durmuştu. Bir adam dışarı fırladı ve araba tekrar hareket etti. Adam binanın girişine mevzilenerek omuzunun üstündeki RPG 7'yi ateşlemeye hazırlandı. Clan Grinnel ve Malko kendilerini bir çukura atmak için ancak vakit bulabilmişlerdi. Bazı Arapça bağırışmalar ve emirler duyuldu. Clan Grinnel nefesini tutarak:

— Binayı kuşattılar, dedi. Şefleri, henüz zamanları olduğunu söyledi.

Demek AH El Faker de bu işin içindeydi. Malko başını kaldırdı. RPG 7'yi taşıyan adam bir direğin arkasına sinmiş, silahı antreponun içine nişanlamıştı. Honda'dan yükselen duman bulutları çevreyi kaplamıştı. Malko antreponun diğer köşesinde iki silahlı adamın her yeri kontrol ettiğini gördü. .

— Taktikleri basit, dedi. Bizi dışarı çıkmaya zorlayıp sonra da RPG 7 ile temizleyecekler.

Amerikalı, alnında biriken kir ve teri elinin tersiyle sildi.

— Buradan çıkmak istiyorum. Kebap olmayı bekleyemem. Bizim iki goril ne halt ediyor?

— Hiçbir fikrim yok, diye belirtti Malko.

Önceden oraya gelip saklanmış olan Chris Jones ve Miltön Brabeck'in çoktan harekete geçmiş olmaları gerekirdi. Hâlâ ne bekliyorlardı?

— Girişe ulaşıp oradan da yola çıkmayı denemeliyiz, dedi Malko.

Anayola çıkmayı başarırlarsa, düşmanları onlara açıkta saldırmaya cesaret edemezlerdi.

Bulundukları çukurdan aynı anda fırladılar ve molozların arasında hızla koşmaya başladılar. Adamlar kaçtıklarını görmüştü. RPG 7'li manyak vahşi bir savaş çılgılığı atarak, roketi fırlatırken bir diğerinin Kalaşnikofundan çıkan mermiler birkaç metre ötelerinde toprağı taradı. Malko son anda kendisini bir demir yığınının arkasına atmaya başarmıştı.

Toz bulutu arasında gözleriyle Clan Grinnel'i aradı. Amerikalı ortadan kaybolmuştu.

— Clan!

— Buradayım.

Amerikalının sesi, birkaç metre gerideki derin bir çukurdan gelmişti. Malko o yana döndü. Düşmanlarından biri, Kalaşnikofu elinde, kendilerine doğru yaklaşıyordu. Çok genç, sakallı bir Hizbullah'tı. Malko dikkatle nişan alıp tabancasının tetiğine bastı. Kurşun hedefini bulmuştu.

Antreponun her yanından yeni çılgınlıklar işitildi. Bu kez fena köpürmüşlerdi. Malko, Clan Grinnel'e seslendi:

— Haydi, çabuk olun.

Sürünerek çukura geldi. Amerikalı molozların arasına oturmuş bir yandan da ayak bileğini tutuyordu. Acı çektiği yüzünden okunuyordu.

— Bileğim! diye bağırdı.

Ayağa kalkmayı denediyse de acı içinde haykırarak yere düştü. Malko başını harfçe kaldıracak oldu, ama aynı anda bir kurşun yağmuruyla karşılaştı. Yine de durumu görece kadar zaman bulabilmişti. Dört adam, roketatarın koruması altında bulundukları yöne doğru ilerliyordu. Bu durumda fazla seçme şansları yoktu. Ya kurşunlara hedef olacaktı, ya da rokete.

Chris Jones ve Milton Brabeck nerede kalmışlardı? Birdenbire, oraya ilk geldiklerinde farketdiği bir ayrıntıyı hatırladı. Bir kez daha göz atmak için başını uzattı ve yanılmadığını anladı: Kamyonların oluşturduğu sırada bir tanesinin park edişi ötekilerinden farklıydı. Ön kaportası hangarın iç kısmına dönüktü,

— işte orada!

Tam zamanında eğilmişti. Mermi, keskin ve yakıcı dumanlar çıkararak birkaç metre ötesinde patladı. Malko nefesi kesilip iki büklüm öksürmeye başladı. Birden Clan Grinnelin bağırdığını duydu!

— Neler oluyor? Neler oluyor?

Chris Jones, 357 Magnum'un kabzasını iyice kavramadan önce, terleyen elini pantolonuna sildi. Ayaklarının dibine ufak bir Uzi ve iki adet portakal rengi el bombası yerleştirmişti. Elleri durmadan terliyordu. Şoför mahallinde ısı 60 derece olmalıydı. Milton Brabeck de sindiği ön panelin arkasında farklı durumda değildi.

— Sanırım gitme zamanı geldi, dedi boğuk bir sesle.

Şafaktan önce gelip, bu dev kamyonlardan birine mevzilenmişlerdi. Saklanmak için ideal bir yerdi. Kapının kilidini açıp motoru çalışır duruma getirmeleri zor olmamıştı.

İki arabanın gelişini dikkatle izlemişler, fakat RPG 7'nin varlığı müdahale planlarını bir anda altüst etmişti. Korkunç silah, içinde bulundukları kamyonu akordeona çevirebilirdi. Dahası saldırganlar, Milton'un atış menzilinın dışındaydı. Ama artık daha fazla bekleyemezlerdi. Clan Grinnel ve Malko'nun, Hizbullah komandolarına karşı koyacak güçte olmadıklarını biliyorlardı.

Milton Brabeck, motoru çalıştırmak için ucu çıplak iki kabloyu tutarak:

— Hazır mısın? diye sordu.

Chris Jones, 357 Magnum'u belinde, direksiyona yapışmış, otuz tonluk Volvo'yu hareket ettirmek için sabırsızlanıyordu. Her şey an meselesiydi. Eğer motor teklerse RPG 7'yi kullanan katil, onları farkedip vurabilirdi.

— Tamam! diye bağırdı Chris.

Milton kabloları birbirine yaklaştırdı ve değirdi. İçinden saniyeleri sayarken gözünü RPG 7'yi taşıyan saldırgandan ayırmıyordu. Komandonun sırtı onlara dönüktü. Henüz bir şeyin farkında değildi. Güçlü motor büyük bir homurtuyla çalışmaya başladı. Chris Jones gözünü roketatarlı fedaiden ayırmadan bir an bekledi, sonra gaza yüklendi. 600 beygir gücündeki motorun çektiği 30 tonluk Volvo bir gergedan gibi ne sıçradı. RPG 7'li saldırgandan 30 metre mesafedeydi. Milton Brabeck camı indirdi. Ve iki eliyle Uzi'yi kavrayarak hedefini taradı. Aynı anda fedai de dönmüştü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ama kendini çabuk toparladı. O sırada Volvo bir tümsekten sekince Milton'un mermileri hedefi bulamadı. Midelerinin kasıldığını hisseden iki Amerikalı RPG 7'nin üzerlerine çevrildiğini gördüler. Milton bir kez daha Uzi'nin tetiğine bastı ama kamyonun sarsıntısı işini zorlaştırıyordu.

RPG 7'yi ateşlemeye hazırlanan saldırgan parmağını tetiğe yerleştirip nişan aldı. Chris Jones ölümle yaşam arasında yalnızca birkaç saniyeleri kaldığını anlamıştı. Ağır kamyonla düşmana vaktinde ulaşmaları imkânsızdı. Birden aklına gelen fikirle kornaya bastı. Ortalığı ınlatan bu ani sesle irkilen Hizbullah tetiğe dokunduğu anda silahın namlusu da hedeften sapmıştı. Mermi şoför kabinini sıyırıp hangarın duvarında patladı. Fedai kendini yana atacak zaman bulamadı. zerine doğru gelen kamyona korkuyla baktı. Bir an sonra dev tekerleklerin altında kaybolmuştu. Volvo birkaç metre daha yalpalayarak yoluna devam etti. Diğer Hizbullah'lar bu sahne karşısında donup kalmışlardı. Goriller motoru çalışır vaziyette bırakarak kamyondan atladılar. Bir yandan da deli gibi çevreye ateş ediyorlardı. Saldırganlardan ikisi vurulmuştu. Milton ellerini ağzının kenarında birleşerek var gücüyle bağırdı.

— Neredesiniz?

Malko toparlanarak haykırdı:

— abuk buraya! Başkaları da var!

İki goril sesin geldiği yana koştular. Chris, Clan Grinnel'i çukurdan çıkarmaya çalışırken Milton Brabeck Uzi'siyle direnmeye devam eden komandoları yaklaştırmamaya çabalıyordu. Küçük grup, kamyona doğru sürünmeye çalışırken birden Malko, antreponun öbür köşesinde RPG 7'nin namlusunu farketti.

— Orada, diye uyardı.

Dört adam, hemen bir demir yığınının ardına gizlendiler.Etrafa dağılan diğer Hizbullah'larda bir hareket yoktu. RPG 7'yi taşıyan bir sütunun arkasına sinmiş Volvo'yu kolluyordu. Kurbanlarının buradan çıkmak için onu kullanmak zorunda olduklarını biliyordu. Malko kulak kesildi. Binanın içindeki gürültüler iyice azalmıştı. Chris'e dönerek:

— Gz yaşartıcı bombalar, dedi.

Chris Jones, Milton'un açtığı koruma ateşi altında, iki büklüm uzaklaştı.öfkeden deliye dönen Clan Grinnel durmadan söyleniyordu.

— Alçaklar! Bunun hesabını verecekler!

Az sonra Chris el bombalarıyla geri döndü.

Malko bunları aldı ve Chris'e:

— Clan Grinnel'i kamyona götürün, dedi. Milton sizi koruyacak. Binmek için benim bombaları kullanmamı bekleyin.

Üç adam, kamyona ulaşınca Malko ilk el bombasını savurdu. Bomba RPG 7'li fedainin birkaç

metre ötesinde patladı. Hizbullah, Milton Brabeck'in açtığı ateş sonucu kasığından vurulup yere yıkılmıştı. Chris Jones ve Clan Grinnel de aynı anda kamyonu binmişlerdi.

— Geri gitmeye başlayın! diye bağırdı Malko.

Motorun kükremesiyle beton zemin sarsılmaya başladı. Malko, ikinci el bombasını da fırlatarak,kendini kamyonu atmayı başardı. Volvo zikzaklar çizerek bir süre geri geri gitti, ardından son hızla ileri atıldı. Mercedes ile burunburuna geldiklerinde yapacak hiçbir şey yoktu.Dev kamyon, şoförün bulunduğu taraftan araca hızla bindirdi. Çarpmanın şiddetiyle kamyon derin bir sarsıntı geçirirken, Mercedes de enkaz yığını haline gelmişti.

Volvo, ardında büyük hasar ve çok sayıda ceset bırakarak Quorum Heights Yolu'na çıktı ve arabaların arasına karıştı. Malko ancak o zaman bir elinin ve alnının kanadığını farketmişti. Chris Jones kornaya basıp bir aracı sollarken:

— Kamyonu yıkatsak iyi olur, dedi. RPG 7'li köpek tekerleğe pislemiş.

Clan Grinnel, bileğindeki acıya rağmen, öfkeyle küfretmekten geri kalmıyordu:

— Bu Ali El Faker, tam bir orospu çocuğu! Bu tuzaktan mutlaka haberi vardır. Herif bizden kurtulmak istedi.

— Bunu kendisine sorarız, dedi Malko.

XIII. BÖLÜM

Ali El Faker'in malikânesinin girişini denetleyen muhafız, otuz tonluk Volvo'yu görünce durmasını işaret etti. Ekselanslarının konukları genellikle kendisini ziyarete kamyonla gelmezlerdi. Chris Jones hızını kesmeden kornaya bastı. Bekçinin ürkek bakışları altında direksiyonu yana kırdı ve malikânenin görkemli bahçe kapısının önünde durdu. Malko'ya dönerek:

— Kapıyı çalalım mı, yoksa çalmadan mı girelim? diye sordu.

— Bence sürpriz yapsak daha iyi olacak, dedi Malko.

— O halde sıkı tutunun, diye seslendi goril.

Vitesi bire aldı ve gaza bastı. Volvo, saatte kırk km'lik bir hızla ileri atıldı. Demir parmaklı kapı otuz tonluk kamyonu fazla dayanamadı. Chris Jones aynı hızla yoluna devam etti ve binanın girişinde ani bir fren yaparak durdu. Pakistanlı hizmetkâr neler olduğunu anlamak için dışarı fırladığında Chris Jones'un 357 Magnum'u ile burun buruna geldi.

— Saygıdeğer patronun nerede? diye sordu Amerikalı.

Malko ve Clan Grinnel de yanlarına gelmişti.

— Evde hiç kimse yok, diye Pakistanlı korku içinde geveledi.

— Yalan söylüyor, dedi Malko. Arabası burada.

Beyaz Rolls Royce, diğer üç arabayla birlikte garajdaydı. Chris Jones, silahını hizmetkârın kulağına yaslayarak tetiğe bastı. Kurşun arkadaki duvara saplandı. Goril, hâlâ sıcak olan namluyu tekrar hizmetkârın kulağına yapıştırdı:

— Son kez soruyorum. Nerede o?

Adam dizlerinin titremesine hakim olamıyordu. Düşmemek için duvara tutundu. Birlikte oturma odasını geçip bir koridora girdiklerinde birden Marjorie ile karşılaştılar. Genç İrlandalı elinde krom kaplamalı küçük bir tabanca tutuyordu.

— Bu ne demek oluyor? Derhal durun.

Chris Jones gülümseyerek öne doğru bir adım attı. Genç kadın kalkan tokadı göremedi bile. Yediği darbenin etkisiyle silahını düşürmüştü. Şaşkın bir halde ağzının kenarında biriken kanı silmeye çalıştı. Dehşet içinde kendilerini izleyen bir düzine Pakistanlı ve Filipinli hizmetkârın arasında ilerlediler. Majorie kapalı bir kapının önünde durdu ve fısıldadı:

— Burası.

Malko onu kenara çekerek içeri girdi. Bir sauna, masaj masası ve çeşitli vücut geliştirme aletlerinden oluşan bir jimnastik salonuydu burası. Ali El Faker, çıırılçıplak, bir masanın üzerine yüzükoyun uzanmış, çevresini saran dört Filipinli kadının vücudunun her noktasına yaptıkları masajın etkisiyle iyice gevşemişti. Ummanlı gelenleri henüz farketmemişti. O sırada Filipinli kadınlardan biri arkasını döndü ve birden büyülenmişcesine donup kaldı.

Chris Jones, duvardaki "F" harfi yazılı vitrayı görünce silahını doğrultup tetiğe bastı. Camları parçalayan kurşunun sesi salonda sert bir yankı yapmıştı. Ali El Faker, rüyadan uyanır gibi yerinden doğruldu. Dört adama hayretle baktı. Bir saniye kadar düşündü, masaj masasından atladı ve duvarda asılı duran telefona doğru seğırtti. Ama Chris Jones'un tabancasından fırlayan mermi cihazı kullanılmaz hale getirmişti. Chris buz gibi bir sesle:

— Öteki kurşunu tam alnının ortasına yersin, diye tehdit etti.

Ummanlı mekanik bir hareketle, bir havluya sarınırken titrek bir sesle mırıldandı:

— Siz delirmişsiniz. Hepinizi bu ülkeden sürdürebilirim.

Malko, bu tatsız konuşmaya bir an evvel son vermek istiyordu. Çünkü konuşma uzadıkça, olaylar El Faker'in lehine gelişebilirdi.

— Bay El Faker, diye söze girdi, dün burada kararlaştırdığımız randevudan geliyoruz. Ama orada William Schackley yerine silahlı katillerle karşılaştık. Ve mucize eseri kurtulmayı başardık. Sizden bir açıklama bekliyorum.

Ali El Faker'in yüzüne tekrar renk gelmeye başlamıştı. Kararlı bir sesle konuştu:

— Olanlardan haberim yok. Hem buraya nasıl girdiniz?

— Size ait bir kamyonla, diye cevapladı Chris Jones.

— Konu bu değil, dedi Malko. Bizi tuzağa düşürdünüz.

— Alçak! diye gürledi Clan Grinnel. Her şeyi önceden tezgâhlamışlar. Geberteceğim onu.

Birden atılıp Chris Jones'un 357 Magnumunu kaptı ve Ummanlı'nın yânına giderek namluyu midesine dayadı. Malko bir an için onun tetiğe basacağını sandı. Ummanlı eski soğukkanlılığına kavuşmuş görünüyordu.

— Eğer beni öldürürseniz, diye mırıldandı, bunu size ödetirler.

O sırada Marjorie, isterik bir sesle bağırarak odaya girdi:

— Polise haber verdim. Birazdan burada olurlar.

Malko bir süre bakışlarını Ali El Faker'in üzerinde gezdirdi. Bu adam ortalığı bir kan gölüne dönüştürebilirdi. Milton Brabeck ise pek şaşırılmışa benzemiyordu.

— Bu baydan çok iyi bir rehine olur, diye söze girdi. Onu bizim elçiliğimizde aramak kimsenin aklına gelmez. Ve küçük sırlarını bizimle paylaşmaya ikna etmeye yetecek kadar da bol zamanımız olur.

Goril, hiç de diplomatik incelikten anlamıyordu. Ali El Faker sakın bir sesle:

— Marjorie, hemen polise telefon edin. Onlara bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyin. Bu olaya başkalarının müdahale etmesini istemiyorum. Her şeyi kendi aramızda halledebiliriz, dedi.

Gergin hava biraz olsun yumuşamıştı. Midesini hedefleyen silahı umursamaz görünen Ali El Faker Clan Grinnel'e döndü:

— Bay Grinnel, öncelikle şunu belirtmeliyim ki, bugün başınıza gelenlerle hiçbir ilgim yok ve bu cinayet girişimini kesinlikle onaylamıyorum.

— O halde kimdi? Papa mıydı? diye sırtıttı Amerikalı.

— Büroma geçelim. Anlaşacağımıza eminim, dedi Ummanlı.

Arapça verdiği bir emirle tüm hizmetkârlar ortadan kayboldu. Hep birlikte, geniş salonlardan

geçerek El Faker'in çalışma odasına geldiler. Ummanlı telefonu açtı ve bir numara çevirdi.

— İraj Kosrodar yerinde yok, dedi birkaç saniye sonra. Olanlar hakkında bize açıklamada bulunacak tek kişi odur.

— Basit, dedi Grinnel. İranlılar rehineyi bırakmamakta direniyorlar ve bu ülkeden ayrılmak için zaman kazanmaya çalışıyorlar. Artık treni kaçırdılar. Bu olayın yaratacağı diplomatik tepkileri tahmin edersiniz. Bir saat içinde büyükelçinin yanında olacağım. Üç Amerikan ajanı ve bir Avusturya vatandaşını öldürmeye teşebbüs ettiniz.

— Tekrar ediyorum, bunlarla benim hiçbir ilgim yok, diye belirtti Ali El Faker. Ve inanın bu olay duyulduğunda, sonuçları ne olursa olsun, Majesteleri hepinizi sınır dışı eder.

CIA bölge şefi suskunlaşmıştı. Böyle bir olay için Amerikan hükümeti asla yabancı bir devletin başını ağrıtmazdı. Önemli bir nokta yakaladığını anlayan Ummanlı, cesaretle devam etti:

— Yapılması gereken ilk şey William Schackley'in hayatını garantiye almak. Neler olduğunu öğrenmeliyiz. Giyinmem için bana biraz izin verir misiniz? Birlikte antrepoya gidip inceleme yaparız.

Dudaklarında hafif alaycı bir gülümseyişle odadan çıktı.

— Rezalet! diye patladı Clan Grinnel Onun olduğundan eminim, kesinlikle eminim.

— Ama bunu asla kanıtlayamayız, dedi Malko. Haklısınız, William Schackley'i gizlice sınırdan çıkarabilmek için bizim ortadan kaldırılmamız konusunda onlarla anlaşmış olmalı. İranlılar rehineyi geri vermek istemiyor.

Chris Jones başını salladı:

— Az önce onu gebertmeliydim.

— Onun da sırası gelecek, diye işaret etti Milton Brabeck.

— Sakin olun, diye öğütledi Malko. Ali El Faker bu ülkenin en güçlü adamlarından biri.

Az sonra Ali El Faker geri döndü. Hep birlikte onu izlediler. Volvo'nun yanına geldiklerinde Ummanlı'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

— Biriniz onu aldığınız yere götürür müsünüz?

Milton Brabeck Volvo'nun direksiyonuna geçti, diğerleri Rolls Royce'a bindiler. Anayola çıktıklarında arabanın telefonu çaldı. Uzun süren Arapça bir görüşmeden sonra Ummanlı:

— İraj Kosrodar'dı, dedi. Olanları öğrenmiş. Hizbullahlar'ın kendisine ihanet ettiklerini ve çok üzgün olduğunu söyledi. Onlarla yeniden pazarlık edecek.

Herkes birbirine yalan söylüyordu.

— İyi, göreceğiz! diye alayla sırtıttı Clan Grinnel. Ya rehine?

— Kendilerine saldırılırsa onu öldürmekle tehdit etmişler.

— Neredelermiş? diye sordu Malko.

— Şii mahallesinde.

— Onları etkisiz hale getirmeleri için emir veremez misiniz?

— Bu imkânsız. Önce rehineyi öldürürler.

— Kosrodar'ın doğru söylediğini sanmıyorum, dedi Malko. Bu genç Hizbullahlar oldukça itaatkârdır.

Ali El Faker, kaderci bir hareket yaptı. Bu arada anayoldan ayrılıp El QuorumRoundabout yönüne sapmışlardı.

— Olabilir. Ama elimden ne gelir? Kosrodar'ı, iran'a mı sürdüreyim? Bu bir şeyi çözümlemez ki.

Rolls Royce ve Volvo antreponun önünde arka arkaya durdular.

— Ne korkunç bir manzara! dedi Ummanlı.

Binanın içi kan ve barut kokuyordu. Cesetler bıraktıkları yerde duruyordu. Yalnız silahlar yok olmuştu. Sağ kalan Hizbullahlar onları götürmüş olmalıydı. Ali El Faker arabasındaki telefonla bir görüşme yaptı. On beş dakika sonra bir kamyonla gelen bir düzine Pakistanlı hemen işe koyuldu. Antreponun arkasındaki bir buldozeri çalıştırarak cesetleri ve kalıntıları önceden açılmış bir çukura doldurdular ve üstüne biraz toprak döküp, çimentoyla kapattılar.Mercedes'in enkazı, Malko'nun Honda'sı ile birlikte antreponun arkasındaki demir molozların yanına terkedildi. Artık katliamdan geriye en ufak bir iz kalmamıştı. Malko, İranlılar'a aynı rehine için iki kez fidye ödedikleri halde onu hâlâ geri alamadıklarını düşündü. Ya üçüncüsünde neler olacaktı? Ali El Faker, SAS'ın yanına geldi.

— Gösterdiğiniz anlayışı takdirle karşılıyorum, diye konuştu. Bu sorunun halledilmesi için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

Malko'nun altın sarısı gözleri bir an kızgınlıkla parladı.

— Ekselansları, dedi, baştan beri yardımlarınız ortalığı karıştırmaktan öteye gitmedi. William Schackley'in kurtarılması için gerçekten somut bir şeyler yapmalısınız.

Ummanlı uzun bir süre kendisine baktı.

— Bay Linge, ben de en az sizin kadar İran'daki rejimden nefret ediyorum, ama ülkemin çıkarlarını da ön planda tutmak zorundayım. Majestelerinin bana itimadı var, ona ihanet etmem.

Başka bir deyişle, hepsi de çıkmaz bir sokaktaydılar.

— Amerikalılar da bu işten vazgeçmeyecekler, diye altını çizdi Malko. William Schackley, onlar için çok önemli biri.

— Biliyorum ve onları anlıyorum, dedi Ali El Faker. Sizi koruduğu için de Allah'a şükrediyorum.

Malko, odasının perdelerini açtı. Düşünceli bakışlarını önce havuzun, ardından da Hint Okyanusu'nun maviliklerinde gezdirdi. Kâbuslarla dolu kötü bir gece geçirmişti. Susanna Rawlings'e benzeyen bir kadının havuz kenarında güneşlendiğini farkettiler. Bir gece önce onunla buluşmayı istemiş

ama dokuzuncu kat bir türlü cevap vermemişti.

Aşağıya indi ve havuz başına yürüdü. Kadın, gerçekten de Susanna idi. Siyah bikinis, topuklu terlikleri, gözlükleriyle her zamanki gibi nefes kesiciydi. Genç kadın gözlüklerini çıkardı. Menekşe rengi gözlerindeki ifadeyi görünce Malko birden her şeyi anladı.

— Susanna, siz bir çılgınsınız! dedi.

Açık mora çalan gözlerini kırıştırdı. Sesi heyecandan belli belirsiz titriyordu.

— Burada olmanıza çok sevindim..

— Bizi öldüreceklerini biliyordunuz, dedi Malko.

Susanna bir sigara yaktı.

— Size anlatmaya çalıştım ama elimden daha fazlası gelmezdi. Kendimi güvenceye almam gerekiyordu. Aksi halde beni öldürürlerdi.

— Kimler?

— İranlılar.

Malko, genç kadının yanına oturdu.

— Bunu nasıl öğrendiniz?

— Bu Farmayan'ın fikriydi. Beyrut hikâyesini affettirmek için. Ali El Faker bir skandal çıkmasından korkuyor ve Kosrodar da rehineye çok önem veriyor. Sizse onlara engel oluyorsunuz.

Her şey Malko'nun tahmin ettiği gibiydi. Birlikte unutulmaz aşk dakikaları yaşadığı bu kadın, gözünü kırpmadan onu ölüme göndermişti.

— Şimdi ne olacak? diye sordu Malko.

— Her şeye yeniden başlayacaklar. Sizi Umman'dan kovamazlar, bu ciddi diplomatik sonuçlar yaratır. İranlılar, rehineyi ülkeden çıkarmak için Ummanlılar'a yoğun baskı yapıyorlar. Amaçları onu İran'a götürüp sorguya çekmek. Ne sebeple olursa olsun, onu bırakmaya da "asla" yanaşmazlar.

— Pekâlâ ne yapmak gerek?

Genç kadın tekrar gözlüklerini taktı.

— Öldürün onu, diye konuştu. Başına gelebileceklerin en iyisi bu. Ona, İran'da neler yapacaklarını hayal bile edemezsiniz.

Malko kalbi sıkışarak masmavi gökyüzüne baktı ve içinden Susanna'nın yanılıyor olmasını diledi. William Schackley'i kurtarmak için kendilerinden başkasına güvenemezlerdi.

— Farmayan'la birlikte, Beyrut'dan kaç Hizbullah geldi? diye sordu.

— Beş, diye cevapladı Susanna Rawlings. Neden?

— Bir yalanı daha doğrulamak için, diye karşılık verdi Malko umursamaz bir tavırla.

Iraj Kosrodar, Hizbullahlar'ın artık kendisine itaat etmediklerini öne sürmüştü. Oysa antrepoda saldıranların sayısı beşten fazlaydı. Diğerleri mutlaka kendi adamlarıydı. Malko, ayağa kalktı.

— İyi şanslar, diye bağırdı Susanna. Sesinde en ufak bir alaycılık yoktu.

Malko, Tahir'le esrarengiz arkadaşını yeniden harekete geçirmekten başka çareleri olmadığını düşündü El Qourom Roundabout'un karşısında yer alan Hint restoranı Muntaz Mahal'in dörtte üçü boştu. Tahir, Malko'dan on dakika sonra yanında zayıf, devlet memuru tipli bir adamla birlikte geldi.

— İşte dostum Parviz Khoula, diye tanıştırdı Ummanlı.Size ondan bahsetmiştim. Eski fikirlerinden vazgeçmiş, artık Birleşik Devletler'e göç etmek istiyor.

Parviz Khoula, Malko'ya ürkek bir tavırla gülümsedi. Beş yıl hapis oldukça uzun bir süreydi, ama bunun etkilerinden kurtulmuş gibiydi.

— Bize yardım etmeye hazır mısınız? diye sordu Malko.

Bu gerçekten son şanslarıydı.

— Çok zor. Ama elçilikteki İranlılar'la,dostunuzu kaçıranlar arasındaki irtibatı sağlayan adamı tanıyorum.

— Kim bu?

— Adı Abdul Rahman. Birçok kez İran'a gidip gelen, oldukça fanatik bir Şii. Humeyni'yi şahsen tanımakla övünür. Çarşıda bir mücevher dükkânı var.

Bir garson şiş kebab ve yanında pilavdan oluşan yemeklerini getirdi.

— İşbirliği yapmayı kabul edecek mi?

Parviz Khoula, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmayan bir tavır takındı.

— Bilmiyorum. Ona çok para teklif etmek gerek. Ve sonra...

Malko, bir an Tahir ile göz göze geldi. Mücevherci birkaç bin dolar için hayatını tehlikeye atmazdı.

— İlişkileri hakkında neler biliyorsunuz? diye sordu Malko.

— Bu kuyumcu, elçilikten biriyle her gün Şii camisinde buluşuyor. Aldığı talimatları Şii kentinde saklanan Pasdaranlar'a iletiyor.

— Bunları nereden öğrendiniz.

— Ben her gün camiye giderim. Orası küçük bir evrendir. Şii kentindeki herkes, yanlarındaki yabancılarla birlikte Beyrut'tan gelen Hizbullahlar'ın, şu anda kentte olduğunu biliyor. Bazıları zaman zaman camiye geliyorlar. Ve bu kuyumcu, orada çok tanınmış bir adamdır.

— Onu takip edebilir misiniz?

Parviz cevap vermeden önce uzun bir süre lokmasını çiğnemekle uğraştı:

— Deneyebilirim, ama çok tehlikeli bir iş.

— Hiç kuşku yok, dedi Malko, ama William Schackley'i kurtarabilmemiz için bu tek şansımız. Size on bin dolar teklif ediyorum. Ayrıca isterseniz size ABD'de çalışma izni de alabiliriz.

Her zaman başvurulmuş bir hileydi bu. Parviz gülümsedi.

— Yarın aynı saatte burada buluşalım. Saat altıya doğru camiye gideceğim. Kuyumcu da o saatlerde camiye gelir.

Malko, nihayet ucunda tuzak ihtimali olmayan bir şans yakaladıklarını hissetti.

Malka odasının kapısını itti ve elektrik düğmesine bastı. Lamba yanmamıştı. Bir an irkildiyse de aniden ensesine değen sert ve soğuk cismi hissetti. Bir silah namlusu. Bir gün önce El Faker'in antreposudaki o korkunç çatışmadan sağ kurtulduktan sonra böyle bir ölümün çok aptalca olduğunu düşündü.

XIV. BÖLÜM

Dalga dalga yükselen kahkaha sesi Malko'nun damarlarındaki basıncı azalttı. Birden odanın lambası yandı ve Avusturyalı kendini Susanna Rawlings'in karşısında buluverdi. Genç kadının makyajı Saba Kraliçesini andırıyordu ve iki gün önceki siyah elbisesini giymişti. Walther PPK'sını yatağın üzerine fırlatarak Malko'nun boynuna atıldı.

— İyi akşamlar, Malko. Size küçük bir oyun oynamak istedim.

Menekşe rengi gözleri pırıl pırıldı. Malko genç kadının dolgun kalçalarını okşadı. Susanna Rawlings kendini Malko'nun kollarına bırakarak elbisesinin eteğini yukarı sıyırdı.

— Hâlâ benden hoşlanıyor musunuz?

Malko, kuşkuyla genç kadına baktı: Susanna Rawlings hiç de duygulu toy bir kız değildi.

— İçeri nasıl girdiniz?

Her odanın kapısı, üzerinde özel şifresi olan bir kartla açılıyordu. Susanna havayı değiştirmek istercesine güldü.

— Dokuzuncu katın kartları "bütün" kilitleri açıyor. Biliyorsunuz bu otel Sultan'ın ve kendisi de burada.

— Şansıma, yoksa bana daha kötü şeyler yapabilirdiniz, dedi Malko.

Genç kadın biraz daha sokuldu ve tahrik edici bir sesle mırıldandı:

— Bana nasıl sahip olmak istersin? Bu gece, her şeyimle sana aitim.

Sözlerini bitirir bitirmez Malko'nun en duyarlı yerlerini okşamaya başladı. Bu haliyle ona Alexandra'yı hatırlatmıştı. İkisi de aynı hamurdandı. Malko, daha fazla dayanamayacağını hissetti. Genç kadını yatağa sürükleyerek eteği beline kadar sıyırdı. Susanna haz dolu, tiz bir çığlık attı. Sonunda ikisi de zevkin doruğunda bitkin düşüp birbirlerinden ayrıldılar. İçkilerini yudumlayıp sakinleşmeyi beklediler. Bir ara Susanna:

— Bana bir pasaport sağlaman gerçekten imkânsız mı? diye sordu.

— Evet, dedi Malko Neden sordun?

Genç kadın daha sıkı sarıldı ve Malko onun göğüslerini tekrar okşamaya başladı.

— Hiç. Çok yazık, hepsi bu. Bu ülkeden bir an önce gitmek istiyorum.

Farida saat tam beşte mavi Jaguar'ı ile Sadco Ticaret Merkezi'ne vardı. Malko, mesajını El Bostan'ın resepsiyonundan sabahleyin almıştı.

Bütün geceyi Susanna Ravvlings'le geçirmişti.

Clan Grinnel, antrepoda başlarına gelen olay hakkında rapor vermek için büyükelçiyle görüşmeye, elçiliğe gitmişti. CIA genel başkanı, William Schackley'in kurtarılması hususunda Başkan Reagan'dan girişimde bulunmasını istemiş, fakat Dışişleri bu fikre karşı çıkmıştı. Eğer Sultan Kâbus yine bir kapris yapacak olursa yeniden bir anlaşılmaya varmaları aylar sürebilirdi. Bütün dünya William Schackley'in acısını paylaşıyordu, ama işi aceleye getirmeye gelmezdi. Günler, bekleyiş içinde geçiyordu. Ve görünürde hiçbir çıkar yol yok gibiydi. Manuşer Farmayan El Bostan'daki dairesine kapanmış, telefonlara cevap vermiyordu. İraj Kosroder ise sanki yer yarılıp içine girmişti. Ve Ali El Faker, her aradığında Malko'ya bir ilerleme sağlayamadıklarını, ama sakın olup sabretmesini söylüyordu.

İşler tam anlamıyla kilitlenmişti.

Malko, artık kendinden başkasına güvenemiyordu. Sadco'ya yüz metre kala durdu. Farida'nın Jaguar'ından indiğini ve kendisine doğru geldiğini görmüştü. Genç kadın arabaya binerek, yanına oturdu.

— Buradan uzaklaşalım, diye uyardı.

Birkaç yüz metre ilerde, ilk kez buluştukları yere geldiklerinde Malko'ya durmasını söyledi. Malko genç kadına sarılmak istediye de bu arzusu nazik bir şekilde geri çevrildi.

— Hayır, seni bunun için çağırmadım. Amacım seni uyarmaktı. Güvenlik Örgütü seni izliyor. Seni Şii mahallesine yaklaştırmamak için emir aldılar.

— Bunu kimden öğrendin?

— Kocamdan. Onlarla birlikte çalışıyor.

Malko'ya sokularak:

— Bana güven, diye devam etti. Buraya riski göze alıp geldim. Yarın El Bostan'da bir toplantıya katılacağım. Eğer beni görmek istersen, saat dörtte konferans salonunda bulabilirsin. Orada genellikle kimse olmaz. Şimdi gitmeliyim.

Malko bir tur atıp tekrar ticaret merkezine yöneldi. Öğrendikleri düşüncelerini doğruluyordu. Ummanlılar, İranlılar'ın safına katılmışlardı. Bu da, Ali El Faker'in üstü kapalı anlatmak istediklerinin bir kanıtıydı... Ve CIA bu durumda bir şey yapamazdı.

Eğer William Schackley kurtarılacaksa, bu dolambaçsız yöntemlerle yapılmalıydı.

Bu kez, Tahir ve Parviz daha önce gelmişlerdi ve Muntaz Mahal her zamanki gibi boş sayılırdı. Parviz Khoula'nın neşeli halini gören Malko, iyi haberler getirdiğini düşündü. Parviz'i, Chris ve Milton'la tanıştırdıktan sonra, birlikte havuzu gören bir masaya oturdular.

— Başardınız mı? diye sordu Malko.

— Hemen hemen! Ama durmak zorunda kaldım çünkü dikkat çekiyorum. Yarın kadın kılığında oraya tekrar gideceğim.

Çok kurnazcaydı.

— Kuyumcuyu satın almak mümkün değil mi?

— Hayır. Çok para kazanıyor, üstelik çok da dindardır.

Yemeklerini atıştırırken, ağızlarının tadını bozmamak için fazla konuşmadılar. Malko teröristlerin gizlendiği yeri buldukları taktirde nasıl bir hareket tarzı izleyebileceklerini düşündü. Eğer bu konuda doğrudan Ali El Faker'e başvurlarsa, Ummanlı geri çekilebilir, dahası Hizbullahlar'ı uyarabilirdi.

Yemeğin sonunda şef garson masalarına gelerek:

— Restoranımız size birer snake-coffee sunmak istiyor dedi.

Bu İrlanda kahvesine benzeyen bir Hint içkisiydi. Garsonlardan biri portatif bir ısıtıcıyla geldi ve bir tavaya konyak doldurdu. Konyağı tutuşturduktan sonra bunu uzun dilimler şeklinde kesilmiş portakal kabuğunun üzerine boca etti. Snake-coffeeyi hazırlayan koyu tenli Hintli son derece becerikliydı. Konyak mavi bir alevle yanmaya başlamıştı. Adam portakal kabuklarından birini küçük bir şişin ucuna geçirdi. Goriller büyülenmiş gibi bu manzarayı seyrediyorlardı. Garson tavayı aldı ve yanan alkolü şöyle bir karıştırdı. Malko'ya gülümseyerek masaya yaklaştı ve hiçbir şey söylemeden alevler içindeki konyağı Parviz'in başından aşağı boşalttı. Şii'nin çığlıkları müşterileri de ayağı kaldırmıştı. Adamın başı ve saçları bir meşale gibi yanıyordu. Acıyla bağırarak ayağa kalktı. Saldırgan tavayı bırakmıştı. Çevik bir hareketle şişlerden birini kaptığı gibi Parviz'in göğsüne sapladı.

Her şey birkaç saniyenin içinde ohhüştü. Chris Jones deli gibi yerinden fırladı. Ve garsonu ensesinden yakalayıp yüzünü ısıtıcının içine bastırdı. Adamın korkunç çığlıklarına aldırmadan bir süre öylece tuttu. Parviz Khoula düştüğü yerde yanmaya devam ediyordu. Malko hemen yanına koştu. Ama Şii artık nefes almıyordu. Şiş tam kalbine saplanmıştı.

Chris sonunda garsonun başını kaldırdı. Adamın yüzü yanık hamburgere dönmüştü. Hâlâ bağırmağa devam ediyordu. Chris sakinleştirmek için bu kez adamı havuza daldırdı. Tam boğulmak üzereyken geri çekip kendine gelmesi için sarsmaya başladı.

— Bunu neden yaptın?

Bütün yüzü yanan garson ya cevap vermek istemedi ya da cevap veremedi. Lokantanın patronu, polis çağırmak üzereydi. Malko, onu telefonun başından uzaklaştırdı ve aceleyle Clan Grinnel'in numarasını çevirdi.

— Hemen buraya gelmenizi gerektiren bir durum var, dedi.

Grinnel'i beklerken patron garsonun, o gün işe gelmeyen adamlarından birinin yerine geçici olarak

alındığını açıkladı. Cinayetin önceden tezgâhlanmış olduğu su götürmezdi. Zira Parviz daha önce izlendiğini söylemişti. Polis sirenleri yaklaşırken Malko kendi kendine yalnızca kuyumcunun adını bildiklerini düşündü. Doğru iz üzerinde olduklarını artık düşmanları da biliyordu.

Malko konferans salonunu tesadüfen bulmadan önce El Bostan'ın bodrum katındaki karmakarışık odalarında az kalsın kayboluyordu. Burası yaklaşık beş yüz kişiyi alabilecek büyüklükte bir salondtu. Sultan'ın muhafız bandosu sahnede prova yapıyordu, ama dinleyici koltukları boştu. Malko loş bir köşeye oturup beklemeye başladı. Restorandaki olayın soruşturması sabahın üçünde sona ermiş ve Parviz Khoula'nın katili hastaneye götürülmüştü. Adam, polis tarafından tanınan ve alkol satın almada gerekli olan izin belgelerinin kaçakçılığını yapan bir Hintliydi. Umman'da yaşayan yaklaşık iki yüz bin Hintli'nin resmi olarak alkol alma hakları yoktu. O yüzden de fakir Hintliler kolonya içmekle yetinirken zenginler karaborsadan edindikleri izin belgelerini kullanıyorlardı. Katil polislere, çarşıda tanımadığı birinin kendisine, Parviz'i öldürmesi için iki bin riyal teklif ettiğini anlatmıştı. Tam bir peri masalı. Bu da İranlılar'ın uyumadıklarını gösteriyordu. Bu durum işlerini daha da güçleştirecekti.

Malko, El Bostan'dan birkaç kilometre ötede rehin tutulan William Schackley'i düşünmekten kendini alamıyordu.

O sırada arkasındaki bir kapı açıldı. Gelen Farida idi. Parmağını dudaklarına götürerek ona gülümsedi. Malko genç kadına yaklaştı ve onu kuytu bir köşeye çekerek uzun uzun öptü.

— Fazla zamanım yok, dedi Farida. Tuvalete gidiyorum, diye çıktım.

Malko aldırmadı. Belki de bu, onu son görüşüydü. Genç kadını karanlık, boş localardan birine soktu. Farida'nın itirazları bandonun gürültülü müziğine karışıyordu.

— Hayır hayır! Gitmeliyim!

Malko, duracak halde değildi. Genç kadının karşı koymalarına rağmen onu kadife koltuklardan birine yüzü dönük olarak yaslayıp arkasına geçti. Az sonra Farida, haz dolu bir iç geçirmeyle yerinden doğrulurken:

— Ne hayat! dedi. Seninle bir yatakta sevişmeyi ne kadar isterdim! Ama artık gitmem gerek.

— Bekle, dedi Malko, sana ihtiyacım var. Kapalıçarşıdaki dükkânlara sık sık gider misin?

— Evet, neden?

— Kuyumcuları tanıyor musun?

— Bazılarını.

— Ya halhal satanları?

— Hepsi satarlar.

— Benim aradığım en güzellerini satıyormuş,

— Böyle iki ya da üç kişi var.

— Sözüünü ettiğim adamın dükkânında bir Humeyni portresi asılıymış. Adı Abdul Rahman.

— Ah, evet şu yaşlı çılgın! Sanırım bana aşık. Bir gün, bir halhali bileğimde denemek bahanesiyle eteğimin altını dikizlerken yakaladım.

— Beni ona götürebilir misin?

— Ne zaman?

— Hemen. Akşam duasından önce.

Genç kadın diliyle dudaklarını yaladı.

— Ama sevgilim, polis geçmene izin vermez. Sana daha önce de söylemiştim.Bu konuda kesin emir aldılar.

— Araban diplomatik plakalı. Böyle bir aracı durdurmaya cesaret edemezler.

Farida birden irkildi.

— Yapamam. Kocam mutlaka öğrenir. Başımız derde girer.

Malko, birkaç saniye kafasını çalıştırdı.

— O halde ben de arabana saklanırım. Beni çarşının yakınında bırakırsın. Seni uzaktan takip ederim.Kimse birlikte olduğumuzu anlamaz.

— Bunu neden yapıyorsun?

— Sana söyleyemem. Bu çok önemli. Araban nerede?

— Park yerinde.Ya seni bir gören olursa?

— Merak etme, görmez.

Genç kadın sinirli bir şekilde güldü.

— Arkadaşlarım sevgilimle buluştuğumu sanacaklar. Artık gitmeliyim.İşte arabamın anahtarları. Direksiyonun altına bırakırsın.Yalnız lütfen dikkatli ol.Ben bir saat sonra gelirim.

Tekrar Malko'ya sarıldıktan sonra arkasını döndü, kapıdan çıktı ve gözden kayboldu. Malko birkaç dakika bekleyip sonra, o da aynı yoldan salonu terk etti. Son şanslarını kullanmak için çok az zamanı vardı.

XV. BÖLÜM

Chris Jones çantanın içine yedek bir Uzi şarjörü daha koydu. Siyah çantada ayrıca üç tabanca, göz yaşartıcı bombalar ve bir de otomatik tabanca vardı.

— Bunlara ihtiyacımız olabilir dedi Amerikalı.

Malko masanın üzerindeki şehir planını katladı.

— Bir saat sonra bir taksiyle Intercontinental'e gideceksiniz. Tahir sizi yeraltındaki garaj da bekleyecek ve size eşlik edecek.

— Ya siz?

— Ben başkasıyla gideceğim.Tahir beni çarşıda nerede bulacağını biliyor. İzlenmemeye bakın.Tahir'le buluşmadan önce bir süre bara uğrayın.Barmenlerin Güvenlik Örgütü için çalıştıkları kesin.

CIA'nın gorilleri onu saygıyla dinliyorlardı. Chris, Malko'nun elini kırarcasına sıktı.

— Yakında görüşürüz.Kendinize dikkat edin.

Malko kapıyı kapatıp giderken arkasından endişeyle baktılar. Asansörü beklerken Malko saatine baktı: Beşi çeyrek geçiyordu. Daha zamanı vardı.

Elindeki silah dolu çantayla lobiden geçmesi tehlikeli olacağından, asansörle mutfakların bulunduğu üçüncü kata indi. Boş koridorda birkaç kapıyı denedikten sonra, nihayet geniş bir mutfığa girdi. Daha önceden otelin yan tarafına açılan bir servis kapısı görmüştü. Oradan çıkması daha emniyetli olacaktı.

Malko geniş mutfığı geçerek çıkışa yöneldi. Tam her iki yöne de açılan yaylı kapıya varmıştı ki, sarışın sakallı bir adamla burun buruna geldi.

— Ah, demek geldiniz.Lütfen beni izleyin.

— Malko'nun bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kolundan tutarak içeriye, kırmızı bir düğmenin yandığı duvarın yanına götürdü.

— İşte burada. Daha yeni takılmıştı, ama kendi kendine durmadan yanıyor.

Malko daha fazla dayanamadı.

— Siz benim kim olduğumu sanıyorsunuz? diye çıkıştı.

— Güvenlik sistemini tamir için gelmediniz mi? Kaçtır haber gönderiyorum.

Malko gülmeye başladı.

— Yanılıyorsunuz. Ben sadece otel müşterilerinden biriyim. Koridorda yolumu kaybettim. Çıkış kapısını bulmaya çalışıyordum.

Gülme sırası bu kez mutfak görevlisine gelmişti.

— Neyse, size rastladığım kapıdan çıkabilirsiniz. Umarım tamirci fazla gecikmez.

— Bir yangından mı korkuyorsunuz?

— Bu, yangına karşı geliştirilmiş bir sistem. Bir yangın halinde devreye girer ve mutfağın bütün kapıları otomatik olarak kapanır. Aynı anda içeri, alevler sönünceye kadar karbon gazı püskürtür. İçerde kalacak olursanız üç dakika içinde ölürsünüz.

— Harika! dedi Malko.

Adam çıkışa kadar Malko'ya eşlik etti.

Az sonra otelin karşısındaki otoparka ulaşan Malko Farida'nın arabasını bulmakta güçlük çekmedi. Kimseye farketirmeden içeri girip arabanın döşemesine uzandı. Dışardan birinin onu görebilmesi için arabaya iyice yaklaşması gerekirdi. On saniye sonra Malko terden sırılsıklam oldu. Uzun süre güneşin altında kalan araba fırından farksızdı.

Yirmi dakika kadar sonra, Farida arabaya bindiğinde Malko sabırsızca atıldı:

— Çabuk havalandırmayı aç!

Genç kadın motoru çalıştırdı. Ardından yavaşça park yerinden ayrıldı. Maskat istikâmetine yönelmek için bir süre trafiğin akışını bekledi.

— Niye buradan geçiyorsun? diye sordu Malko. Ruwi'den gitseydik daha kestirme olurdu.

— Evet, dedi genç kadın, ama DjebePin üst kesiminde polis kontrolü vardır. Boş yere riske girmeyelim.

Maskat yolu oldukça ıssızdı. Yol, denizle tepelerin arasında kalıyordu. Büyük bir köye geldiklerinde Farida aniden frene bastı. Malko'nun kalp atışları bir anda yüz yirmiye çıkmıştı.

— Neler oluyor?

Farida bir kahkaha koyuverdi.

— Oh, hiçbir şey. Sidap'dan geçiyoruz. Buranın halkı hızlı araba kullananlara lanet ederler. Garip inanışları vardır. Bu yüzden, burada asla polis kontrolü bulunmaz.

Köyü geride bıraktıklarında tekrar normal hızda yola devam ettiler.

Mina Kâbus'a vardıklarında, Farida arabayı çarşının kenarında durdurdu.

— Artık geldik sayılır.

Malko dükkanların orta yerine ulaşan dar ve küçük bir geçit farkettiler.

— Arabayı burada bırakacağım, diye açıkladı Farida. Beni birkaç metre geriden takip edersen. Senin ilgilendiğinin dışında başka hiçbir dükkân ya da mağazaya girmeyeceğim.

Malko, çevresine bir göz attı:

— Buralarda polis bulunmaz mı?

— Sadece muhbirler dolaşır ve her gece rapor verirler.

Genç kadın arabanın kapısını açıp inerken, özlem dolu bir bakışla Malko'ya döndü.

— Önümüzdeki bir gün seni tekrar görmeye çalışacağım.

Malko, bir süre genç kadının biçimli vücudunun salınarak uzaklaşmasını seyrettikten sonra, çantasını alıp, arabadan ayrıldı.

Farida sivri topuklu ayakkabılarıyla güçlükle ilerlemesine rağmen yavaşlamamıştı. Malko biraz geriden onu izliyordu. Genç kadın kumaşçıları ve ayakkabıcıları geçtikten sonra, dar bir yola sapıp büyük bir kuyumcunun önünde durdu. Farida'nın içeri girdiğini gören keçi sakallı bir ihtiyar yerinden fırlayıp önünde iki kat eğilerek onu selamladı. Malko vitrine yaklaşıp içeri bir göz attı. Duvarda Humeyni'nin bir resmi vardı.

Bir taburenin üzerinde oturan Farida, ihtiyar kuyumcunun kendisine gösterdiği bilezikleri bir süre inceledikten sonra, onları nazikçe geri vererek ayağa kalktı ve dükkândan çıktı. Malko, yanından geçerken genç kadının mırıldandığını işitti:

— Yakında.

Etrafı dikkatle kolaçan ederek dükkânların arasında yürümeye devam etti. Birazdan Muttrah Caddesi'ndeki pazar yerinde goriller ve Tahir'le buluşacaktı.

Tahir gerçekten de oradaydı. Chris ve Milton'la sohbet ediyorlardı.

— Onunla temas kurdunuz mu? diye endişeyle sordu Tahir.

— Evet, diye cevapladı Malko.

Kuyumcuların bulunduğu dar sokak boyunca ilerlemeye başladılar. Ortalık iyice kararmıştı. Silahları paylaşmak için bir duvarın kenarında durdular.

— Akşam namazı onbeş dakika sonra diye belirtti Tahir.

Kuyumcunun önüne geldiklerinde vitrini seyrediyormuş gibi yapıp içeriyi kolaçan ettiler. Birkaç dakika sonra Abdul Rahman çırağını dükkânda bırakıp çıktı. Dördü birlikte adamı belli bir mesafeden izlemeye başladılar.

— Namaz ne kadar sürer! diye sordu Malko.

— Yaklaşık yirmi dakika, diye açıkladı Tahir.

Beş dakika kadar sonra Abdul Rahman pencereleri El Korniş Caddesi'ne bakan camide yerini almıştı.

— Ben içeri gireceğim, diye önerdi Tahir. Siz beni kapının diğer tarafında bekleyin. Gelip sizi

bulurum.

Arkalarında bir yerde caminin hoparlörlerinden ezan sesi yükselmeye başladığında Malko Schackley'in bu sesleri duyup duymadığını kendi kendine sordu.

Tahir,camiyi terkeden kalabalığın arasından sıyrılıp Malko'nun yanına geldi.

— Şu tarafa gitti, diye belirtti Ummanlı.

İhtiyarın geldiği dar sokağı işaret etmişti. Sokak az ileride iki kola ayrılıyordu. Soldaki kuyumcu dükkânlarına, sağdaki ise Şii mahallesine hakim tepenin yamaçlarındaki gecekondulara gidiyordu. İhtiyar kuyumcu sağa saparak dar ve bozuk yolu tırmanmaya başladığında Malko kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. Belki de ihtiyar Abdul Rahman kendilerini, doğrudan doğruya William Schackley'e götürüyordu.

XVI.BÖLÜM

Tahir en önde yürüyor, onu Malko ve goriller izliyordu. Damların arasından aşağıdaki Mina Kâbus Koyu görülüyordu. Chris Jones, iri gövdesiyle adımlarına bakmadan ilerlerken bir kedinin üzerine basmaktan son anda kurtulmuştu. Malko birden bir gölgenin kendilerine yaklaştığını ve onları farkedince de geri döndüğünü gördü. Bir an soğuk soğuk terledi. Eğer dikkati çekerlerse, hapı yutarlardı. Üç binden fazla kişiye karşı kurtulma şansları olamazdı.

Abdul Rahman sokağın sonunda gözden kaybolmuştu.Tahir adımlarını hızlandırdı ve kare şeklinde bir meydana çıktılar.Yolların ıssızlığına karşın, burası oldukça hareketliydi. Birbirine bitişik eski evlerin önüne çömelmiş kadınlar büyük tavalarda bir tür gözleme pişiriyordu. Her yeri berbat bir koku sarmıştı. İhtiyar kuyumcu kendisine gözleme uzatan genç bir kadının yanında durdu. Az sonra yanına iki genç adam yaklaştı. Satıcılar yabancılara kuşkulu gözlerle bakıyordu.Tahir Malko'ya yaklaştı ve alçak bir sesle:

— Burada durmayın. Ben gidip kadınlarla konuşacağım, dedi. Onlara Sultan'ın konukları olduğunuzu söyleyeceğim.

Malko, adamın şişman bir Arap kadınla konuşmasını izlerken, her şeyin yolunda gittiğini düşündü.

Abdul Rahman gözlemesini bitirmişti.Yıkık kaleye doğru giden bir yol üzerindeki küçük meydana geçerek yoluna devam etti. Kendisine hizmet eden kadın gözlemeleri kesmek için kullandığı büyük bıçağı eline aldı. Sakin bir tavırla dönerek bıçağı, sırtı kendisine dönük olan Tahir'in sol böğrüne bütün gücüyle sapladı.

— Kahretsin!

Chris Jones, 357 Magnum'unu çekip kadının üzerine yöneltti. Tahir vücuduna saplı bıçağın sapına şaşkın gözlerle baktı. Sonra Malko'ya doğru bir adım attı.

— Tahir! diye haykırdı Malko.

Ummanlı ikinci adımını atmaya fırsat bulamadan boş bir çuval gibi yere devrildi. Birkaç saniye içinde etraf bağırıp çağıran silahlı adamlarla dolmuştu. Milton Brabeck hemen Uzi'sini çıkardı ve sırtını bir duvara dayayarak, namlusunu kalabalığın üzerine çevirdi. Malko, Tahir'in cansız bedenine yaklaştığında saldırgan bıçağını cesetten çekip çıkardı ve Malko'ya doğru döndü. Malko, birden çevik bir hareketle kadının eline vurup bıçağı düşürdü. O sırada Abdul Rahman geri dönmüş, bağırarak milleti kışkırtıyordu. Milton Brabeck, kalabalığı korkutmak için başlarının üzerinden birkaç el ateş etti Sonra da:

— İşler sarpa sarıyor, diye söylendi.

Satıcı kadın bıçağını yerden aldı ve yanındakilerin kin dolu bakışları altında Tahir'in bedenini delik deşik etmeye başladı. Birden, kimin attığı belli olmayan bir taş,Chris Jones'un omuzuna şiddetle çarptı ve goril öfkeyle küfretti.Bu arada kaleye giden yolun başında,omuzunda bir Kalaşnikof taşıyan bir adam belirmişti.

— Bir Hizbullah! diye uyardı Milton.

Bu da William Schackley'in çok yakında bir yerde olduğunu gösteriyordu. Chris Jones, Malko'ya döndü.

— Hemen karar vermeliyiz.Dönelim mi?

Çok zor bir karardı. Geri çekilirlerse bir daha Amerikalı'ya ulaşma şansları olmazdı. Onu kurtarmaya çalışmak ise intihar demektir.Buradan çıkmaya çalışmaları ise en az bir düzine Şii'nin hayatına malolacaktı. Tabii bunun siyasi yaygarası da cabasıydı. Bir başka taş Milton Brabeck'in göğsünde patladığında goril endişe içinde Malko'ya baktı.

Neredeyse linç edilmek üzereydiler.

William Schackley, otomatik silah seslerini işittiğinde çok şaşırmıştı. Beyrut'da bu olağandı, ama burada ilk defa tank oluyordu.Gardiyanları da tedirginleşmişti. Aralarında Arapça bir şeyler konuştular. Sonra biri dışarı çıktı.Wiiliam Schackley yerinden kımıldamadı. Son günlerde iyice umudunu yitirmişti. Arkadaşlarının kendisini kurtaramayacağına kendini inandırmıştı. Oysa şimdi duyduğu sesler günlerdir ilk defa canlanmasına sebep olmuştu. Onu rehin tutanlar, gelişmeleri kendisine anlatmıyordu. Ama bu kargaşanın kendisi için koparıldığını hissediyordu.

Gözlerini kapadı ve karısını düşündü. Tekrar açtığında, diğer muhafızın sinirli bir halde döndüğünü gördü. Adam, Kalaşnikofunu yatağının üzerine bıraktı ve bıçağını çekip William Schackley'in gırtlığına dayadı.

— Öleceksin, dedi İngilizce olarak. Dostların seni bulmaya geldi, ama sen daha önceden gebereceksin.

Adam Beyrut'dan beri kendisiyle beraberdi. Üzerinde bir tişört ve pis bir blucin vardı. İriyarı bir tipti.

William Schackley, ona direnemeyecek kadar güçsüzdü. Öteki muhafız dışarı çıkmış, durmadan arkadaşına bağırarak bir şeyler söylüyordu. Adam, bıçağı gırtlığına biraz daha bastırarak boğuk bir sesle konuştu.

— Arkadaşların çok yakındalar! Hepimiz öleceğiz, ama sen de bizimle birlikte öleceksin. Buraya geldiklerinde gırtlığını keseceğim!

Gün boyu içtiği esrardan ve korkudan, gözleri yuvalarından uğramış gibiydi. Eli aralıksız titriyordu. William Schackley, ölmeye hazırlandı.

Tahir'i öldüren kadın, bıçak elinde üç adama doğru yaklaştı. Malko silahını doğrultarak tetiğe bastı.

Şii kadın bacağından yaralanmıştı. Etrafındakilerin kızgın bağırışları arasında yere yuvarlandı. Bıçağını hâlâ elinden bırakmamıştı.

— Oraya varamayacağız, dedi Malko Geri çekilelim.

Kin kusan bu kalabalık arasından kendilerine bir yol açıp ilerlemeleri imkânsızdı.

Kalaşnikof'lu adam gözlerini onlardan ayırmıyordu. Malko adamlarının emirlerine uyup uymayacağını düşündü. Gözlerini William Schackley'in bulunduğunu tahmin ettiği yere çevirerek bütün gücüyle bağırdı:

— William! William! Cevap verin.

Sesi kalabalığın uğultusu içinde kaybolup gitmişti.

— Eğer cevap verirse beni hiçbir şey durduramaz dedi Chris kendine güvenen bir tonda.

— Biz yetişmeden onu öldürürler, diye belirtti Malko.

Her taraftan üstlerine taş yağmaya başlamıştı. Gorillerin gözleri dolmuştu.

— Geri çekilmemiz lazım, dedi Malko

Ama geç kalmışlardı. Gözlerini nefret bürümüş on kadar Şii dar sokakta Amerikalılar'a doğru ilerliyordu. El bombası atmadan bu kalabalığı yarmalarına imkân yoktu. Atılan taşlardan biri Chris Jones'un alına isabet etti. Çılgına dönen goril 357 Magnum'unu ateşledi. Kalabalığı sindirmek için birkaç atış yaptı. Bu arada Malko'nun gözleri aşağıda, koyda demirli bulunan kraliyet yatına takıldı. Aralarındaki mesafe az olmasına rağmen iki ayrı dünyada bulunuyorlardı. Etrafına şöyle bir baktı ve Chris'e doğru dönerek:

— Sis bombası atın. Soldan kaçmaya çalışacağız, dedi.

Chris belli etmeden bombanın fünyesini çıkardı, biraz bekledikten sonra kalabalığın ön saflarına doğru bombayı fırlattı. Şiiler panik içinde sağa sola koşuşmaya başladılar. Aralarına düşen bomba sağır edici bir gürültüyle patlamıştı. Malko ve arkadaşları elleriyle ağızlarını ve gözlerini kapatıp, bombanın etkisini göstermesini beklediler, sonra şaşkın kalabalığın arasına daldılar. Önlerine çıkan Şiiler'i omuz darbeleriyle devirip geçiyorlardı. On metre kadar koşuttuktan sonra bayır aşağıya inmeye başladılar. Bu arada arkalarındaki kalabalık kendine gelmiş, Malko ve arkadaşlarını aramaya başlamıştı. Hiç durmadan ciğerleri patlayıncaya kadar Şii mahallesinin çıkışına kadar koştular. Yakalandıkları an parça parça edilecekleri kesindi.

Kafası kazılı iriyarı bir adam aniden önlerine dikildi. Elinde kocaman bir balta vardı. Chris Jones adama baltayı kullanacak fırsat vermedi. Midesine bütün gücüyle indirdiği yumruk adamı ikiye

katlamıştı. Arkadan gelen Milton bir manşet darbesiyle adamı tamamen yere yıktı. İçinde birikmiş bütün kiniyle adamın hayalarına doğru tekmesini savururken:

— Bu arkadaşımız için diye öfkeyle bağırdı.

Bu, karşılaştıkları son ciddi engeldi.

Deniz kenarına ulaştıklarında hepsi nefes nefese kalmışlardı. Malko geldikleri yere sıkıntıyla baktı. İmkânsız denemişlerdi. Milton Brabeck:

— Polise haber versek, dedi.

— Gelmezler, diye karşılık verdi Malko.

Amerikalı ısrar etmedi. Malko'nun haklı olduğunu biliyordu. Tahir'in arabası hâlâ Muttrah Caddesi'nde duruyordu. Chris Jones düz kontak yaptırarak arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu.

— Nereye gidiyoruz? Grinnel'in ofisine mi? diye sordu.

Hiçbiri konuşmuyordu. Goriller Malko'nun cevap vermesini bekliyorlardı.

— Bize ancak bir kişi yardım edebilir Ali El Faker.Milyonda bir şansımız olsa da denememiz gerek,dedi Malko.

Ali El Faker'in bahçesinde park etmiş lüks arabaların arasında yer bulmaları güç oldu. Kapının önüne kurulmuş küçük orkestra hareketli bir müzik çalıyordu. Pakistanlı teşrifatçı onları tanımıştı. Malko ve adamlarını görür görmez içeri koşarak gözden kaybolmuştu. Bu kez Malko sabırla giriş kapısının önünde beklemeye başladı. Ali El Faker belinde hançeri, kahverengi elbisesi ve yanında üç adamıyla birlikte az sonra görüldü.

— Neler oluyor?

— Vahim bir durum oldu, diye söze başladı Malko. Sizinle hemen konuşmam gerekiyor.

— Beni izleyin.

Her zaman buluştukları odaya gelmişlerdi, ama bu kere şampanya yoktu. Malko kısaca başlarından geçenleri anlattı.

— Şimdi Clan Grinnel'e gidip William Schackley'in nerede tutulduğunu söyleyeceğim. Bu durumda doğabilecek sorunları anlatmama gerek yok sanırım.Yetkilerinizi kullanarak Umman polis güçlerinin olaya müdahalesini sağlayamaz mısınız?

Ali El Faker bir süre hiç konuşmadan durdu.

— Bay Linge, bu akşam keşfettiğiniz şeyi ben sekiz gündür biliyorum. Unutmayın burası benim ülkem ve mükemmel bir polis örgütümüz var. Majestelerine rehineyi kurtarmak için kuvvete

başvurma seçeneğini sundum. Sonuç olarak kendisi bu olayın kanlı bir şekilde çözümlenmesini istemiyor. Ayrıca operasyon sırasında rehinenin öldürüleceğinden emin. Bu yüzden bu çözümü reddetti.

— Üstünüze düşen sorumluluğu üç gün önceki randevuyla yerine getirdiniz, diye acı acı konuştu Malko.

Ali El Faker ilgilenmemiş göründü.

— Bu fikir benim değildi Bay Linge, şunu anlamanızı isterim ki ülkenin çıkarları her şeyden önce gelir.

Ummanlı ilk defa doğru bir şey söylüyordu.

— Demek William Schackley'i kurtarmak için yapacağımız hiçbir şey kalmadı, öyle mi?

Bu sırada odaya giren hizmetkâr, Ummanlı'nın kulağına doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. Ali El Faker sıkıntılı bir şekilde Malko'ya doğru ilerleyerek:

— Savunma bakanı biraz önce buraya gelmiş ve benimle görüşmek istiyor dedi. Herhalde bu akşamki olay hakkında konuşacak.

Malko'nun yüzünün aldığı ifadeyi görünce:

— Telaşlanmayın, diye atıldı Bu olayın üzücü sonuçlar doğurmasını engelleyeceğim. Ama artık yeni bir girişimde bulunmayacağınıza söz verin. Bundan sonra sizi koruyamam.

— Rehine ne olacak?

— O konuyu daha sonra konuşuruz. Biraz rahatlamaya çalışın. Davetlilerimden bazılarını tanıyorsunuz zaten.

Ummanlı gözden kaybolur kaybolmaz Malko telefona sarıldı. Clan Grinnel büyük bir merakla telefonunu bekliyor olmalıydı.

— İmkânsızı denediniz, dedi. Langley'e artık bu işin beni aştığına dair bir teleks yollayacağım. Dost bir ülkeyle kriz yaratmak istemiyorum. Ama William Schackley'i de o fare deliğinde çürümeye terkedemeyiz.

— Ali El Faker'le tekrar konuşacağım, belki bir çözüm önerebilir, dedi. Malko.

— Bence tek çözüm İran'ı dümdüz etmek ve bu alçakların hepsini gebertmek.

Ali El Faker geri dönmüştü. Malko telefonu kapattığında yaklaşarak kolunu Avusturyalı'nın omuzuna attı.

—Bu akşam hayatınızı kaybedebilirdiniz. Neler yaptığınızı artık biliyorum. Çok cesur bir insansınız.

— Teşekkür ederim ama bunların William Schackley'e bir faydası olmadı.

— Artık onu düşünmeyin, galiba bir çözüm buldum. Şimdilik sizin ve arkadaşlarınızın biraz dinlenmeye ihtiyacı var.

Malko Ummanlı'yı takip ederken, bulduğu çözümün ne olabileceğini düşünüyordu. Daha önce bulduğu çözümler hep aynıydı: Kendisinin ve Amerikalılar'ın ortadan kaldırılması.

XVII. BÖLÜM

Beraberce bürodan çıkarlarken elbiseleri kan lekesi içindeki Milton ve Chris'i gören Ali El Faker birden durdu.

— Arkadaşlarınız yaralanmış! Bunu neden bana söylemediniz! Burada küçük bir revir var, orada tedavi olabilirler.

O sırada odaya giren Maqorie:

— Umarım arkadaşların geçen günkü olay için bana kızmamışlardır. O gün biraz sinirliydim, dedi.

Chris Jones ona öldürecekmiş gibi bir bakış fırlattı.

— Eğer bu sürtük bana yaklaşırsa ağzını burnunu dağıtırım, diye parladı.

Malko adamını anlıyordu. Gerçekten zorlu dakikalar geçirmişti. Bu arada minyon tipli bir Filipinli, Chris'e doğru gelerek elinden tuttu ve Milton'u da alarak tedavi etmek üzere revire doğru uzaklaştılar.

Yalnız kalan Malko, masanın üzerinde duran şampanyadan bir kadeh aldı. Davetlilerin bulunduğu salona girdi. Farida'yi hemen görmüştü. Kadının kulağındaki küpeler bir Pakistanlı'nın yetmiş seksen yıllık aylığına eşitti. Etrafta birçok nefes kesici güzel kadın vardı. Bir köşede Manuşer Farmayan'ı görmesi Malko için büyük sürpriz olmuştu. Göbekli İranlı bir kanepeye kurulmuş, etrafındaki üç koruma görevlisiyle bakışlarını yere dikmiş hareketsiz oturuyordu. Yanında ayakta duran Susanna Rawlings iriyarı bir Ummanlı ile konuşuyordu.

Malko bu partide ne arıyorum, diye düşündü. Herkes yalan söylüyordu, gerçeği bulmak iyice zorlaşmıştı.

Tahir aklına geldiğinde kalbi sıkıştı. Cesedi Şiiler tarafından paramparça edilmiş olmalıydı. Bütün bu olanlar hiçbir işe yaramamıştı. Kendisini hem rahatlamış, hem de suçlu hissediyordu. William Schackley'i kurtarmak için elinden ne gelirse yapmıştı.

Büyük bir ihtimalle olay biraz yatıştıktan sonra Amerikalı'yı gizlice İran'a geçireceklerdi.

Ondan sonrasını düşünmek dahi istemiyordu. Farida Malko'nun yanına gelerek onu düşüncelerinden kurtardı.

— Burada ne arıyorsun? diye fısıldadı.

— Önceden kararlaştırılmış bir şey değil.

— O halde... ne oldu?

— Hiç. Bir arkadaşımı kaybettim.

— Oh, Allahım Bu korkunç bir şey.

Ali El Faker yanlarına doğru geliyordu. Elinde her zaman içtiği konyağı vardı.

— Görüyorum ki gecenin en güzel kadını ile tanışmışsınız bile!

Ummanlı'dan rahatsız olan Farida, Malko'nun yanından hemen uzaklaştı.

— Manuſer Farmayan'la aranızın bozuk olduğunu sanıyordum,dedi Malko.

Ummanlı omuzlarını silkerek:

— Kesinlikle, dedi. Ama bu akſam buraya Umman'ı terketmek için benden izin istemeye gelmiſ. Bu izni ona vereceğim, ona eſlik eden genç hanım hakikaten çok güzel bir yaratık

Ali El Faker gerçekten aklından geçenleri söylüyordu. Samimi bir tavırla Malko'nun koluna girdi

— Bu davet beni sıkmaya baſladı. Gelin kış bahçesine doğru gidelim.

Bu Ummanlı hayattan zevk almasını biliyordu. Bir koridora, girdiler. Koridora açılan birçok kapı vardı. Burası hapishaneye benziyor, diye dſnd Malko. Ali El Faker kapılardan birini açarak:

— Bakın! dedi.

Malko yaklaſtı, içerisi bir uçak kabini gibi dſenmiſti! Arkaya yatan koltukları ve pencereleri ile tamamen bir uçağı andırıyordu. Çıplak göğüslü, Filipinli bir hostes bile vardı!

— Buraya sadece en iyi dostlarımı getiririm! Bu aſk odaları fikrini bana Marjorie verdi.

— Ben sizin dostunuz değilim, dedi Malko.

Ummanlı boğuk bir kahkaha atarak kocaman elini Malko'nun omzuna koydu.

— Hayır, bana çok sorun yarattınız! Hatta beni, sizi öldürmeye dahi zorladınız. Ama siz ſerefli ve cesur bir insansınız. Size saygı duyuyorum ve ſimdi ikimizin de biraz gevſemeye ihtiyaı var.

Baſka bir kapıyı açtı. Odanın ortasında üstü açık bir tabut duruyordu. Üzerlerinde ſeffaf gecelikten baſka hiçbir ſey olmayan iki rahibe tabutun önünde diz kmſ ağlıyordu. Ali El Faker yavaſa tabutun içine uzandı. Rahibeler gzyaſı döktükleri ölüye hayat vermek için tabuta doğru eğildiler.

Yalnız kalan Malko, oradan çıkıp çıkmamakta tereddüt etti. Geçirdiği korku dolu saatler iſtahini amıſtı. Koridorun en sonundaki kapıyı açıp içeri girdi. Odanın her tarafı aynalarla kaplanmıſtı. Beyaz saten arſaf rtlmſ daire ſeklindeki yataktan baſka eſya yoktu. Gizli hoparlörlerden odaya tatlı bir müzik yayılıyordu. Birden yumuſak bir kadın sesi:

— Lütfen yatağa uzanın, dedi.

Malko kendini aptal gibi hissetmesine rağmen emre uydu.Odanın her yeri ayna kaplı olduğundan gerçek boyutları farketmek imkânsızdı. Bu arada aynalardan biri yerinden oynadı ve küçük yüzlü, kiraz dudaklı bir Filipinli ortaya ıktı. Sürdüğü kırmızı ruj iri dudaklarını iyice belirgin kılmalıtı.İkinci Filipinli de gelerek Malko'yu soyup sevmeye baſlamıſtı. Bu anda aynalar hafifçe hareket ediyordu. Malko binlerce kızla seviſiyor gibiydi. O an da bütün sorunlarını unuttu. Duyduğu zevkle kendinden gemiſ, bedenini okſayan Filipinliler'den baſka bir ſey dſnemez olmuſtu.

Büyük salonda tekrar buluſtuklarında Ali El Faker bütün ciddiyetini tekrar takınmıſtı. Farida

uzaktan Malko'yu izliyordu. Az sonra yanına gelerek:

— Nereye kayboldun? diye sordu.

Genç kadının sesi duyduğu kıskançlığı gizlemekten uzaktı.

— Biliyorum aşağıdaydın! O iğrenç yeri bütün Maskat biliyor! diyerek sırtını döndü ve uzaklaştı. Ali El Faker Malko'nun yanına gelerek hafifçe kolundan tuttu.

— Aşağıdayken düşündüm. En iyisi Umman'ı terketmeniz. Hiçbir sonuca ulaşamayacaksınız.

— William Schackley burada olduğu sürece ayrılmayacağım. Az önce bir çözüm bulduğunuzu söylüyordunuz?

Ali El Faker başını salladı:

— Evet, yarın sabah Majesteleri ile görüşmem var, ama bir şey yapmayacağından eminim. Görüşme bittikten sonra sizi arayacağım. Odanızdan bir yere ayrılmayın.

— Teşekkür ederim, dedi Malko, fazla umuda kapılmadan.

— Bu akşam neredeyse bir isyana sebep oluyordunuz. Buradan çıkışta tutuklanmamanız için bütün forsumu kullanmak zorunda kaldım.

— Aslında bu işi Umman polisinin üstlenmesi gerekiyordu, dedi Malko.

Ali El Faker cevap vermedi. Malikânenin çıkışına kadar beraber yürüdüler. Goriller onu kapıda bekliyordular.

— Siz oraya revir mi diyorsunuz? diye atıldı Chris. Yüzünde gevşemiş insanların rahatlığı okunuyordu.

— Niçin? dedi Malko.

— Daha önce hayatımda hiç böyle hemşireler görmemiştim, diye söze karıştı Milton.

— Alnımdaki yara için beni çırılçıplak soydular.

Arap konukseverliği buydu herhalde.

* * *

Malko kafese kapatılmış aslan gibi odanın içinde dört dönüyordu. Saat on bire gelmesine rağmen Ali El Faker'den hâlâ bir haber çıkmamıştı. Bir gün önce boş yere Susanna Rawlingsle temas kurmaya çalışmıştı. Beklemekten bıkan Malko santrale haber verdikten sonra lobiye indi. Chris Johes ve Milton Brabeck lobide olurmuş, buldukları dergileri karıştırmakla meşguldüler.

— Burada ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Bay Grinnel kendisini görmemizi istedi, bazı idari işler için.

Arkadaşları gittikten sonra Malko rahat kanepelerden birine oturdu ve çalacak telefonu beklemeye

başladı. William Schackley'in durumu yavaş yavaş bir devlet sorunu haline gelmişti.

Manuşer Farmayan uykusunda sıkıntıyla uyandı. Kafasını toparlamak için yatakta dikilip sakalını sıvazlamaya başladı. Ali El Faker önceki gece kendisine çok nazik davranmıştı. Umman'i terketmek için izin istediğinde hiç itiraz etmeden konuyu Sultan'a açacağını söylemişti. İranlı El Bostan'ın dokuzuncu katında kendisini güvenlikte hissediyordu, ama ömür boyu buraya kapanıp kalamazdı. Bu sırada Susanna Rawlings banyoya giderken İranlı'ya ve çirkin göbeğine tiksintiyle baktı.

— Yapacak hiçbir işim olmadığına göre bari taşları büyüklüklerine göre ayırayım, dedi.

— Nasıl isterseniz, dedi İranlı.

Yataktan kalkıp beline bir havlu sardı ve sabah tuvaletini yapmak üzere aynanın karşısına geçti. Bu arada yakut ve zümrütlerin bulunduğu kutuları Susanna'ya vermişti.

— Ben çalışma odasındayım, dedi genç kadın çıkarken.

İranlı tekrar sakal tıraşına döndü. Daha sonra Paris'e birkaç telefon etti, ardından Atina'yı ve Beyrut'u aradı. Uçağı kraliyet uçaklarının bulunduğu hangardaydı. Ona ulaşması olanaksızdı.

Gardrobundan seçtiği mor ipek gömleği sırtına geçirdi. Giyinme işini bitirdikten sonra bir puro yakarak gökyüzünü seyre daldı. Yapacak bir şeyi olmadığı için İraj Kosrodar'ın evini aradı. İran temsilcisinin kendisiyle konuşmaktan kaçındığını hissediyordu. Ama bu kez diplomat telefona cevap vermişti. Sesi her zamankinden daha sıcaktı.

— Selamünaleyküm.

— Aleykümselam kardeşim, nasılsın? diye sordu Farmayan.

— Çok iyiyim, dedi İranlı. Bir toplantı için İran'a gitmeye hazırlanıyordum.

— Bizim iş hakkında yeni bir haber var mı?

— Hayır, yok ama inşallah her şey yoluna girer. Döndüğümde seni arayacağım.

Manuşer Farmayan şaşırmış bir halde telefonu kapattı. Kuşku duymaya başlamıştı. İranlılar hayatlarından memnundu. İstediklerini elde etmişlerdi. Silahları teslim almalarına rağmen henüz rehineyi iade etmemişlerdi. Fakat kendisi oyun dışı kalmıştı. Bunda Beyrut'ta gerçekleştirdiği katliamın da büyük rolü olmuştu. Bu yüzden her kötü olayı onun sırtına yüklemek isteyeceklerdi.

Bacaklarının uyuşukluğunu gidermek için otelin lobisine hakim iç balkonda dolaşmak üzere dışarı çıktı. Asansörlerin bulunduğu yere geldiğinde büyük bir şaşkınlıkla durdu. Muhafızlar yerinde yoktu! İlk defa böyle bir disiplinsizlikle karşılaşılıyordu. Belki de nöbet değiştirme saatidir, diye düşündü İranlı. Hızlı adımlarla bir sonraki asansöre yürüdü.

Orada da kimsecikler yoktu.

Nabızı hızlanmaya başlamıştı. Yedi numaralı asansöre kadar hepsini kontrol etti. Manuşer

Farmayan kimseyi göremeden bütün katı dolaştı. Kalbi deli gibi atıyordu.

Kraliyet muhafızlarının iki nöbet arası dinlendikleri yere baktı; bomboştu. Bir tek silah dahi yoktu. Yavaş yavaş paniğe kapılıyordu. Acaba muhafızları kim uzaklaştırmış olabilirdi?Boğazı düğümlenen Manuşer Farmayan koşar adımlarla dairesine geri dönerek, çekmecesinden silahını almak istedi ama o da yok olmuştu!

Farmayan soluklanmak için duvara yaslandı. Susanna da taşlarla birlikte kaybolmuştu!Ağzı heyecandan kurumuş, ölümün tadı gelmişti. Bunların hiçbirisi iyiye işaret değildi. Bu kadar rastlantının aynı anda olamayacağını çok iyi biliyordu. Aklına bir şey gelmişti, hemen telefona sarıldı.

— Tahran 763976 numarayı bağlayın, diye emir verdi santrale.

Onu bu ana kadar tek bir kişi korumuştı.

Sarayın amblemini taşıyan bir Range-Rover El Bostan'ın önünden geçerek, 7 numaralı asansörün bulunduğu koridorun karşısındaki terasta durdu. Otelin çevresine dolanan bu yol sayesinde Sultan kimseye görünmeden doğruca asansöre gidebiliyordu. Yedi numaralı asansör ona ayrılmıştı ve özel bir anahtarla çalışırdı.

Range-Rover'den beş adam indi. Üzerlerindeki askeri üniformaları ve her taraflarından sarkan silahları ile ürkütücü bir görünümüleri vardı. Komutanları cebinden çıkardığı manyetik kartı duvardaki yarığa soktu. Asansörün kapısı sessizce açıldı ve adamlar içeri doluştular. Dokuzuncu kata çıkıyorlardı. O ana kadar onları kimse görmemişti. Dokuzuncu kata geldiklerinde kapı açıldı. Kendilerini bir kadın bekliyordu.

— Nerede o? diye sordu komutan.

Kadın kolunu kaldırarak işaret etti.

— Orada, mavi odada. Silahsız.

Tam konuşurlarken Manuşer Farmayan da dairesinden çıkıyordu. Askerleri görünce boğuk bir çığlık attı.

— Susanna!

Genç kadın ona aldırmadan arkasını döndü ve asansöre bindi. Ayak sesleri yumuşak halıda kaybolan beş adam Farmayan'a doğru koşmaya başladı. İranlı hemen geri çekilerek kapıyı kilitledi ve telefonun başına geçerek santralı çevirdi.

Cevap yoktu. Bazen cevap vermekte ağır davranırlardı ama bu kat için asla böyle bir şey söz konusu olmazdı. Aynı numarayı tekrar denedi. Hiçbir sonuç alamamıştı. O sırada kapıya sert bir darbeye vuruldu. Ardından susturucu takılmış bir silahın ateşlendiğini duydu. Kapı delik deşik olmuştu. Telefon hâlâ cevap vermiyordu. Manuşer Farmayan öfkeyle telefonu alıp yere attı. Dairenin kapısı sert bir tekmeyle açıldığı sırada İranlı kendini yatak odasına kilitlemişti. Bu ona birkaç dakika kazandırabilirdi. Büyük bir umutsuzluk içinde resepsiyonun numarasını çevirdi. Bu defa cevap vermişlerdi.

— Ben Manuşer Farmayan. Derhal dokuzuncu kata bir güvenlik görevlisi yollayın,dedi.

— Merak etmeyin efendim. Derhal saraya haber vereceğiz. Biliyorsunuz dokuzuncu kata müdahalede bulunma yetkimiz yok.

Telefon kapanmıştı. İranlı gözleri yaşlı telefona bakakaldı. Her yanı ağrıyordu. Sonu gelmişti. Böyle bir operasyon ancak Sultan'ın emriyle düzenlenebilirdi. Kimsenin yardımına koşmayacağını biliyordu artık.

Sağır edici bir gürültüyle yerinden sıçradı. Odanın kapısı kurşun yağmuru altında parçalanıyordu. Korku dolu gözlerle kilidin çevresinde açılan deliklere baktı. Sonra pencereye doğru seğirtti. Kaçabilmesi için kuş olması lazımdı. Bulunduğu kat yerden kırk beş metre yükseklikteydi.

Duyduğu çatırtılar kapının açılmak üzere olduğunu gösteriyordu! Çok az zamanı kalmıştı. Kendini, kovalanan bir av hayvanı gibi hissetti. Birden aklına hizmetçilerin kullandığı çıkış kapısı geldi. Eğer vaktinde davranıp çıkmayı başarırса asansörlerden birine ulaşabilirdi. Lobiye indikten sonra gerisi kolaydı. Nasıl olsa herkesin gözü önünde onu öldürmeye cesaret edemezlerdi. Kararını vermişti. Kapıyı yavaşça açtı ve koridora doğru atıldı.

Birden karşısına bir gölge dikildi. Heyecandan kalbi duracak gibiydi. Dışarıda nöbet bekleyen adamlardan biri, midesine indirdiği bir dipçik darbesiyle Farmayan'ı durdurdu, iranlı acıdan iki büklüm oldu, midesini tutarak yere yuvarlandı ve kusmaya başladı. Gözleri kararmış, hiçbir şey göremez olmuştu.

Birden havaya kaldırıldığını hissetti. Karşısındaki adam Farsça konuşuyordu:

— Manuşer, Beyrut'taki arkadaşlarımızın intikamını almak için geldim.

— Ben sadece Muntezari'nin emirlerine uydum, diye bağırdı Farmayan. Yemin ederim söylediklerim doğru, istiyorsanız kontrol edebilirsiniz! Ayetullah Humeyni'yi tanıyorum, hepiniz cezalandırılacaksınız!

Adam başını sallayarak:

— Sen bir köpeksin! İslam Devrimi'nin şerefini lekeledin! dedi.

Farmayan adamın, tabancasındaki bütün kurşunları midesine boşaltacağını sandı ve kaslarını gererek bekledi. Ama adam silahına dokunmadı. Verdiği emir üzerine komandolar İranlı'yı yerde sürüklemeye başladılar. Kimse onu bayıltmayı düşünmemişti. Cezasını çekerken bilinci yerinde olmalıydı.

Başına gelecekleri anlayan Farmayan çılgınlar gibi bağırmaya başladı. Durmadan adamları tehdit ediyor, arada bir de onları yumuşatmak için yal varıyordu. Ama boşuna. İranlı santim santim kaderine doğru ilerliyordu.

XVIII. BÖLÜM

Malko duyduğu ıgıllıklar üzerine başını yukarı kaldırıp baktı. İlk önce hiçbir şey göremedi. Sonra dokuzuncu katın koridoruna açılan kemerin altında bir karaltı farkettti.

Neler olduğunu anlamak zordu. ıgıllıklar devam ediyordu. Lobi nedense birden boşalmış ve Malko yalnız kalmıştı. Otelin kapıcısı ve komiler bile ortalarda görünmüyordu.

Birden dokuzuncu katın koridorundaki açıklıktan yarı beline kadar birinin sarktığını farkettti. Aradaki mesafeye rağmen Manuşer Farmayan'ı tanımıştı. Dehşet ve çaresizlik içindeki iranlı görünmeyen eller tarafından yavaş yavaş boşluğa itiliyordu. Baş ı aşağı uzanmış, anlaşılmaz kelimeler haykırıyordu. Malko telaşla resepsiyon yetkilisinin odasına koştu.

— Dokuzuncu katta neler olduğunu gördünüz mü? dedi görevliye.

— Evet, ama bu ne sizi, ne de beni ilgilendirir Sır.

Adam sözlerini bitirdikten sonra Malko'yu nazık bir şekilde bürosundan çıkarıp kapıyı kapattı.

Malko tekrar yukarı baktı. Şimdi Farmayan'ın iri gövdesi neredeyse tamamen boşluktaydı. Katiller, ona sadistçe acı çektiriyorlardı. İranlı kollarını sağa sola sallayarak boş yere doğrulmaya çalışıyordu.

Sonra birden bütün vücuduyla ileri savruldu. Bir an için havada uçar gibi oldu ve korkunç bir ıgıllık atarak olanca ağırlığıyla lobinin mermer zeminine sırtüstü çakıldı.

Malko görmemek için başını çevirmişti. Sonra cesede yaklaştı. Manuşer Farmayan'ın kafası çarpmanın etkisiyle dağılmış, mermerin üzerinde bir kan gölü oluşmuştu.

Dokuzuncu katta kimseler görünmüyordu.

Malko silahını almak için odasına doğru koştu. Bu infaz ancak Sultan'ın göz yummasıyla gerçekleşebilirdi. Oysa aynı gün Ali El Faker'ın Sultan'la randevusu vardı. Bu bir tesadüf olamazdı. Yassı tabancasını alıp asansörlerden birine bindi ve dokuzuncu katın düğmesine bastı. Susanna Rawlings neredeydi? Genç kadının başına neler gelmişti? Asansörden inip Farmayan'ın dairesine yöneldi. Dairenin kapıları açıktı ve kurşunla delik deşik edilmişti. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

Susanna yoktu ve kasa açıktı. Tekrar asansöre bindiğinde kafasını kurcalayan birçok soru vardı. Acaba kim kime ihanet etmişti?

Tekrar boş lobiden geçti. Manuşer Farmayan düştüğü yerde öylece yatıyordu. Üstü örtülmemişti bile. Etrafi kolaçan ederken güvenlik odasında iki sivil muhafıza rastladı. Hiçbir şey olmamış gibi oturuyorlardı.

— Neler olduğunu gördünüz mü?

— Evet Sir, alarm verdik. Saraydan takviye gönderecekler.

— Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?

— Silahlı adamlar, teröristler. Henüz otelden çıkmadılar, ama nerede olduklarını bilmiyoruz.

Burada saklanabilecekleri o kadar çok yer var ki.Ama kaçamazlar. Çıkış kapısı iki polis arabası tarafından tutulmuş durumda.

Malko gittikçe artan bir şaşkınlıkla odadan çıktı. Clan Grinnel'e telefon etmek için kabinlerden birine girdi.

— Hemen buraya gelin. Bu işin altında ne yatıyor, bilmiyorum.

Konuşmasını bitirdiğinde, aniden ortaya çıkıveren resepsiyoncu kız yanına geldi:

— Sizi istiyorlar efendim.

Öteki telefona geçip almacı eline aldı. Arayan Susanna Rawlings'di.

— Malko? Otelde her yerde sizi arıyordum. Neredeydiniz?

— Neler olduğunu biliyor musunuz?

— Elbette. Size veda etmek istiyordum.

— Gidiyor musunuz? Nereye?

Hafif bir gülüş duyuldu.

— Size her şeyi anlatacağım. Hemen gelin. Şu anda saunanın kadınlar kısmındayım. Buradaki muhafız sizi içeri alacak. Yanlış acele edin, yoksa çok geç olabilir.

Malko, Clan Grinnel'e mesaj bırakmadan resepsiyondan ayrıldı. Jimnastik salonuna giden merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi.

Kendisini eşofmanlı genç bir kadın karşıladı ve saunaya kadar ona yol gösterdi.

— Lütfen burada soyunun. Bayan Ravvlings içeride sizi bekliyor,dedi.

Malko , aceleyle üstündekileri çıkardı. Sadece külotla kalmıştı.Yassı tabancasını bir havluya sararak saunanın kapısını itti. Susanna bir tahtanın üzerine cırılçıplak uzanmış, kendisini bekliyordu. Malko'yu görünce gülümsedi:

— İçeri girip kapıyı kapatın, yoksa üşüyeceğim.

İçerisi tamamen çam kaplamaydı ve boğucu bir sıcak vardı. Yakut ve zümrüt dolu kutular genç kadının yanındaydı. Diğer yanında ise [Walther PPK'sı](#) duruyordu. Malko'nun havluya sarılmış tabancasını görünce gülümsedi.

— Görüyorum ki burada bile tedbiri elden bırakmıyorsunuz. Gelin yanıma uzanın.

Tahtanın üzerine birkaç kat havlu sererek yumuşak bir yer hazırlamıştı.Malko elinde olmadan kadının biçimli göğüslerine baktı.

— Burada ne işiniz var?Manuşer Farmayan'ı kim öldürdü?

—Burada uçağımın kalkış saatini bekliyorum. Sarayın özel yardımlarıyla bir çıkış izni alabildim. Üç saat sonra Cidde'ye, oradan da Paris'e geçeceğim. Anlayacağınız bu geceyi Paris'te geçireceğim.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu.

—Farmayan'ı kim öldürdü, diye sorusunu tekrar etti Malko.

Genç kadın umursamaz bir tavırla esnedi:

— İranlı dostlarım.

— Beyrut katliamı yüzünden mi?

— Hayır ,TOW ları Amerikalılar'ın verdiği fiyatın beş katına satmaya çalıştığı için.Bu davranışı

hoşlarına gitmedi. Bu sayede havadan altmış milyon dolar kazanacaktı.

Malko duyduklarına inanamıyordu.

— Peki bu bilgileri nasıl elde etmişler?

Susanna hiçbir şey söylemeden gülümsüyordu. Malko sırtından soğuk terler boşandığını hissetti.

— Her iki tarafın da banka işleriyle ben uğraşıyordum, diye açıkladı genç kadın.

— Siz korkunç bir kadınsınız, diye mırıldandı Malko. Bunu niçin yaptınız?

Susanna kumral saçlarını sallayarak:

— Çok iyi bir sebebim vardı, dedi.

Parmağıyla yanındaki kutuları işaret ediyordu.

— Hâlâ anlayamıyorum. Onları alıp gidebilirdiniz.

Genç Britanyalı yüzünde acı bir tebessümle:

— Siz Farmayan'ı tanımamışsınız, dedi. Dünyanın öbür ucuna da gitsem peşimi bırakmaz beni bulurdu. Zaten pasaportum ondaydı. Buradan kaçmak için sizinle anlaşmaya çalıştım. Hatta onu arkamda canlı bırakma riskini bile göze almıştım. Fakat siz kabul etmeyerek bir bakıma onun ölüm fermanını imzaladınız. Ayrıca İngiliz dostlarım, Farmayan'ın kendi dostları tarafından ortadan kaldırılması için bana çok yüksek bir ücret teklif etmişlerdi. Buna karşılık ülkeden çıkmamı sağlayacaklardı. Bu durumda o koca domuza acımam için hiçbir neden kalmıyordu.

— İğrenç bir insansınız, dedi Malko.

Genç kadın biraz geri çekilerek:

— Haksızlık ediyorsunuz dedi, ama hâlâ benden hoşlandığınızı size ispat edeceğim.

— Nasıl?

— Sizinle niçin saunada buluşmak istediğimi biliyor musunuz?

— Hayır.

— Çünkü sizi de öldürecekler.

Kadının gözleri yalan söylemiyordu. Malko midesinin kasıldığını hissetti.

— Beni niçin öldürmek istesinler?

Genç kadının yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

— Büyük ilkbahar temizliği. Her şeyin yolunda gittiği bu ülkede, Sultan sizin düzeni bozduğunuz kanısında. El Faker ve Sultan, Farmayan'la sizi öldürttükten sonra katillerinizi saray muhafızlarına temizletmeye karar verdiler. Ondan sonra yapacakları tek şey Grinnel'i "istenmeyen kişi" ilan edip ülkesine geri yollamak olacaktı. Bu arada William Schackley de İran'a gönderilecek ve Umman nihayet barışa kavuşacaktı.

Malko bir gece önce görüştüğü Ali El Faker'i düşündü. Ona gitmesini tavsiye etmişti... Kendince Malko'ya yardım etmek istemişti... Ve Clan Grinnel şu anda otele gelmek için yola çıkmıştı. Gelirse öldürüleceği muhakkaktı.

— Bu katillerin nerede bulunduğunu biliyor musunuz?

Genç kadın başını salladı.

— Hiçbir fikrim yok. Şu anda otelin her yerinde sizi arıyor olmalılar. Ama burası kadınlara ait

geleceklerini sanmam.

Malko'ya doğru eğilip göğüslerini onun çıplak bedenine sürtmeye başladı.

— Kalan bu birkaç dakikadan yararlanmaya bakalım, diye mırıldandı. Geleceğin bize neler hazırladığını hiçbir zaman bilemeyiz. Ayrılırken tatlı bir anımız olur.

Tam o sırada kapı hızla açıldı. Malko'nun yüreği ağzına gelmişti. Gelen eşofmanlı kızdı.

— Çabuk olun , geliyorlar. İçeri kimsenin girip girmediğini kontrol etmesi için kadın bulmaya gittiler. Onlara yalan söyledim...

Sevişmelerinin yarım kalmasına sinirlenen Susanna öfkeyle homurdandı:

— İyi halt ettin. Bu yüzden seni de öldürebilirler.

Malko ayağa kalkmıştı.

— Kaç kişiler? diye sordu Britanyalı'ya.

—Git kendilerine sor!

Tokat o kadar ani inmişti ki Susanna farketmedi bile. Tokadın şiddetiyle savruldu ve başı duvara çarptı.

— Or... çocuğu, diye bağırdı, geberteceğim seni.

Walther'ini almak için davrandıysa da Malko ani bir hareketle ona engel olup boğazına yapıştı. Genç kadının gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

— Susanna ya bana yardım edersin ya da seni kalkan olarak kullanırım ve ilk ölen sen olursun? Kaç kişiler?

Susanna Malko'ya nefret dolu bir bakış fırlatarak haince gülümsedi.

— Altı kişiler, diye hırıldadı. Otomatik silahları var.

Malko kadının boğazını bıraktı. Walther'i de eline almıştı.

— Silahımı geri ver, diye bağırdı Susanna.

Malko saunadan fırlamış üstünü kuruluyordu. Susanna ise büzüldüğü köşeden onun giyinmesini seyrediyordu. Eşofmanlı kadın dar bir koridora açılan kapıyı göstererek:

— Hemen gitmeniz gerek. Bu kapının anahtarının bende olduğunu bilmiyorlar, dedi.

— Buradan nereye çıkılır? diye sordu Malko.

— Koridor sizi konferans salonuna götürür. Ondan sonra ne isterseniz yapın ama dışarı çıkmayın. Aralarında konuşulurken duydum, otelin dışında da adamlar var.

— Sağolun, dedi Malko ve koridora daldı.

Kapı arkasından kapanmıştı. Dışarsı karanlık ve sessizdi. Burada güvenlikteydi ama nereye gittiğini bilmiyordu.

Bütün yapması gereken bir telefon bulup büyükelçiyi alarma geçirmek olacaktı. Kendilerini yok etmek üzere hazırlanmış bu operasyonu ancak o durdurabilirdi. Ummanlıların planı çok basitti: Operasyonun bütün izlerini silmek.

Bir süre daha koridorda dolaştıktan sonra harekete geçmeye karar verdi. Bulunduğu kattan ayrılamıyordu. Karşısına çıkan ilk kapıyı açtığı anda havuzu ve genç sakallı adamı gördü. Hemen geri çekildi. Asansöre binmeye çekiniyordu. En kolay tuzak kurulacak yer orasıydı, ama sonsuza kadar da

bu koridorda kalamazdı.

Birden aklına mutfaklar geldi. O kesimdeki kontroller daha gevşek olabilirdi. Belki de yiyecek arabalarından birine binip kaçabilirdi. Hemen gerisin geri döndü.

Mutfağın kapısını iterken kalbi heyecandan dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. İçeride üç kadın bardakları kuruluyordu. Hızla mutfağı geçerek diğer taraftaki servis kapısından dışarı çıktı. Ne yazık ki görünürde hiç kamyon yoktu. Bu arada yanına gelen Ummanlı'yı farketmemişti. Adamın çok korkmuş bir hali vardı.

— Sir, Sir gitmeniz....diye kekeledi.

Kötü bir İngilizceyle otel idaresinin, alt katların tamamen boşaltılmasını istediğini anlattı.

Anlaşılan katiller Malko'yu öldürmek için serbest kalmak istiyorlardı. Malko adama teşekkür ederek tekrar mutfağa döndü. Pişmekte olan yemeklerden etrafa ağır bir koku ve duman yayılıyordu. Hemen telefona koştu, ama geç kalmıştı. Adamlar dışarıya olan bütün bağlantıları kesmişlerdi. Başka bir telefon bulmak için geri döndüğünde, büyük kapıdan çıkmakta olan Susanna Rawlings'i gördü.

Genç kadın elindeki evrak çantasıyla park yerine doğru gidiyordu. Aynı anda arkasındaki çalılıktan fırlayan eli Kalaşnikoflu adam silahını Susanna'ya doğrulttu.

Malko o anda Ali El Faker'in gerçek planının ne olduğunu anladı:Geride hiç tanık bırakmayacaktı.

— Susanna! Dikkat!

Malko bağırmaktan kendini alamamıştı.Genç kadın ve adam aynı anda döndüler.Başlı kırmızı bantlı katil Kalaşnikof'unu Malko'ya çevirdi.İkisi de aynı anda tetiğe basmıştı.Saldırganın kurşunları boşa giderken,Malko'nunki hedefini buldu.Susanna çantasını yere bıraktı ve kendisini öldürmek isteyen adama iki kurşun da o sıktı.Sonra silahını çantasına koyup acele adımlarla otoparka yürüdü.Hiç beklemediği bir anda karşısına başka biri çıktı.İkinci katil bekletmeden otomatik silahıyla kadını taradı. Malko boğazı kuruyarak Susanna'nın sendelediğini, sonra yere düştüğünü gördü.Parçalanmış çantasındaki zümrüt ve yakutlar etrafa saçılmıştı. Genç kadının katili bu kez Malko ile ilgilenmeye başladı. Bir Range-Rover'in arkasını siper alıp şarjöründeki son mermileri Malko'nun üzerine boşaltırken, bir yandan da bağırarak arkadaşlarını yardıma çağırıyordu.

Önce üç kişi , sonra da dördüncüsü otelden dışarı fırladılar.Biri de Malko'yu arkadan çevirmek için otoparka doğru koştu.O sırada ötekiler silahlarını ateşleyerek Malko'yu otele girmeye zorluyorlardı.Malko silahlı katillerin karşısında geri çekilip mutfak bölümüne girmek zorunda kalmıştı. Onlardan kaçabilmek için yeterince zamanı yoktu.

Bu kez işin sonuna gelmişti.

Geçtiği kapı arkasından açılan yaylın ateşiyle paramparça oldu.

XIX.BÖLÜM

Etrafında kurşunlar vızıldıyordu. Bu arada kurşunlardan biri sıcak su kazanına isabet etmiş, etrafa sıcak su ve buhar yayılmaya başlamıştı. Malko geriye döndü, en öndeki İranlı ile arasında sadece on metre vardı! Zikzak yaparak koşmaya başladı. Dar bir aralığa saptı ve orada duran tekerlekli masayı arkadan gelen İranlılar'ın üzerine itti. Belki biraz zaman kazanabilirdi. Nitekim en önde koşan İranlı masaya çarparak dengesini kaybetti ve büyük bir gürültü ile yere düştü. Bu arada Malko ufak tefek bir Pakistanlıyla çarpıştı. Eliyle adamı kenara ittikten sonra koşmaya devam etti. Arkadan gelen İranlılar yolu açmak için hiç acımadan Pakistanlı'yi tarayarak ikiye biçtiler.

Bu sırada Malko duvarda küçük bir cam pano gördü. Yangın söndürme sistemini harekete geçiren düğmeydi bu. İki gün önce aşçının sözünü ettiği sistem. Hiç düşünmeden düğmeye bastı. Birden ortalığı bir siren sesi kapladı. Düğmenin altında "**Sistem harekete geçirildikten sonra derhal bulunduğunuz yeri terkedin, ölüm tehlikesi vardır**" yazıyordu. Aynı anda arkasından yetişen İranlı ateş açmaya başlamıştı. Malko kapının yanına mevzilenerek düşmanlarının ilerlemesine engel olmak için birkaç el ateş etti. Birden Malko'nun arkasında, duvardan çelik bir kapı açıldı. Malko kendisini dışarı atacak zamanı ancak bulmuştu. Hemen ardından çelik kapı bir hışırtıyla tekrar kapandı. Yangına karşı alınmış önlemin bir bölümüydü bu. İranlılar içerde kalmışlardı ve az sonra otomatik olarak püskürmeye başlayacak karbon gazının kurbanı olacaktı.

Malko kalp atışlarının normale dönmesini bekledikten sonra yavaş yavaş lobiye doğru yürüdü. Tabancasının şarjörünü değiştirmiş, muhtemel bir saldırıya karşı büyük bir dikkatle ilerliyordu.

Lobi bomboştu, etrafta kimsecikler görünmüyordu. Manuşer Farmayan'ın cesedi ise hâlâ düştüğü yerde duruyordu. Malko resepsiyona doğru gitti ama orada da kimseler yoktu. Güvenlik odasına girdiğinde üç kişiyle karşılaştı. Adamlar sanki bir uzaylı görmüş gibi Malko'ya bakıyorlardı. İlk konuşan bir Lübnanlı oldu.

— Sir, sizi öldü sanıyorduk, o adamlar sizi arıyorlardı.

— Yardım çağırmadınız mı?

— Ebette çağırdık, diye karşılık verdi Lübnanlı. Saray muhafızlarından bir birlik buraya gelmek üzere.

Malko ile birlikte otelin önüne çıktılar.

O sırada dört adet Land-Rover son hızla otele yaklaşıyordu. İçleri silahlı asker doluydu. En öndeki İranlılar'ın aracının yanında durdu. Arabanın şoförünü dışarı çıkarıp sorgusuz sualsiz öldürdüler.

Sultan tam bir bahar temizliği yapıyordu. İranlılar'ın öldürülmesi zincirin en son halkasını oluşturuyordu. Normalde kendisinin de şu anda ölmüş olması gerekiyordu. Bu arada askerlerin komutanı Susanna Rawlings'in cesedinin yanına gelerek bazı emirler verdi. Birkaç asker genç kadının cesedini kaldırırken diğerleri de yere saçılmış değerli taşları toplamaya başladılar.

Birliğe komuta eden subay bir İngiliz'di. Malko'nun yanına yaklaşarak:

— Burada neler olduğunu anlatabilir misiniz?: Teröristlerin otele karşı saldırıya geçtiğini haber

aldık, dedi.

— Tamamiyle doğru, dedi Malko, lobide bulunan adamı ve bu kadını öldürdüler. Beni de öldürmeye çalıştılar, ama gördüğünüz gibi kurtuldum.

— Şimdi neredeler?

— Mutfakta, diye kısaca cevapladı Malko.

— Ölü mü?

— Evet, ama ciğerleri karbon dioksit dayandıysa canlı olabilirler.

Beraberce üçüncü kata çıkarlarken Malko İngiliz subaya, olanları kısaca anlattı. Alarmı kapatıp mutfığa girdiklerinde korkunç bir manzara ile karşılaştılar. Kapının arkasına yığılmış beş İranlı, morarmış yüzleriyle insanı ürkütüyordu. İngiliz subay yüzünde şaşkın bir ifadeyle:

— İğrenç, diye mırıldandı ve Malko'ya dönerek:

— Sağ kalmış birkaç terörist daha olabilir, dedi. Onun için bütün oteli baştan sona arayacağız. Daha sonra sizinle tekrar görüşmek istiyorum.

— Büyük bir memnuniyetle, diye cevap verdi Malko.

Medina Kâbus'un dar sokakları büyük bir sessizliğe gömülmüştü. Malko arabasını yavaşça İran temsilcisinin malikânesine soktu.

Muhafızlar Honda'ya doğru koştular. İçlerinden biri Malko'yu tanıdı. Arkadaşını, Kosrodar'a haber vermesi için gönderdi. Sonra Malko'ya yolu göstermek için Kosrodar'ın odasına kadar ona eşlik etti.

İranlı masasının başındaydı. Malko'yu karşısında görünce birden sarardı. Nasıl davranması gerektiğini bilmez bir halde ayağa kalktı.

— Hepsi öldü, diye soğuk bir sesle konuşmaya başladı Malko. Adamlarınız, Manuşer Farmayan, Susanna Ravvings.. Sizin de işiniz bitti.

— Anlamıyorum, diye kekeledi İranlı, ne bitti?

Malko sırtıarak cebinden, Ali El Faker'in hediyesi olan tabancayı çıkardı.

— Hayatınız Bay Kosrodar.

İlk kurşun İranlı'nın tam burnunun altına, ikincisi ise göğsüne saplandı. Malko emin olmak için masanın etrafından dolaşıp bir kurşun da kulağına doğru sıktı. İranlı artık yaşamıyordu.

Odadan çıkarken iki muhafıza çarptı. Malko'yu elinde silahla gören muhafızlar yıldırım gibi İranlı'nın bürosuna daldılar. Bu sırada Malko arabasına binmişti. Hareket etmeden önce altın

kaplamalı tabancayı merdivenlere fırlattı.İçi biraz rahatlamış olarak Ali El Faker'in malikânesine gitmek üzere otoyola çıktı. İşi henüz bitmemişti.

Ali El Faker'in malikânesinin bahçe kapısı henüz onarılmadığı için Malko bir engelle karşılaşmadan içeri girdi. Ummanlı'nın arabası kapıdaydı. Binanın girişinde Malko ile az daha çarpışıyordu. El Faker Malko'yu görünce yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ama hemen kendisini toparladı ve gülerek:

— Ooo! Bu ne güzel bir sürpriz, diyerek Malko'yu karşıladı.

— Güzel olup olmadığını bilmiyorum ama sürpriz olduğu kesin. Şu anda burada bulunmamam için her şey yapıldı. Planınızı bozduğum için üzgünüm. Manuşer Farmayan öldü. Susanna Ravvlings ve küçük komando birliğiniz de öyle. Ayrıca küçük bir ödülünüz de var.

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Ummana, beraberce içeri girerlerken.

— Kosrodar, dedi Malko. Az önce onu, bana hediye ettiğiniz tabancayla öldürdüm.

Ali El Faker kaderci bir hareket yaptı:

— Silah, kullanmak için yapılmıştır. Kosrodar için üzülecek değilim. Onunla farklı inanışlarımız vardı.

Ummanlı'nın bürosuna geldiklerinde Ali El Faker soğuk bir gülüşle Malko'ya dönerek:

— Yıkılmaz bir insansınız Bay Linge, dedi. Olayların bu şekle dönüşmesi Majesteleri'nin isteği idi. Ülkemizin çıkarlarını gözettiği için böyle davranmayı uygun gördü. Aslında bu olaya karışmak istemiyorduk ve son derece iyi niyetliydik. Ama bu durumda hem İranlılar'la hem de Amerikalılar'la bazı sorunlarımız olacak.

— Demek Amerikalılar'la bozuşmayı göze aldınız?

— Ama biz her zaman Amerikalılar'la aramızdaki sorunları çözmeyi bilmişizdir.

Bu arada uşaklardan biri tepsiyle bir şişe Dom Perignon getirip servis yaptı. Ummanlı kadehini Malko'ya doğru kaldırdı:

— Hayatta oluşunuzun şerefine içiyorum. Eğer bir gün ülkemiz için çalışmayı düşünürseniz, sizin gibi biriyle işbirliği yapmaktan büyük mutluluk duyarız.

Bu olanlar inanılır gibi değildi. İki kere canına kastetmiş bir adamla karşılıklı içki içiyordu. Ali El Faker bardağını masaya bırakarak:

— Kosrodar için endişelenmeyin, elimden geleni yaparım, dedi. Bu konuda başınızı ağrıtmayacaklardır. İranlılar bize bazı şeyler borçlu.

— Demek rehineyi onlara bırakacaksınız?!

Ummanlı başını önüne eğdi:

— Evet, Bay Linge. Başka türlü hareket etmemiz mümkün değil. Majesteleri'ne İran'dan gönderdikleri mesajda rehineyi geri istediklerini kesin bir dille belirtmişler. Bu onlar için bir onur meselesi. Ama siz göğsünüzü gere gere Umman'dan ayrılabilirsiniz. Sizi William Schackley'i kurtarmanız için buraya gönderenler elinizden gelen her şeyi denediğinizi biliyorlar. Majesteleri bile gösterdiğiniz cesaret ve kahramanlıktan çok etkilenmiş. Bu yüzden Umman yasalarına karşı işlediğiniz küçük suçları affetmeye hazır. Şimdi gitmem gerekiyor, ama ülkemizden ayrılmadan sizinle tekrar görüşeceğiz.

El Bostan Otel'i'nin önü hâlâ asker kaynıyordu. Sözde teröristleri arıyorlardı. Malko İngiliz subayını, John Abercombie ile hararetli bir tartışmaya dalmışken yakaladı. Clan Grinnel de onlara katılmıştı.

— İnanılmaz bir şansınız var, dedi CIA bölge şefi. Bu adamlar gerçekten canınıza kastetmişler.

— Chris ve Milton nerede? diye sordu Malko.

— Otel arıyorlar.

John Âbercombie belli belirsiz bir gülümsemeyle Malko'ya baktı.

— Sizi tekrar gördüğüme sevindim.

Manuşer Farmayan'ın cesedi kaldırılmış, yerler temizlenmiş, ortalık yine eski haline dönmüştü. İki İngiliz izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Yalnız kaldıklarında Clan Grinnel dayanamayıp patladı.

— Bu Âbercombie iti her şeyi ta başından beri biliyordu! Susanna Ravvlings onun için çalışıyordu ve bütün olan biteni ona anlatıyordu.

— Asıl ilginç olanını bilmiyorsunuz, diye söze girdi Malko. Son katliamın sebebi hakkında bir fikriniz var mı?

— Beyrut olayının intikamı mı?

— İlgisi yok.

Malko, Susanna Rawlings'den öğrendiklerini kısaca özetledi. Farmayan'ın TOW satışından aldığı komisyonu ve diğerlerini...

Clan Grinnel şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu:

— İngilizler Farmayan'la resmen alay etmişler! Çevirdiği dolapları İranlılar'a açıklayıp Tahran'la ilişkilerini güçlendirmek için Susanna Ravvlings'i kullandılar.

Malko sonunda asıl konuya geldi:

— Bu durumda William Schackley'i geri alabilmemiz için hiçbir şansımızın olmadığı ortaya çıkıyor, diyerek Ali El Faker'le olan konuşmasını da anlattı.

CIA bölge şefi donmuş gibiydi.

— Korkarım öyle görünüyor.Artık yapacağımız hiçbir şey kalmadı. Sultan bütün çağrılarımızı cevapsız bıraktı. Dışışleri de kararını vermiş. Bir kişi için Umman'la ilişkilerini tehlikeye sokamayacaklarını bildirdiler. İranlılar Ummanlılar'a yoğun baskı yaparak kartlarını iyi oynadılar.

Malko, Schackley'in çok yakınlarında olmasına rağmen onu tamamen kaybettiklerini yüreği burkularak düşündü.

— William Schackley'in başına gelecekleri düşündükçe içimden istifa etmek geliyor, dedi Clan Grinnel.

Malko'nun boğazı düğümlenmişti. Bu seferki başarısızlıktan da öte bir şeydi.

— Mümkün olan en kısa zamanda Chris ve Milton'la birlikte Umman'ı terkedeceksiniz, dedi Amerikalı. Artık burada bulunmanız için bir neden kalmadı.

Zaten Malko da William Schackley cehennem yolculuğuna çıkarken orada bulunmak istemiyordu.

Malko açmaya karar verene kadar telefon uzun süre çaldı. Artık hiçbir şey olmasını beklemiyordu ve geceyi tek başına geçirmek istiyordu.

Telefondaki Ali El Faker'in neşeli sesiydi.

— Bu akşam evime gelerseniz çok memnun olurum. Arkadaşlar arasında küçük bir eğlence düzenledik.

— Bu akşam canım eğlenmek istemiyor, dedi

Malko.

— Sizi çok iyi anlıyorum, dedi Ummanlı, ama sizin için küçük bir sürprizim var.

Sözünü ettiği yine bir düzine Filipinli kız olmalıydı. Malko'nun artık bunları kaldıracak gücü kalmamıştı. Ummanlı ne düşündüğünü tahmin ederek:

— Sandığınız gibi değil, dedi. Size arabamı yolluyorum.

Malko'nun cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapatmıştı. Yine de Malko'nun içine bir kurt düştü. Davete gitmeye karar vermişti. Yirmi dakika sonra aşağıya indiğinde beyaz Rolls Royce kendisini bekliyordu.

Kış bahçesinde yüze yakın davetli toplanmıştı. Ali El Faker ortalıkta gözükmüyordu, ama Farida Malko'yu bekler gibiydi. Her zamankinden güzeldi. Malko'ya yanaşarak kısık bir sesle:

— Kocam yarın sabaha kadar gelmeyecek. Salamah'ya bir iş toplantısına gitti, dedi.

Kapkara gözleri pırıl pırıldı, fakat Malko bu karşılaşmadan pek hoşlanmamıştı. Aklı başka

yerdeydi. Genç kadın Malko'nun kulağına doğru eğilerek:

— Neler olduğunu biliyorum, çok üzgünüm, dedi.

Müziğin ve davetlilerin gürültüsü, Filipinli kızlar, şampanya servisi yapan garsonlar, hepsi bir anda Malko'nun gözünde gerçek değerlerini yitirmişlerdi. Bu arada Farida Malko'yu kolundan çekerek sakın bir köşeye götürdü. Büyük bir ihtirasla:

— Senin kim olduğunu öğrenince sana duyduğum istek daha da arttı, dedi.

Sonunda Ali El Faker ortaya çıkmıştı. Doğruca Malko'nun yanına gelerek:

— Size söylemem gereken çok önemli bir şey var. Biraz sonra büromda buluşalım, dedi.

Büroya ilk önce Malko gelmişti. Ummanlı da birkaç dakika sonra içeri girdi.

— Biraz önce Majesteleri'nin yanıdaydım ve William Schackley'in durumu hakkında konuştuk.

Malko'nun kalbi çılgınca atmaya başlamıştı.

— Evet, sizi dinliyorum.

— Buradan ayrılmadan önce size bir hediye vermek istiyorum. Bu ana kadar karşılaştığınız tehlikelere degecek bir hediye.

Malko adamın şaka yapmadığını anlamıştı. Heyecanla vereceği hediyenin ne olduğunu düşündü. Konuşurken Ali El Faker'in sesi bir sis perdesinin arkasından gelir gibiydi. Ona William Schackley'in son yolculuğunu anlatıyordu.

Malko kendisini otele geri götürecek Rolls Royce'u beklerken bir yandan da yıldızları seyrediyordu ki arkasından gelen sesle irkildi.

— Seni ben bırakabilirim.

Farida, bu sıcakta son derece gereksiz olduğu halde omuzuna kürk etol almıştı. Pakistanlı hizmetkârlardan biri arabasını getirdi. Genç kadın sağdaki koltuğa oturup direksiyonu Malko'ya bıraktı. Malko kadının gösterdiği bu cesaret karşısında rahatsız olmuştu.

— Kocanın partiden birlikte ayrıldığımızı öğrenmesinden korkmuyor musun?

— Umurumda değil.

Delici bakışlarıyla.. Malko'yu süzüyordu. Malikâneden çıkar çıkmaz genç kadın Malko'ya sokuldu. Elleriyle erkeğin vücudunu okşarken, kısık bir sesle:

— Seni deliler gibi arzuluyorum, diye mırıldandı. Az önce herkesin içinde seninle sevişmek istedim.

Malko'yu tahrik etmek için tüm becerisini kullanıyordu.

— Dümdüz bu yolu takip et. Intercontinental'in önünden geçtikten sonra Quorum Heights'e giden yola sap ve deniz kıyısına kadar ilerle.

Büyük, ıssız bir plaja gelmişlerdi. Malko biraz daha gittikten sonra arabayı durdurdu. Az ileride bir bina görünüyordu. Farida arabadan çıkıp kaportaya yaslandı.

— İşte, burası benim evim. Bana burada sahip olmanı istiyorum.

Malko bu isteği geri çevirmedi. Arabada gelirken kadının okşamaları onu fazlasıyla tahrik etmişti. Zevkin doruğuna ulaştıklarında Farida tırnaklarını Malko'nun ensesine geçirmişti.

Bir süre birbirlerine yaslanarak hiç kımıldamadılar. Basra Körfezinden esen rüzgâr bedenlerini serinletiyordu. Heyecanı yatıştıktan sonra Malko tekrar Ali El Faker'in sürprizini düşünmeye başladı.

Acaba bu seferki de diğerleri gibi mi sonuçlanacaktı?

XX. BÖLÜM

İki polis arabası Ali El Faker'in malikânesine giden yolun ilerisindeki helikopter piştinin bütün girişlerini tutmuşlardı. Shati El Quorum'daki henüz hizmete girmemiş elçilik binalarının dışında, çevre tamamen ıssız olduğu için polisin varlığını farkedenden olmamıştı. Bir kilometre öteden geçen Sultan Kâbus Caddesi'nde kimseler yoktu.

İssız plajda askerler mevzilenmişti. Operasyon, pistin kenarında park etmiş olan ve üstünde çeşitli antenler bulunan mavi beyaz bir polis BMWsinden yönetiliyordu. El Faker'in malikânesinden çıkan beyaz bir Rolls Royce polis aracının yanında durdu, ama arabadan inen olmamıştı.

Birkaç dakika sonra Hint Okyanusu üzerinde gittikçe yaklaşan küçük bir nokta belirdi. Gelen Umman Hava Kuvvetleri'ne ait bir PUMA helikopteri idi, iyice alçaldı ve yavaşça piste, BMW'nin yanına indi.

Yan kapıları açıktı ve içinde aracı kullanan iki pilottan başka kimse yoktu.

Araç indikten sonra bir süre hiçbir hareket olmadı. Sonra birden yolun başında iki motosiklet eşliğinde yaklaşan bir ambulans görüldü. Araç beyaz Rolls Royce'un yanında durdu. Şoför inerek ambulansın arka kapısını açtı. Bu sırada polisler, silahları dışarı dönük bir şekilde dar bir çember oluşturdular.

Redfield dürbünü ve saniyede 853 metre hızla beş mermi atan 7.62 kalibrelik Amerikan yapısı Remington oldukça ağır bir tüfekti. Bu silah daha çok Amerikan donanmasının bazı birliklerindeki keskin nişancılar tarafından kullanılırdı.

Chris Jones silahı kavrayarak eliyle bir tarttı. Onu tutabileceği uygun bir yer arıyordu. Milton Brabeck'le birlikte, Kuveyt Elçiliği'ne tahsis edilecek olan yeni elçilik binasının terasındaydılar. Milton duygusuz bir sesle:

— İşte geliyor, dedi.

Chris Jones silahın namlusunu duvarın çıkıntısına dayayarak diz çöktü. Dipçiği omuzuna ve çenesine yaslayıp dürbünü kontrol etti.

Atış mesafesini 500 metreye ayarlamıştı ama bu mükemmel silahla 900 metreden bir sineği bile vurabilirdi.

Bulundukları teras arabalardan ve helikopterden yaklaşık 450 metre uzaktaydı.

Chris Jones dürbünle hedefini aramaya başladı. Yüzünü tam olarak göremese bile silüetini kolayca farkedebilecekti. Sağ gözünü dürbüne yapıştırmış, ambulansın açık olan arka kapısından çıkacak kurbanını bekliyordu.

İki kişi ambulanstan birini çıkarmaya çalışırken, onların üç metre gerisinde duran bıyıklı bir Ummanlı subay, elinde silahı, etrafı kolaçan ediyordu.

Ambulansın kapısında önce sedyenin ucu, sonra bir çift ayak görüldü. Bu ayaklar, sedyede yatan zayıf bir adama aitti. Chris, William Schackley'i sadece fotoğraflarından tanıyordu. Bu mesafeden üzerindeki beyaz örtünün dışında kalan yüzünü seçmesi çok zordu. Dikkatle nişan aldı. Dürbünün vizöründeki siyah nokta, yerde duran sedyenin tam ortasındaydı. O sırada Malko'nun sesi duyuldu:

— Hazır mısınız?

Heyecandan konuşamayan Amerikalı soruyu, başını sallayarak cevapladı.

— Haydi öyleyse, dedi Malko.

Milton Brabeck de dürbünü almış ambulansa bakıyordu. Nefesini tutarak, içinden ölmek üzere olan adam için dua etti. Silah büyük bir gürültüyle patladı. Milton Brabeck, sedyedeki vücudun elektrik şoku yemiş gibi sarsıldığını gördü. Ummanlı subay silahına asıldığı sırada Chris tekrar tetiğe bastı.

İkinci kurşunu da yiyen sedyedeki adam yere düştü. Üzerindeki örtüde geniş bir kan lekesi belirmişti.

Ambulansın çevresindeki polisler deli gibi sağa sola koşuşturmaya başladılar. Aşağıda büyük bir karışıklık çıkmıştı. Chris Jones gözlerinde biriken yaşları sildi. Göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Sedyeden yere düşen vücutta hiçbir hareket olmamıştı. Bu güçlü silahın kurşunlarıyla vurulan birinin sağ kalması asla mümkün değildi.

Bu arada Rolls Royce'den inen bir adam yerde yatan cesede doğru ilerledi, şöyle bir baktıktan sonra tekrar arabasına döndü. Bu, Ali El Faker'di. Polisler Amerikalı'nın cesedini alalelacele sedyeye koyarak helikoptere taşıdılar.

Helikopter yerden kalın bir toz tabakası kaldırarak havalandı ve denizin üzerinde uzaklaşmaya başladı. Polis arabalarından biri, silah seslerinin geldiği elçilik binalarına doğru hareket ederken, beyaz Rolls Royce'un farları biran için yanıp söndü. Sonra El Faker'in malikânesine dönmek üzere yola çıktı.

— Başardınız Chris, dedi Malko tanınmayacak bir sesle.

Yaşlı gözlerle, Basra Körfezi'nin karşı kıyısına, Humeyni'nin ülkesine doğru uzaklaşmakta olan helikoptere baktı.

İranlılar çok istedikleri William Schackley'e sonunda kavuşacaklardı.

Chris Jones çömeldiği yerden ağır ağır doğruldu. Yüzü kireç gibi olmuştu. Gözlerinden süzülen yaşları artık kurulamaya gerek görmüyordu. Bir an öylece kaldı, sonra tüm gücüyle Remington'u duvara fırlatıp parçaladı.

— Bu, ona yapabileceğimiz son iyilikti, dedi Malko.